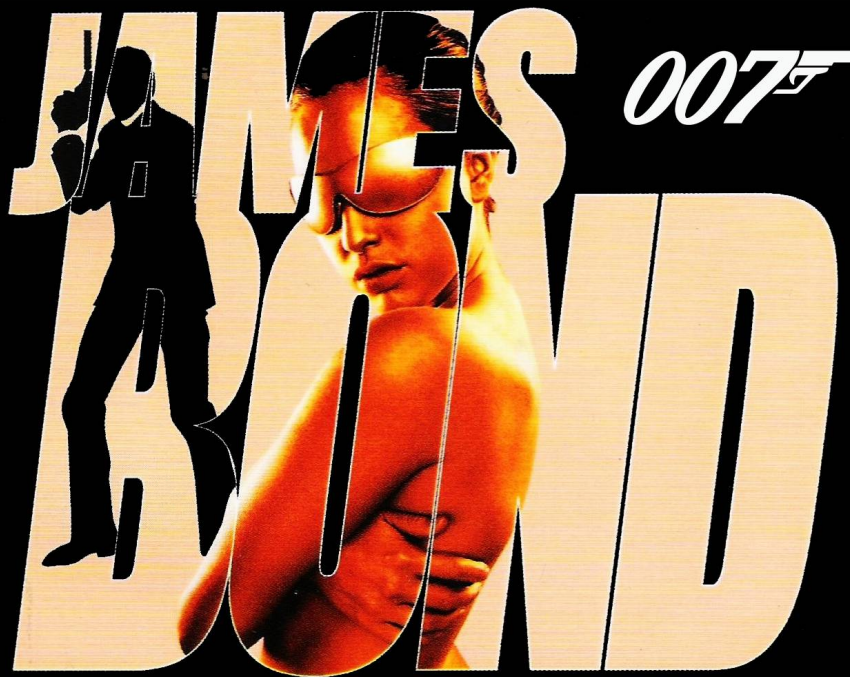

IAN FLEMING

GOLDFINGER

VOLUMUL 8

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 8

GOLDFINGER

Original: *Goldfinger* (1958)

Traducere de:
ANACAONA MÎNDRILĂ-SONETTO

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ
2010

PARTEA ÎNTÂI

ÎNTÂMPLARE

Capitolul 1

Reflecții în fața unui whisky dublu

Cu două pahare de whisky în stomac, James Bond ședea în sala de așteptare din aripa „Plecări” a aeroportului din Miami și se gândea la viață și la moarte.

Uciderea oamenilor făcea parte din profesia lui. Nu-i plăcuse niciodată, iar atunci când trebuia să omoare o făcea cât de bine știa și pe urmă dădea uitării cele petrecute. Ca agent secret cu rarul indicativ zero-zero – permisiunea de a ucide în slujba Serviciului Secret –, era de datoria lui să privească moartea la fel de detașat ca un chirurg. Dacă se întâmpla, se întâmpla. Regretul însemna lipsă de profesionalism; ba, mai rău, îți rodea sufletul cum rod carii lemnul.

Și totuși, moartea mexicanului avusese ceva ciudat de impresionant. Nu că n-ar fi meritat că moară; era un individ malefic, genul de om căruia în Mexic i se spune *capungo*. Un *capungo* e un bandit dispus să omoare în schimbul a doar patruzeci de pesos, ceea ce înseamnă aproximativ treizeci și cinci de șilingi – deși probabil că pentru a încerca să-l omoare pe Bond primise mai mult. În plus, după cum arăta, individul acela fusese un instrument al durerii și nefericirii toată viața. Da, categoric îi sunase ceasul, dar când îl omorâse, cu nici douăzeci și patru de ore în urmă, viața i se scursese din corp atât de repede, atât de deplin, încât aproape că o văzuse ieșindu-i pe gură, așa cum în credința primitivilor din Haiti,

viața părăsește trupul luând înfățișare de pasăre.

Ce diferență extraordinară exista între un trup plin de existența persoanei care-l locuiește și un trup pustiu! În clipa asta există o persoană, în clipa următoare nu mai există nimeni. Omul ucis fusese un mexican cu nume și adresă, cu carnet de muncă și, poate, cu permis de conducere. Și, la un moment dat, ceva a ieșit din el, din învelișul de carne și haine ieftine, și l-a lăsat ca pe o pungă de hârtie goală ce așteaptă trecerea gunoierilor. Și diferența, acel lucru care părăsise corpul puturosului bandit mexican, era mai mare decât întregul Mexic.

Bond privi în jos, la arma care comisese fapta. Muchia mâinii sale drepte era roșie și inflamată. În scurt timp avea să se învinețească. Bond strânse mâna pumn și începu s-o maseze cu stânga; făcuse acest lucru periodic pe parcursul zborului scurt cu avionul de la locul faptei. Era o acțiune dureroasă, dar dacă stimula circulația sângelui, mâna avea să se vindece mai rapid. Nu putea ști cât de curând va fi nevoie de armă din nou. Cinismul îi crispă colțurile gurii.

— Compania aeriană națională „Airline of the Stars” anunță decolarea cursei sale NA 106 către La Guardia, New York. Toți pasagerii sunt rugați să se prezinte la poarta numărul șapte. Poftiți la bord vă rugăm!

Sistemul de anunț prin difuzor fu decuplat cu un declic răsunător. Bond se uită la ceas: mai dura cel puțin zece minute până să fie anunțată cursa Transamerica. Îi făcu semn unei chelnerițe și comandă încă un whisky dublu cu gheață. Când i se aduse paharul larg și scund, îi agită conținutul cu o mișcare de rotație, astfel încât gheața să mai estompeze puțin tăria băuturii, și înghiți jumătate. Stinse chiștocul țigării și, cu bărbia sprijinită în mâna stângă privi posomorât dincolo de pistele delimitate de lumini pâlpâitoare, spre Golful Mexic, în care se scufunda maiestuos jumătatea de sus a soarelui.

Moartea mexicanului constituise ultimul act al unei misiuni urâte, una din cele mai rele – sordidă, primejdioasă și fără nicio calitate compensatoare, în afară de faptul că-l scosese din clădirea sediului.

Un barosan din Mexic avea niște culturi de mac. Florile nu aveau rol decorativ, ci din ele se extrăgea și se rafina opiu, vândut rapid și la preț relativ mic de chelnerii dintr-o cafenea din orașul Mexic numită „Madre de Cacao”. „Madre de Cacao” oferea protecție din plin. Dacă aveai nevoie de opiu, intrai și comandai cantitatea necesară împreună cu băutura pe care o luai. Îți plăteai băutura la casierie, iar casierul îți spunea câte zerouri să adaugi la nota de plată. Era un comerț ordonat care nu privea pe nimeni din afara granițelor Mexicului. Dar într-o bună zi, departe, în Anglia, guvernul, îndemnat de dorința imperioasă a NATO de a combate contrabanda, a anunțat că heroina va fi interzisă în Marea Britanie. Anunțul a stârnit alarmă în Soho{1}, dar și în rândul medicilor respectabili care voiau să-și scutească pacienții de chinuri cumplite. Prohibiția declanșează infracționalitate. În foarte scurt timp, rutele obișnuite de contrabandă din China, Turcia și Italia aproape că au fost secătuite de acumulările ilicite de drog din Anglia. Un comerciant de import-export cu exprimare manierată, pe nume Blackwell, din orașul Mexic, avea în Anglia o soră dependentă de heroină. O iubea și-i regreta situația, iar când această soră i-a scris că va muri dacă n-o caută nimeni, el a crezut-o pe cuvânt și s-a apucat să investigheze traficul de droguri ilicite din Mexic. La momentul oportun a ajuns, prin intermediul prietenilor și al prietenilor acestora, la „Madre de Cacao”, iar de acolo, la importantul cultivator mexican. Pe această cale a ajuns să cunoască economia acestui comerț și a decis că, dacă ar putea să facă avere și totodată să ajute omenirea suferindă, ar însemna că a găsit Taina Vieții. Blackwell făcea afaceri cu îngrășăminte; avea un depozit, o mică fabrică și trei angajați care se ocupau cu testarea solului și cu cercetările. I-a fost ușor să-l convingă pe barosanul mexican că, în spatele acestei fațade respectabile, echipa lui s-ar putea ocupa cu extragerea heroinei din opiu. Mexicanul a aranjat rapid transportul în Anglia. În schimbul unei sume echivalente cu o mie de lire sterline pentru fiecare cursă, unul dintre curierii diplomatici ai Ministerului de Externe ducea la Londra, în fiecare lună, o servietă în plus. Prețul era rezonabil.

După ce mexicanul lăsa servieta la biroul de bagaje al gării Victoria și trimitea prin poștă tichetul aferent unui ins pe nume Schwab, la Compania Boox-an-Pix Ltd., WC1, conținutul ei valora douăzeci de mii de lire sterline. Din păcate, Schwab era un om rău, pe care nu-l preocupa omenirea suferindă. Se gândea că dacă delincvenții juvenili americani pot consuma anual heroină în valoare de milioane de dolari, la fel pot și verii lor britanici de ambele sexe. Drept urmare, într-un apartament de două camere din Pimlico, angajații lui diluau heroina cu prafuri pentru stomac și o trimiteau în discoteci și în sălile de jocuri mecanice.

Schwab făcuse deja o avere la vremea când l-au mirosit agenții Departamentului de investigații penale. Cei de la Scotland Yard au hotărât să-l lase să mai strângă ceva bani în timp ce-i investigau sursa de aprovizionare. L-au ținut sub urmărire strictă și, la momentul oportun, Schwab i-a dus la gara Victoria, iar de acolo, la curierul mexican. În acest punct, fiindcă era implicată o țară străină, a trebuit să intre în joc Serviciul Secret; Bond a primit ordinul de a afla de unde ia marfa curierul și de a distruge filiera de la sursă.

Bond s-a conformat. A luat avionul spre Mexic, a ajuns în capitală și a dat rapid peste „Madre de Cacao”, iar de acolo, dându-se drept cumpărător pentru traficul de heroină din Londra, a ajuns la barosanul mexican. Mexicanul l-a primit prietenos și l-a trimis la Blackwell. Acesta i-a devenit simpatic; Bond nu știa nimic despre sora lui, dar se vedea clar că Blackwell e un amator și ostilitatea lui față de interzicerea heroinei în Anglia părea autentică. Bond a intrat prin efracție în depozitul lui într-o noapte și a lăsat acolo o bombă incendiară după care s-a dus într-o cafenea aflată la un kilometru și jumătate distanță de unde a privit cum se înalță flăcările deasupra orizontului format de acoperișuri și a ascultat cascada argintie a sirenelor mașinilor de pompieri. A doua zi dimineață l-a sunat pe Blackwell, întinzând o batistă peste microfonul receptorului.

— Regret că ți-ai pierdut afacerea azi-noapte. Mă tem că asigurarea dumitale nu va acoperi loturile de sol asupra cărora

făceai cercetări.

— Cine ești? Cine-i la telefon?

— Sun din Anglia. Marfa aceea a dumitale a omorât o mulțime de tineri de la noi și a făcut rău multor altora. Santos nu va mai veni în Anglia cu servieta lui diplomatică. Până diseară Schwab va fi la răcoare. Nu va scăpa nici individul acela, Bond, cu care te-ai întâlnit. Poliția e pe urmele lui.

Din receptor se auziră niște vorbe înspăimântate.

— În regulă, dar să nu mai faci! Rezumă-te la îngrășăminte.

Bond puse receptorul în furcă.

Evident, barosanul mexican îl mirosise – Blackwell nu era suficient de isteț. Bond avusese precauția de a se muta la alt hotel, dar în seara aceea, în timp ce se îndrepta spre hotel după un ultim pahar băut la Copacabana, îi ieșise brusc în cale un bărbat. Purta un costum alb din pânză de in, murdar, și o șapcă albă de șofer prea mare pentru capul lui. Mai jos de pomeții de aztec, fața îi era acoperită de umbre albăstrui, întunecate. Într-un colț al gurii cu buze subțiri avea o scobitoare, iar în celălalt, o țigară. Ochii erau două scântei intense, animate de marijuana.

— Vrei femeie? Face hât-hât?

— Nu.

— Fată de culoare? Fund de soi din junglă?

— Nu.

— Poa' poze?

Gestul mâinii strecurate în buzunarul hainei era atât de cunoscut pentru Bond și atât de plin de primejdii vechi, încât în clipa când mâna ieși cu iuțeală și pumnalul ca un deget lung, argintiu țâșni spre gâtul lui, el adoptase deja poziția de luptă, cu un echilibru perfect, și era pregătit.

Execută aproape automat mișcarea de „Parare defensivă a mișcării de înjunghiere pe sub mână", din manual. Brațul drept îi țâșni oblic, făcând corpul să pivoteze odată cu el. Cele două antebrațe se întâlniră la jumătatea distanței dintre cele două trupuri; ciocnirea făcu cuțitul mexicanului să devieze de la țintă și-l obligă să-și deschidă garda, rămânând fără apărare la jabul scurt la bărbie al lui Bond. Încheietura țeapănă a

acestuia nu străbătu o distanță prea mare, poate vreo șaizeci de centimetri, dar baza palmei cu degetele întinse pentru un plus de rigiditate urcase cu o forță cumplită spre zona moale de sub bărbia adversarului. Lovitura aproape că-l ridică pe mexican de pe trotuar. Poate că ea îl omorâse, rupându-i gâtul, dar când omul căzuse pe spate cu o mișcare împleticită, Bond ridicase mâna dreaptă și izbise cu o mișcare laterală gâtul întins ce i se oferea; lovitura mortală cu muchia palmei peste mărul lui Adam, având degetele înțepenite într-o lamă rigidă, practica standard a luptătorilor de comando. Dacă înaintea ei mexicanul mai trăia, până să ajungă la pământ era cu siguranță mort.

Bond stătu locului o clipă, cu pieptul umflându-se și dezumflându-se ritmic, și privi grămada mototolită de haine ieftine, azvârlite în praful drumului. Se uită în susul și-n josul străzii: nimeni. Trecură câteva mașini; poate că mai trecuseră și altele în timpul luptei, dar aceasta se purtase în umbră. Îngenunche lângă leș și-i căută pulsul: zero. Ochii pe care marijuana îi făcuse atât de însufleți începeau deja să devină opaci. Casa în care locuise mexicanul era pustie. Chiriașul plecase.

Bond ridică trupul fără viață și-l sprijini de un zid, într-un loc și mai întunecat, își trecu mâinile peste haine, pipăi să vadă dacă nu i s-a strâmbat cravata și porni mai departe spre hotel.

În zori se trezise, se bărbierise și mersese cu mașina la aeroport, urcând la bordul primului avion ce pleca din Mexic și a cărui destinație se întâmpla să fie Caracas. În Caracas pierdu timpul în sala de așteptare pentru călătorii în tranzit până la prima cursă către Miami cu un avion Lockheed Constellation al companiei Transamerica, același cu care avea să plece seara spre New York.

Sistemul de anunț prin difuzor bâzâi iarăși și se auzi următorul mesaj:

— Transamerica anunță cu regret amânarea cursei sale TR 618 către New York, din cauza unei defecțiuni mecanice. Noua oră a plecării va fi opt dimineața. Toți pasagerii sunt

rugați să se prezinte la ghișeul de bilete al companiei Transamerica, unde se vor face aranjamente pentru cazarea lor peste noapte. Vă mulțumim.

„Ei, na! Încă una bună!" Bond se întrebă dacă să aleagă altă cursă ori să petreacă noaptea în Miami. Uitase de paharul cu whisky. Îl ridică și, lăsând capul pe spate, înghiți băutura până la ultimul strop. Gheața i se ciocni de dinți cu un clinchet vesel. Asta era! Iată o idee: va petrece noaptea în Miami și se va îmbăta, se va face criță, astfel încât să trebuiască să-l ducă în pat, pe sus, târfa pe care se nimerea s-o agațe. Nu se mai îmbătase de ani buni. Era cazul s-o facă. Noaptea aceea în plus, care-i căzuse în brațe din senin era o noapte de rezervă, o noapte dinainte pierdută. O va folosi bine. Era timpul să se destindă cum trebuie – era prea încordat, prea introspectiv. Ce naiba îl apucase de reflecta atât de sumbru din cauza mexicanului, a acelui *capungo* care fusese trimis să-l omoare? Situația fusese simplă: ori el, ori celălalt. Și oricum, oamenii se omorau între ei tot timpul, pe tot cuprinsul lumii. Își foloseau automobilele ca armă. Umblau prin lume purtând boli infecțioase și respirând microbi în obrazul altora, lăsau gazul pornit în bucătării, pompau monoxid de carbon în garaje închise. Câți oameni erau implicați de exemplu în fabricarea bombelor cu hidrogen, de la minerii care scoteau uraniul din mină și până la acționarii companiilor miniere? Exista oare vreo persoană în lume care să nu fie implicată într-un fel sau altul, poate doar statistic, în uciderea semenilor ei?

Ultimul strop de lumină a zilei dispăruse. Sub cerul indigo, șirurile de lumini ce delimitau pistele clipeau, verzi și galbene, și proiectau mici reflexii pe suprafața lucioasă a pistelor. Cu un muget asurzitor, un avion DC7 se apropia ca o săgeată de pista principală cu lumini verzi. Ferestrele sălii de așteptare a pasagerilor în tranzit zdrăngăniră ușor. Unii oameni se ridicară în picioare ca să privească. Bond încercă să le descifreze expresia de pe chip. Sperau oare că avionul se va prăbuși la aterizare – dându-le ceva de privit, un subiect de discuție, ceva care să le umple viața pustie? Sau îi doreau de

bine? Ce le doreau celor șaizeci de pasageri: să trăiască sau să moară?

Bond se strâmbă, coborând colțurile gurii. „Încetează! Nu mai fi atât de afurisit de morbid! E doar reacția firească în urma unei misiuni murdare. Ai obosit să fii mereu dur. Vrei o schimbare. Ai văzut prea multă moarte. Vrei o porție de viață – facilă, blândă, elegantă."

Bond conștientiză niște pași care se apropiau; se opriră lângă el. Ridică privirea și văzu un bărbat de vârstă mijlocie, curat, cu o înfățișare de om bogat. Chipul lui vădea stânjeneală și autodepreciere.

— Mă scuzați, dar cred că sunteți domnul Bond… domnul… ăă… James Bond?

Capitolul 2

Distracție fără griji

Lui Bond îi plăcea anonimatul, așa că răspunse pe un ton menit să descurajeze:

— Da, eu sunt.

— Eh, ce coincidență extrem de rară!

Bărbatul întinse mâna; Bond se ridică încet și i-o strânse scurt. Mâna era moale și parcă lipsită de articulații – ca un pachet de nămol modelat în formă de mână sau ca o mănușă de cauciuc umflată.

— Mă numesc Du Pont. Junius Du Pont. Presupun că nu mă mai ții minte, dar ne-am mai întâlnit. Pot să iau loc?

Fața, numele… da, aveau ceva familiar. De demult. Nu în America, altundeva! Bond își cercetă dosarele mintale în timp ce-l evalua pe individ. Domnul Du Pont avea în jur de cincizeci de ani, o față trandafirie rasă complet și era îmbrăcat în costumația convențională cu care Brooks Brothers[2] acoperă rușinea milionarilor americani. Purta un costum tropical la un rând, de un maro-roșcat închis, și cămașă albă

din mătase, cu guler îngust. Capetele gulerului erau unite de un ac de siguranță din aur dedesubtul nodului cămășii înguste, în dungi, roșu-închis cu bleumarin, foarte apropiată de stilul Brigade of Guards{3}. Manșetele cămășii le depășeau cu un centimetru pe cele ale hainei și etalau butoni din cristal lustruit, fără fațete, conținând muște de păstrăv miniaturale. Ciorapii erau din mătase gri închis, iar pantofii aveau culoarea mahonului vechi, lustruit și păreau a fi marca Peal{4}. Omul ținea în mână o pălărie stil Homburg{5} din pai, cu borul îngust și cu panglică lată de culoarea vinului roșu.

Domnul Du Pont se așeză față-n față cu Bond și scoase din buzunar țigări și o brichetă Zippo din aur, simplă. Bond observă că transpira puțin și decise în sinea lui că domnul Du Pont era ceea ce părea să fie: un american foarte bogat, ușor stânjenit. Știa că-l mai văzuse, dar n-avea habar unde sau când.

— O țigară?

— Mulțumesc.

Bond acceptă țigara Parliament, dar se prefăcu că nu observă bricheta ce i se oferea – îi displăcea să i se ofere foc. Luă propria brichetă și aprinse țigara.

— Franța, 1951, Royale les Eaux, rosti domnul Du Pont, privindu-l cu un aer sincer. La cazino. Ethel, adică doamna Du Pont, și cu mine ședeam lângă dumneavoastră la masă în seara când ați jucat partida aceea măreață cu francezul.

Lui Bond îi reveniră cu iuțeală amintirile. Da firește! Soții Du Pont ocupaseră locurile cu numărul patru și cinci la masa de bacara. Bond avusese locul cu numărul șase. Îi păruseră inofensivi. Se bucurase să aibă un parapet atât de solid în stânga în noaptea aceea fantastică în care-l curățase pe Le Chiffre de ultimul ban. Bond revăzu totul – balta de lumină puternică de pe postavul verde, mâinile trandafirii precum cleștii unui crab apucând cu mișcări furișe cărțile. Simți mirosul fumului și pe cel înțepător al propriei transpirații. Ce mai noapte! Se uită la domnul Du Pont și zâmbi cu gândul la amintire.

— Da, sigur că-mi aduc aminte! Scuze pentru încetineală,

dar aceea a fost o noapte remarcabilă. Nu mă gândeam decât la cărțile mele.

Domnul Du Pont zâmbi larg la rândul lui, fericit și ușurat.

— O, Doamne, sigur că înțeleg, domnule Bond! Și nădăjduiesc să mă iertați pentru că v-am interpelat. Știți…

Pocni din degete ca să cheme o chelneriță.

— Dar trebuie să bem un pahar ca să sărbătorim! Ce doriți?

— Mulțumesc. Whisky cu gheață.

— Și whisky Haig cu apă.

Chelnerița se îndepărtă. Domnul Du Pont se aplecă în față, zâmbind radios. Dinspre el veni un iz de săpun sau de loțiune după ras. Lentheric?

— Am știut că sunteți dumneavoastră, de îndată ce v-am văzut stând aici. Dar mi-am spus în sinea mea: Junius, chiar dacă nu te înșeli tu prea des în privința fețelor, hai să mergem să ne convingem. Ei bine, aveam bilet la cursa Transamerica din seara asta și când au anunțat întârzierea v-am urmărit expresia și, mă scuzați domnule Bond, mina dumneavoastră arăta clar că aveți și dumneavoastră bilet la cursa Transamerica. (Așteptă ca Bond să încuviințeze, după care continuă grăbit) Așa că am dat fuga la ghișeul de bilete și am aruncat o privire pe lista pasagerilor. Și am văzut într-adevăr „J. Bond."

Domnul Du Pont se lăsă pe speteaza scaunului, mulțumit de propria istețime. Li se aduseră băuturile; el ridică paharul și toastă.

— În sănătatea dumneavoastră domnule! Azi e cu siguranță ziua mea norocoasă.

Bond zâmbi neutru și bău. Domnul Du Pont se aplecă din nou spre el și privi în jur: la mesele învecinate nu se afla nimeni, dar chiar și așa coborî glasul.

— Bănuiesc că vă spuneți în sinea dumneavoastră: „Mda, mă bucur să-l revăd pe Junius Du Pont, dar care-i povestea? De ce e atât de fericit să mă vadă tocmai astă-seară?"

Domnul Du Pont ridică din sprâncene, ca și cum ar fi interpretat rolul lui Bond; acesta își luă un aer politicos-interogativ. Du Pont se aplecă și mai mult peste masă.

— Sper că mă veți ierta, domnule Bond. Nu-mi stă în fire să-mi bag nasul în… ăă… afacerile secrete ale altora. Dar după partida de la Royale am auzit că sunteți nu doar un extraordinar jucător de cărți, ci și, ăă, cum să zic? Un fel de… ăă… detectiv. Știți, un fel de agent de informații.

Indiscreția de care dădea dovadă îl făcu pe domnul Du Pont să roșească foarte tare. Se lăsă pe speteaza scaunului, scoase batista și-și șterse fruntea, uitându-se neliniștit la Bond. Acesta ridică din umeri. Ochii albastru-cenușii care priveau în ochii domnului Du Pont, deveniți iscoditori și atenți în ciuda stânjenelii resimțite de american, reflectau un amestec de sinceritate, ironie și minimalizarea propriei importanțe.

— Pe vremuri mă ocupam de așa ceva, ocazional și superficial. Obișnuință rămasă din război. Încă se mai considera că jocul de-a pieile-roșii ar fi ceva amuzant, numai că-n vreme de pace n-are niciun viitor.

— Adevărat, adevărat!

Domnul Du Pont făcu un gest de măturare cu mâna în care ținea țigara. Evitând să-l privească pe Bond, îi puse următoarea întrebare, pe un ton patern, și așteptă următoarea minciună.

— Și acum v-ați făcut un rost? Ce activitate ați ales, dacă-mi permiteți să întreb?

Bond își zise: „În hainele astea Brooks Brothers se ascunde un lup. Am în față un om viclean!”

— Import-export. Lucrez la Universal. Poate ați avut de-a face cu ei?

Domnul Du Pont jucă în continuare jocul

— Hm… Universal. Să mă gândesc… O, da, sigur că am auzit de ei! Nu pot spune că am făcut vreodată afaceri cu ei, dar presupun că nu e niciodată prea târziu. (Chicoti vesel.) Am o grămadă de interese pretutindeni. Singurul articol despre care pot spune sincer că nu mă interesează sunt produsele chimice. Poate că e nenorocul meu, domnule Bond, dar nu mă număr printre acei Du Pont interesați de produsele chimice.

Bond își zise că omul e cât se poate de mulțumit de tipul de

Du Pont căruia îi aparține, așa că nu făcu niciun comentariu. Se uită fugitiv la ceas, ca să-l grăbească pe domnul Du Pont să-și joace cărțile și-și atrase atenția, mintal, să aibă grijă cum le joacă pe cele proprii. Domnul Du Pont avea o față roz ca de bebeluș, agreabilă și amabilă cu o gură bosumflată, cam feminină cu colțurile lăsate. Părea la fel de inofensiv ca oricare dintre americanii de vârstă mijlocie care fotografiază palatul Buckingham. Însă, dincolo de această fațadă de persoană demodată și aferată, simțea multe trăsături dure, viclene.

Ochii receptivi ai domnului Du Pont surprinseră privirea fugară aruncată de Bond ceasului și se uită la propriul ceas.

— Ca să vezi! E ora șapte și eu tot turui fără să ajung la subiect. Uitați cum stau lucrurile, domnule Bond. Am o problemă în privința căreia v-aș aprecia foarte mult îndrumările. În cazul în care îmi puteți acorda câtva timp și dacă vă gândeați să rămâneți în Miami peste noapte, aș considera că-mi faceți o adevărată favoare dacă mi-ați permite să vă fiu gazdă. (Domnul Du Pont ridică mâna ca să preîntâmpine eventualele obiecții.) Cred că vă pot promite să vă asigur tot confortul. Întâmplarea face să mă număr printre proprietarii hotelului Floridiana. Poate ați auzit că l-am deschis în preajma Crăciunului. Mă bucur să spun că merge excelent – îl cam incomodează pe bătrânul Fountain Blue, adăugă el râzând cu indulgență. Așa le spunem pe-aici hotelurilor Fontainebleau. Ce ziceți, domnule Bond? Veți avea cel mai bun apartament – chiar dacă asta înseamnă să scot în stradă niște clienți buni platnici. Și mi-ați face un adevărat serviciu.

Domnul Du Pont avea un aer implorator. Bond hotărâse deja să accepte – orbește. Indiferent în ce consta problema domnului Du Pont – șantaj, gangsteri, femei –, avea să aibă forma tipică a grijilor celor bogați. Iată porția de viață facilă pe care o ceruse! Era cazul s-o accepte. Dădu să spună ceva politicos și auto-minimalizator, dar Du Pont îl întrerupse.

— Vă rog, vă rog, domnule Bond! Și vă rog să mă credeți, sunt recunoscător, chiar foarte recunoscător!

Pocni din degete, chemând chelneriță; când aceasta veni, se întoarse cu spatele la Bond și achită consumația fără ca acesta să vadă. La fel ca mulți oameni foarte bogați, considera că a-și arăta banii, a îngădui să se vadă cât lasă bacșiș ar fi un lucru la fel de indecent ca expunerea goliciunii în public. Băgă sulul de bancnote înapoi în buzunarul pantalonilor (în rândul bogătașilor, buzunarul exterior al hainei nu e locul potrivit) și-l luă pe Bond de braț, dar, simțind că acesta se opune contactului, își retrase mâna. Coborâră împreună în holul principal.

— Acum haideți să vă clarificăm rezervarea pentru zbor.

Du Pont se îndreptă spre ghișeul de bilete al companiei Transamerica, unde, prin câteva propoziții concise, își arătă puterea și eficiența pe propriul teritoriu, cel american.

— Da, domnule Du Pont. Negreșit, domnule Du Pont. Mă voi ocupa de acest lucru, domnule Du Pont.

Afară, o sclipitoare limuzină Chrysler Imperial se apropie de marginea trotuarului cu un oftat și șoferul, în uniformă cafeniu-deschis și cu înfățișare dură, se grăbi să le deschidă portiera. Bond urcă și se instală comod pe bancheta tapițată, moale. Înăuntrul mașinii era o răcoare savuroasă – aproape rece de-a binelea. Reprezentantul companiei Transamerica apăru grăbit cu valiza lui Bond, i-o dădu șoferului și, cu o jumătate de plecăciune, se întoarse în clădirea terminalului.

— Localul „Bill's on the Beach", îi spuse domnul Du Pont șoferului.

Mașina cea mare se strecură prin parcările aglomerate și ieși pe șosea. Domnul Du Pont se lăsă pe speteaza banchetei.

— Sper că vă plac crabii de stâncă{6}, domnule Bond. I-ați încercat vreodată?

Bond răspunse că da, i-a încercat și că-i plac foarte mult. Domnul Du Pont vorbi despre localul „Bill's on the Beach" și despre calității cărnii de crab de stâncă, în comparație cu a crabului de Alaska, în timp ce limuzina Chrysler Imperial gonea prin centrul orașului Miami, pe Bulevardul Biscayne, după care traversă Golful Biscayne, pe autostrada Douglas MacArthur. Bond făcea comentariile corespunzătoare,

lăsându-se totodată purtat de apele grațioase ale vitezei, confortului și conversației de convenință.

Opriră în dreptul unei clădiri cu fațadă ce imita stilul Regency, din șindrilă și stuc, vopsită în alb. Pe firma cu neon scria cu roz BILL'S ON THE BEACH. În timp ce Bond coborî din mașină, Du Pont îi dădu instrucțiuni șoferului. Bond auzi cuvintele „Apartamentul Aloha" și „Dacă apar probleme, spune-i domnului Fairlie să mă sune aici. Bine?"

Urcară treptele și intrară. Încăperea de mari proporții era decorată în alb, cu draperii bogate de muselină roz la ferestre. Pe mese se aflau lămpi roz. Restaurantul era plin de oameni bronzați, în ținute tropicale costisitoare – cămăși în culori vii, stridente, brățări zăngănitoare din aur, ochelari cu lentile întunecate și rame împodobite cu pietre prețioase, pălării de pai simpatice, în stilul localnicilor. În aer plutea un amestec confuz de parfumuri, prin care răzbătea mirosul de corpuri care au stat toată ziua la soare.

Bill, un italian efeminat, veni zorit spre ei.

— O, domnul Du Pont! Ce plăcere, domnule! E puțin cam aglomerat astă-seară. Mă ocup de dumneavoastră imediat. Vă rog, pe aici, vă rog!

Ținând deasupra capului meniul mare, legat în piele, Bill își croi drum printre meseni, până la cea mai bună masă din încăpere – o masă pentru șase persoane situată în colț. Trase două scaune, îi chemă pocnind din degete pe *maître d'hôtel*{7} și pe chelnerul responsabil cu băuturile, așeză câte un meniu deschis în fața celor doi clienți, schimbă câteva amabilități cu domnul Du Pont și plecă. Domnul Du Pont închise meniul cu o pocnitură și-i spuse lui Bond:

— Ce-ați zice să lăsați comanda în seama mea? Dacă nu vă place ceva, trimiteți înapoi la bucătărie. (Se întoarse spre chelnerul-șef.) Crabi de stâncă. Proaspeți, nu congelați. Unt topit. Pâine prăjită felii groase. Ai notat?

— Prea bine, domnule Du Pont.

Chelnerul responsabil cu băuturile luă locul celuilalt, frecându-și mâinile.

— Două sticle de șampanie roz, de trei sferturi. Pommery

din 1950. Frapiere de argint. Ai înțeles?

— Prea bine, domnule Du Pont. Un cocteil la început?

Du Pont se întoarse spre Bond, zâmbi și ridică din sprâncene întrebător.

— Martini cu votcă te rog, spuse Bond. Cu o felie de coajă de lămâie.

— Să fie două, interveni Du Pont. Duble.

Chelnerul responsabil cu băuturile plecă în grabă. Du Pont se lăsă pe speteaza scaunului și scoase din buzunar țigările și bricheta; aruncă o privire în jur, răspunse zâmbind la două-trei saluturi cu mâna și se uită fugitiv la mesele din apropiere. Își apropie puțin scaunul de cel al lui Bond și zise pe ton de scuză:

— Mă tem că n-avem ce face cu zgomotul. Vin aici doar pentru crabi. Sunt ca din altă lume! Sper să nu fiți alergic la ei. Am venit o dată aici cu o fată, i-am dat crabi și buzele i s-au umflat cât roțile de bicicletă.

Pe Bond îl amuza schimbarea petrecută cu Du Pont – vorbirea vioaie, ușor piperată, stilul autoritar pe care-l adoptase odată ce crezuse că l-a momit, l-a angajat în serviciul lui. Comparativ cu solicitantul stânjenit și timid care-l abordase la aeroport, era alt om. Oare ce voia Du Pont de la el? Propunerea avea să fie făcută din clipă-n clipă.

— N-am nicio alergie, răspunse Bond.

— Foarte bine, foarte bine!

Se lăsă tăcerea. Domnul Du Pont deschise și închise de câteva ori capacul brichetei, dar, dându-și seama că face un zgomot iritant, împinse bricheta deoparte. Se hotărî. Începu să vorbească, adresându-se parcă propriilor mâini, aflate pe masă, în fața lui.

— Ați jucat vreodată canastă domnule Bond?

— Da, e un joc plăcut. Îmi place.

— Canastă în doi?

— Mi s-a întâmplat. Nu e la fel de distractiv. Dacă nu te faci de râs – dacă nici tu, nici celălalt nu vă faceți de râs –, rezultatul final tinde să fie la paritate. Legea mediilor la jocurile de cărți. Nu sunt șanse să influențezi prea mult jocul.

Domnul Du Pont încuviință cu capul, apăsat.

— Întocmai! Asta îmi și spuneam în sinea mea. De-a lungul a aproximativ o sută de partide, doi jucători la fel de buni vor ieși la paritate. E un joc mai puțin palpitant, comparativ cu Gin sau cu Oklahoma, dar într-un fel tocmai de asta-mi place. Îți trece timpul, manevrezi cărți din belșug, ai momente bune și momente proaste și n-o pățește nimeni. Nu-i așa?

Bond încuviință. Li se aduseră paharele cu martini. Domnul Du Pont îi ceru chelnerului:

— Adu încă două peste zece minute.

Băură, apoi Du Pont se întoarse spre Bond, cu o expresie bosumflată pe chipul încrețit.

— Ce-ați spune, domnule Bond, dacă v-aș zice că am pierdut douăzeci și cinci de mii de dolari într-o săptămână jucând canastă în doi?

Bond dădu să răspundă, însă Du Pont ridică mâna:

— Și vă atrag atenția că sunt un bun jucător de cărți. Membru al clubului Regency. Joc des cu oameni precum Charlie Goren, Johnny Crawford – mă refer la bridge. Ce vreau să spun e că știu ce să fac la masa de joc.

Domnul Du Pont îl iscodi pe Bond cu privirea.

— Dacă ați jucat tot timpul cu același om, înseamnă că a trișat.

— E-xact! exclamă Du Pont lovind cu palma fața de masă și lăsându-se pe speteaza scaunului. E-xact! Asta mi-am spus după ce am pierdut – după ce am pierdut patru zile întregi. Mi-am zis în sinea mea nemernicul ăsta trișează și, pe cinstea mea, am să aflu cum face și am să-l scot din Miami cu câinii după el! Așa că am dublat miza, apoi am mai dublat-o o dată. N-a avut absolut nimic împotrivă. Și am urmărit fiecare carte pe care a jucat-o, fiecare mișcare pe care a făcut-o. Nimic! Niciun indiciu, niciun semn. Cărțile nu erau marcate. Pachet nou ori de câte ori voiam. Propriile mele cărți. Nu s-a uitat niciodată la mâna mea – nici nu putea, fiindcă stăteam de fiecare dată față-n față. Niciun chibiț care să-i dea ponturi. Doar că a continuat să câștige și iar să câștige. A câștigat din nou azi-dimineață. Și din nou azi după-amiază. În cele din

urmă m-am înfuriat grozav de tare – dar vă atrag atenția că n-am lăsat să se vadă! (N-ar fi vrut ca Bond nu-l creadă lipsit de spirit sportiv.) Am plătit politicos ce datoram, însă, fără să-i spun individului, mi-am făcut rezervare, am venit la aeroport și mi-am luat bilet la prima cursă spre New York. Imaginați-vă! (Domnul Du Pont ridică teatral mâinile.) Să fug așa! Dar douăzeci și cinci de mii sunt douăzeci și cinci de mii. Îmi dădeam seama că s-ar putea ajunge la cincizeci, o sută, și nu mai puteam suporta încă o afurisită de partidă, nu suportam să nu fiu în stare să-l prind pe individ. Așa că am spălat putina. Ce părere aveți despre asta? Eu, Junius Du Pont, să arunc prosopul fiindcă nu mai suport s-o încasez?!

Bond mormăi compătimitor. Li se aduse al doilea rând de cocteiluri. Povestea îi stârnise un interes moderat – îl interesa oricând tot ceea ce avea legătură cu jocurile de cărți. Vedea cu ochii minții scena, cei doi bărbați care joacă și tot joacă, iar unul dintre ei își aranjează tăcut cărțile, etalează și-și notează scorul, pe când celălalt își aruncă mereu cărțile în mijlocul mesei, cu un gest de dezgust controlat. Evident, domnul Du Pont fusese trișat. Cum?

— Douăzeci și cinci de mii e o sumă mare. Pe ce mize jucați?

Domnul Du Pont răspunse cu un aer rușinat:

— Douăzeci și cinci de cenți punctul, apoi cincizeci de cenți, pe urmă un dolar. Cam mari, presupun, din moment ce partidele se ridicau în medie la două mii de puncte. Chiar și la douăzeci și cinci de cenți punctul, tot înseamnă cinci sute de dolari partida. La un dolar punctul, dacă pierzi și tot pierzi, e crimă curată.

— Precis ați câștigat câteodată.

— A, sigur, dar cumva, tocmai când aveam toate condițiile ca să-l termin pe puiul de lele, etala cât de multe cărți putea și scăpa basma curată. Sigur, am câștigat ceva mărunțiș, însă numai atunci când lui îi trebuiau o sută douăzeci de puncte ca să etaleze și eu aveam toți jokerii. Dar știți cum e la canastă: trebuie să dai din mână cărțile potrivite. Pui capcane, ca să-l faci pe celălalt să-ți dea pachetul „surpriză”. Ei bine, pe

cinstea mea: ai fi zis că e clarvăzător! Ori de câte ori îi întindeam o capcană, o evita, și aproape de fiecare dată când îmi întindea el una, cădeam în ea! Ca să nu mai zic de ideea de a-mi da pachetul: alegea cărțile cele mai afurisite când era strâns cu ușa – dădea cărți izolate, așa, Dumnezeu mai știe ce, și scăpa de fiecare dată basma curată! De parcă ar fi știut toate cărțile din mâna mea.

— Vreo oglindă în încăpere?

— Nu, ce naiba! Jucam de fiecare dată în aer liber. Spunea că vrea să se prăjească la soare. Asta chiar că i-a ieșit: e roșu ca racul! Accepta să joace numai dimineața și după-amiaza. Spunea că dacă joacă seara, nu mai poate adormi.

— Și până la urmă cine e individul ăsta? Cum îl cheamă?

— Goldfinger.

— Numele mic?

— Auric. Asta înseamnă „de aur”, nu? I se potrivește, fără doar și poate: are un păr roșu ca para focului.

— Naționalitate?

— N-o să vă vină să credeți, dar e britanic. Cu domiciliul în Nassau. După nume, l-ai crede evreu, însă n-arată a evreu. La Floridiana am impus restricții, așa că dacă era evreu n-ar fi putut să intre. Pașaport de Nassau. Patruzeci și doi de ani. Necăsătorit. Ocupație: broker. Am aflat toate astea din pașaportul lui. Am tras cu ochiul, cu ajutorul detectivului hotelului, când am început să joc cu el.

— Broker în ce domeniu?

Du Pont zâmbi mohorât.

— L-am întrebat și mi-a spus: „A, orice se nimerește”. Cam evaziv tipul. Amuțește dacă-i pui o întrebare directă; în rest, pălăvrăgește agreabil despre nimicuri și numai despre nimicuri.

— Ce avere are?

— Ha! făcu exploziv Du Pont. Asta e treaba cea mai afurisită: e putred de bogat! De-a dreptul putred! Am cerut băncii mele să se intereseze la Nassau. Are bani cu nemiluita. În Nassau, milionarii se găsesc pe toate drumurile, dar el e cotat ca fiind pe primul sau pe al doilea loc. Se pare că-și ține

banii în lingouri de aur pe care le tot plimbă prin lume, ca să beneficieze de pe urma modificărilor prețului aurului. Se poartă de parcă ar fi el însuși o afurisită de bancă federală! N-are încredere în valute. Nu pot spune că se înșală în privința asta și, dat fiind faptul că e unul dintre cei mai bogați oameni din lume, probabil că e ceva de capul sistemului lui. Dar ideea e: dacă e chiar atât de bogat, pentru ce mama naibii vrea să mă jupoaie de douăzeci și cinci de mii amărâte?!

Agitația chelnerilor în jurul mesei lor îl scuti pe Bond de găsirea unui răspuns. Un platou lat din argint, plin cu crabi mari, cărora li se rupseseră carapacea și cleștii, fu așezat ceremonios în mijlocul mesei. Lângă farfuria fiecăruia dintre ei apărură câte o sosieră mare, plină-ochi cu unt topit, și o piramidă mare de felii de pâine prăjită. Din frapierele cu șampanie ieșea spumă rozie. La final, cu un zâmbet onctuos, chelnerul-șef veni pe rând în spatele fiecăruia dintre ei și-i legă la gât o bavetă lungă de mătase albă, care le ajungea până-n poală.

Acest spectacol al lăcomiei i-l aminti lui Bond pe Charles Laughton{8} interpretând rolul lui Henric al VIII-lea, dar păru să nu-i surprindă nici pe domnul Du Pont, nici pe mesenii din jur. Rostind voios „Fiecare pentru sine”, domnul Du Pont își puse câteva bucăți mari de crab pe farfurie, îi scăldă în unt topit din belșug și trecu la treabă. Bond îi urmă exemplul și se apucă să mănânce – sau mai degrabă să devoreze – cea mai delicioasă masă din viața lui.

Carnea crabilor de stâncă era cea mai moale și mai dulce carne de crustaceu din câte gustase vreodată. Pâinea prăjită uscată și gustul ușor ars al untului topit o completau perfect. Șampania părea să aibă un iz foarte vag de căpșuni și era rece ca gheața. După fiecare porție de crab, șampania le curăța cerul gurii, pregătindu-l pentru următoarea. Mâncară fără să se întrerupă, absorbiți, și nu schimbară nicio vorbă până nu goliră platoul.

Cu un râgâit ușor, domnul Du Pont își șterse pentru ultima oară untul de pe bărbie cu baveta de mătase și se lăsă pe spetеaza scaunului, îmbujorat la față. Se uită cu mândrie la

Bond și rosti aproape cu pioșenie:

— Domnule Bond, mă îndoiesc dacă există undeva în lume, vreun om care să fi avut parte astă-seară de o cină atât de bună ca asta. Ce credeți?

Bond își zise: „Am cerut viața facilă, viața bogătașului. Îmi place? Îmi place să mănânc ca un porc și să aud remarci ca asta?” Dintr-odată ideea de a mai lua vreodată o masă ca aceea sau, mai mult, de a mai lua vreodată masa cu Du Pont îl revoltă. Dezgustul pe care-l simțea îl făcu să se rușineze o clipă. Ceruse și primise. Puritanul din el era acela care nu suporta situația. Își rostise dorința și nu-i fusese doar împlinită, ci băgată pe gât.

— Nu știu dacă e așa sau nu, dar a fost cu siguranță o masă foarte bună.

Mulțumit, domnul Du Pont comandă cafea. Bond refuză trabucul și lichiorul oferite; aprinse o țigară și așteptă cu interes să-i fie prezentat dezavantajul ascuns. Știa că există unul; era evident că tot ce se petrecuse până atunci făcea parte din momeală. Ei bine, să se dea cărțile pe față! Domnul Du Pont își drese glasul.

— Și acum, domnule Bond, vreau să vă prezint o propunere.

Îl privi lung, încercând să-i evalueze dinainte reacția.

— Vă ascult.

— A fost cu siguranță mâna Providenței că v-am întâlnit la aeroport, rosti domnul Du Pont cu o voce gravă și sinceră. N-am uitat niciodată prima noastră întâlnire de la Royale! Îmi amintesc fiecare detaliu – detașarea dumneavoastră, îndrăzneala, felul cum manevrați cărțile.

Bond își ațintи privirea asupra feței de masă, însă Du Pont, sătul de propria perorație, zise grăbit:

— Domnule Bond, vă voi plăti zece mii de dolari ca să rămâneți aici, ca oaspetele meu, până când descoperiți cum mă bate la cărți acest Goldfinger.

Privindu-l în ochi, Bond răspunse:

— E o ofertă atrăgătoare, domnule Du Pont, însă trebuie să mă întorc la Londra. Trebuie să ajung la New York în

patruzeci și opt de ore ca să iau avionul spre casă. Dacă veți juca partidele voastre obișnuite mâine dimineață și după-amiază ar trebui să am timp suficient ca să găsesc răspunsul. Dar, indiferent dacă vă pot ajuta sau nu, trebuie să plec mâine seară. De acord?

— De acord, răspunse domnul Du Pont.

Capitolul 3

Bărbatul agorafob

Pe Bond îl trezi fluturarea perdelelor. Aruncă deoparte cearșaful cu care se învelise și traversă covorul gros, moțos, oprindu-se la ușa-fereastră ce ocupa un întreg perete; trase perdelele și ieși pe balconul scăldat în soare.

Plăcile albe și negre de gresie ce formau un model ca de tablă de șah erau calde, aproape fierbinți sub tălpi, deși nu putea fi mai târziu de opt. Dinspre mare bătea o briză consistentă ce desfășura drapelele tuturor țărilor, dispuse de-a lungul cheiului portului privat de iahting. Briza era umedă și mirosea puternic a mare. Bond presupuse că e genul de briză pe care turiștii o agreează, dar localnicii o urăsc, fiindcă le ruginește accesoriile metalice din casă, face urechi de măgar paginilor cărților și le mucegăiește tapetul, fotografiile și hainele.

Douăsprezece etaje mai jos, parcul convențional, presărat cu palmieri și straturi de croton și străbătut de alei de pietriș îngrijite printre tufele de floare-de-hârtie, avea o înfățișare luxuriantă și lenește. Grădinarii lucrau, greblând aleile și strângând frunzele căzute cu mișcările încete, letargice ale angajaților de culoare. Două mașini de tuns iarba munceau deja pe peluze, iar acolo unde își terminaseră treaba, aspersoarele azvârleau cu grație jeturi de stropi de apă.

Chiar în dreptul lui Bond începea arcul elegant al Clubului Cabana, ce se întindea până pe plajă – două etaje de vestiare

sub un acoperiș plat, presărat cu fotolii și mese și, ici-colo, câte o umbrelă în dungi roșu cu alb. În căușul arcului se afla dreptunghiul de un verde intens al piscinei de dimensiuni olimpice, mărginită pe toate patru laturile de nenumărate șiruri de șezlonguri cu saltea, pe care clienții aveau să se așeze în scurt timp ca să-și obțină bronzul de cincizeci de dolari pe zi. Câțiva bărbați în sacou alb lucrau printre ele, îndreptând șirurile de șezlonguri, întorcând saltelele pe partea cealaltă și măturând mucurile de țigară din ziua precedentă. Dincolo de toate acestea se aflau plaja lungă, aurie, marea și alți lucrători care greblau nisipul pe linia fluxului, amplasau umbrelele și întindeau saltele. Nu era deloc de mirare că pe cartonașul pedant din dulapul camerei sale scria că apartamentul Aloha costa două sute de dolari pe zi. Bond făcu un calcul aproximativ și conchise că, dacă ar fi achitat el nota, în doar trei săptămâni și-ar fi cheltuit tot salariul pe anul respectiv. Zâmbind vesel pentru sine, se întoarse în dormitor, ridică receptorul telefonului și comandă un mic dejun delicios și risipitor, un pachet de țigări Chesterfield lung și ziarele.

Până termină să se bărbierească, să facă un duș rece ca gheața și să se îmbrace, ceasul arăta ora opt. Intră în salonul elegant al apartamentului, unde găsi un chelner îmbrăcat în uniformă violet cu auriu, care-i pregătea micul dejun la masa de la fereastră. Bond aruncă o privire ziarului *Miami Herald*. Prima pagină era dedicată eșecului din ziua precedentă al unei rachete balistice intercontinentale lansate în apropiere, la baza Cape Canaveral, și a unei tulburări de proporții la o importantă cursă de cai de la Hialeah{9}. Lăsă ziarul să cadă pe podea, se așeză și-și mâncă în tihnă micul dejun, gândindu-se la domnul Du Pont și la domnul Goldfinger.

Reflecțiile sale erau neconcludente. Fie domnul Du Pont era un jucător mult mai slab decât crezuse, lucru pe care ceea ce simțise despre caracterul dur și viclean al individului îl făcea improbabil, fie Goldfinger trișa. Dacă Goldfinger trișa la cărți, cu toate că n-avea nevoie banii respectivi, cu siguranță că se și îmbogățise trișând sau măsluind cărțile la o scară mult mai mare. Pe Bond îl interesau marii escroci, așa că abia aștepta să

dea cu ochii de Goldfinger. De asemenea abia aștepta să descopere metoda de mare succes și, aparent, foarte misterioasă a acestuia de a-l jupui pe domnul Du Pont. Avea să fie o zi foarte distractivă; până să înceapă putea lenevi.

Plănuise cu domnul Du Pont să se întâlnească în parc, la ora zece. Povestea asupra căreia conveniseră spunea că Bond venise cu avionul din New York ca să încerce să-i vândă domnului Du Pont un număr mare de acțiuni ale unui concern englezesc care deținea, printre altele, exploatări canadiene de gaze naturale. Chestiunea era clar confidențială și lui Goldfinger n-avea să-i treacă prin minte să-i pună întrebări pentru a afla detalii. Acțiuni, gaze naturale, Canada – doar atât trebuia să țină minte Bond. Vor urca toți trei pe acoperișul Clubului Cabana, unde aveau loc partidele, iar el va citi ziarul și va privi. După prânzul la care Bond și domnul Du Pont vor discuta despre „afacerile" lor, vor urma același tipar. Du Pont îl întrebase dacă-l mai putea ajuta cu ceva, așa că Bond îi ceruse numărul apartamentului domnului Goldfinger și un paspartu, explicându-i că dacă Goldfinger era profesionist în măsluirea cărților sau chiar și numai amator expert, precis călătorea cu uneltele obișnuite – cărți însemnate și cu marginea tăiată, dispozitivul pentru scos cărți din mânecă și așa mai departe. Domnul Du Pont spusese că-i va da paspartuul când se întâlneau în parc – îl putea obține foarte ușor de la managerul hotelului.

După micul dejun, Bond se relaxă, privind spre mare. Misiunea curentă nu-l făcea să simtă încordare, ci doar interes și amuzament. Era tocmai genul de misiune de care avea nevoie ca să-și dreagă gustul după Mexic.

La nouă și jumătate ieși din apartament și cutreieră coridoarele de la etajul lui, rătăcindu-se voit în drum spre lift, ca să afle planul de dispunere al hotelului. Pe urmă, după ce se întâlni de două ori cu aceeași cameristă, ceru îndrumări, coborî cu liftul și se plimbă printre puținii turiști matinali prin Galeria comercială Pineapple. Aruncă o privire Cafenelei Bamboo, Barului Rendezvous, restaurantului La Tropicala, Clubului Kittekat pentru copii și localului de noapte Boom-

Boom, după care intră hotărât în parc. Domnul Du Pont, îmbrăcat acum „de plajă” cu veșminte cu eticheta Abercrombie & Fitch{10}, îi dădu paspartuul cu care putea intra în apartamentul lui Goldfinger. Se îndreptară împreună, agale, spre Clubul Cabana și urcară treptele celor două etaje, până pe acoperiș.

Pe Bond îl surprinse prima imagine a lui Goldfinger. În colțul îndepărtat al acoperișului, chiar lângă clădirea impunătoare a hotelului, un bărbat stătea lungit, cu picioarele ridicate pe șezlong. Purta doar un slip sumar din satin galben, ochelari de soare cu lentile negre și, sub bărbie, două aripi mari de tablă. Aripile, care păreau să i se muleze în jurul gâtului, se întindeau deasupra umerilor, depășindu-i, iar vârful lor rotunjit se curba puțin în sus.

— Ce naiba poartă la gât?! întrebă Bond.

— N-ai văzut niciodată așa ceva? se miră domnul Du Pont. Ce vezi e o șmecherie care te ajută să te bronzezi. Staniu lucios. Îți reflectă soarele sub bărbie și după urechi – porțiunile la care, în mod normal, nu ajunge soarele.

— Măi să fie!

Când ajunseră la câțiva metri de silueta din șezlong, domnul Du Pont strigă vesel și pe un ton care-i păru lui Bond excesiv de ridicat:

— Salut!

Domnul Goldfinger nici nu se clinti.

— E surd rău, explică Du Pont.

Ajunseseră la picioarele domnului Goldfinger. Du Pont își repetă salutul; Goldfinger se ridică imediat și-și scoase ochelarii de soare.

— A, salutare!

Își desprinse de la gât aripile, le așeză cu grijă pe jos, lângă el, și se ridică în picioare cu mișcări greoaie. Se uită la Bond cu niște ochi leneși, cercetători.

— Aș vrea să-ți fac cunoștință cu domnul Bond, James Bond. Un prieten de-al meu din New York. Compatriot al dumitale. A venit să încerce să mă convingă să facem o mică afacere.

Domnul Goldfinger întinse mâna:

— Încântat de cunoștință, domnule Bomb.

Bond acceptă mâna întinsă – era dură și uscată. După o foarte scurtă apăsare, mâna se retrase. Timp de o fracțiune de secundă, ochii de un albastru spălăcit ai domnului Goldfinger se deschiseră larg și-l sfredeliră pe Bond, pătrunzându-i prin țeastă până la ceafă. Apoi pleoapele se lăsară, obturatorul se închise peste radiografie și domnul Goldfinger luă placa expusă și o introduse în sistemul lui de îndosariere.

— Așadar, azi nu jucăm.

Glasul lui era sec și incolor, cuvintele alcătuind mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

— Cum să nu jucăm?! răcni tare domnul Du Pont. Doar nu credeai că te voi lăsa să-mi păstrezi banii? Trebuie să-i recuperez; altfel n-am să pot pleca din blestematul ăsta de hotel. (Du Pont chicoti cu poftă) Îi spun lui Sam să pregătească masa. James, aici de față, spunea că nu știe prea multe despre jocurile de cărți și că i-ar plăcea să învețe canastă. Așa-i, James? (Se întoarse spre Bond) Ești sigur că te vei simți bine cu ziarul tău și cu soarele?

— Îmi va prinde bine să mă odihnesc, răspunse Bond. Am călătorit prea mult în ultima vreme.

Ochii albaștri îl sfredeliră iarăși pe Bond, după care pleoapele se lăsară.

— Merg să pun niște haine pe mine, spuse Goldfinger. Avusesem în plan să iau o lecție de golf cu domnul Armour, la Boca Raton, în după-amiaza asta, însă jocurile de cărți au prioritate între hobbyurile mele. Tendința de a-mi ridica mâinile prea devreme la loviturile cu crose metalice medii va trebui să aștepte. (Privirea lipsită de curiozitate îi poposi asupra lui Bond.) Dumneata joci golf, domnule Bomb?

Bond ridică tonul.

— Ocazional, când mă aflu în Anglia.

— Și unde joci?

— La Huntercombe.

— Aha! Un mic teren agreabil. Eu m-am înscris recent la Clubul Royal St. Marks. Terenul de la Sandwich se află

aproape de una dintre afacerile mele. Îi știi?

— Am jucat acolo.

— Ce handicap ai?

— Nouă

— Ce coincidență! Și eu la fel. Trebuie să facem o partidă cândva.

Domnul Goldfinger se aplecă să-și ia aripile de tablă și-i spuse domnului Du Pont:

— Vin în cinci minute.

Apoi porni încet spre scări.

Bond era amuzat: această adulmecare socială care-l avusese drept țintă fusese efectuată cu nota potrivită de detașare a marelui om de afaceri căruia nu-i pasă la drept vorbind, dacă Bond e viu sau mort, însă din moment ce se află de față și e viu, poate foarte bine să-l plaseze într-o categorie aproximativă.

Domnul Du Pont dădu instrucțiuni unui steward în sacou alb; alții doi pregăteau deja masa de joc. Bond se apropie de balustrada ce împrejmuia acoperișul și privi parcul, reflectând la domnul Goldfinger.

Acesta îl impresionase: era unul dintre cei mai relaxați oameni din câți întâlnise vreodată. Relaxarea se vădea în economia mișcărilor, a vorbirii și a expresiilor lui faciale. Domnul Goldfinger nu irosea niciun efort; totuși, imobilitatea lui avea ceva încordat, comprimat.

Când se ridicase de pe șezlong, pe Bond îl izbise în primul rând faptul că toată făptura lui era disproporționată. Goldfinger era scund – nu mai mult de un metru cincizeci –, iar deasupra picioarelor bondoace, de țăran și a trunchiului gros, capul, așezat aproape direct pe umeri, era uriaș și, aparent, perfect rotund. Era ca și cum Goldfinger ar fi fost alcătuit din fragmente din trupul altora. Nimic nu părea să se afle la locul potrivit. Bond își spuse că individul își făcuse din bronzat un fetiș tocmai ca să-și ascundă urâțenia. Fără camuflajul roșu-arămiu, corpul palid ar fi fost grotesc. Sub părul de morcoveață tuns perie, fața era la fel de surprinzătoare, însă mai puțin urâtă decât corpul. Era rotundă

precum luna, fără să semene însă cu ea. Fruntea era înaltă și elegantă, iar sprâncenele subțiri, de culoarea nisipului erau desenate simetric deasupra ochilor mari, de un albastru-deschis, mărginiți de gene spălăcite. Între pomeții proeminenți, nasul era acvilin, dar cărnos, iar mai jos ei, obrajii erau mai degrabă musculoși decât grași. Gura era subțire și complet dreaptă, însă frumos desenată. Bărbia și linia maxilarului erau ferme și luceau de sănătate. În ansamblu, își zise Bond, era fața unui gânditor, poate a unui savant, nemilos, senzual, stoic și dur. O combinație ciudată.

Ce altceva mai putea presupune? Bond n-avusese niciodată încredere în bărbații scunzi. Aceștia ies din copilărie cu un complex de inferioritate și se luptă toată viața să ajungă mari – mai mari decât ceilalți, care i-au tachinat când erau copii. Napoleon fusese scund, la fel și Hitler. Bărbații scunzi constituiau cauza tuturor problemelor din lume. Dar un bărbat scund, diform, cu păr roșu și o față bizară? Aceste elemente însumate puteau avea drept rezultat un inadaptat cu adevărat formidabil. Reprimările aproape că puteau fi simțite: în omul acela zumzăia o vitalitate ca de uzină electrică ce-ți sugera că dacă ai băga în gura lui Goldfinger un bec, s-ar aprinde. Ideea îl făcu pe Bond să zâmbească. Încotro își canaliza și-și elibera Goldfinger forța vitală? În îmbogățire? În sex? În putere? Probabil toate trei. Care putea fi povestea lui? În prezent era englez, dar prin naștere ce era? Nu evreu – deși poate că avea ceva sânge evreiesc. Nici hispanic sau italian și nici de altă etnie sudică. Nici slav. Neamț poate. Nu, baltic! De acolo se trăgea precis: dintr-una din fostele provincii baltice. Probabil că a fugit ca să scape de ruși. Goldfinger a fost pesemne prevenit – sau poate părinții lui au mirosit primejdia și l-au trimis peste graniță la timp. Și pe urmă ce se întâmplase? Cum ajunsese să devină unul dintre cei mai bogați oameni din lume? Într-o bună zi ar putea fi interesant să afle. Pentru moment va fi suficient să descopere cum câștiga la cărți.

— Ești pregătit? îi strigă domnul Du Pont lui Goldfinger.

Acesta traversa acoperișul, îndreptându-se spre masa de joc. Îmbrăcată – cu un costum bleumarin, comod și cămașă

albă cu gulerul descheiat –, silueta lui Goldfinger era aproape acceptabilă. Însă marea căpățână tuciuriu-roșcată, cât o minge de fotbal, nu putea fi mascată, iar aparatul auditiv de culoarea pielii, introdus în urechea stângă, nu ajuta nici ea la imagine.

Domnul Du Pont se așeză cu spatele la hotel; Goldfinger se așeză față-n față cu el și trase carte. Du Pont trase și el, obținu o carte mai mare, împinse pachetul către Goldfinger, ciocăni cărțile cu degetul ca să arate că sunt deja bătute și că nu se deranjează să le amestece, și Goldfinger începu să le împartă.

Bond veni cu pași vioi și-și trase un scaun lângă Du Pont, puțin mai în spate; se lăsă pe spetează relaxat, își deschise ziarul, cu emfază la pagina sportivă și urmări împărțirea cărților.

Deși se așteptase întrucâtva să vadă o măsluială, nu exista niciuna. Goldfinger împărți cărțile iute și eficient, dar fără urmă de „Strânsoarea mecanicului” – cele trei degete strângând vital marginea lungă a cărților și arătătorul pe marginea scurtă superioară, strânsoarea care însemna că ești pregătit să împărți de la fundul pachetului sau de sub prima carte. Și nu purta nici inel cu sigiliu, cu care să înțepe cărțile, nici bandă adezivă chirurgicală pe degete, cu care să le însemne. Domnul Du Pont se întoarse spre Bond și-i explică.

— Tragi două și dai jos una. În rest, regulile Regency simple. Fără ciudățenii de genul „trei de roșu face unu, trei, cinci sau opt” ori alte chestii din acelea europene.

Domnul Du Pont își luă cărțile de pe masă. Bond observă că le sortează expert, fără să le aranjeze în funcție de valoare, de la stânga la dreapta sau ținându-și jokerii, din care avea doi, în stânga – tipar care i-ar putea fi util adversarului atent. Domnul Du Pont își concentra cărțile bune în mijloc, iar pe cele izolate și formațiile sparte le plasa de o parte și de alta a lor.

Jocul începu. Domnul Du Pont trase primul – o pereche miraculoasă de jokeri. Chipul lui nu trădă nimic; dădu jos o carte, cu o mină degajată. Mai avea nevoie doar de două trageri bune ca să etaleze complet, pe neștiute. Dar avea nevoie de noroc. A trage două cărți îți dublează șansele de a

obține cartea pe care o vrei, dar totodată dublează șansele de a obține cărți inutile, care nu vor face decât să-ți aglomereze mâna.

Goldfinger juca un joc mai studiat, aproape iritant de lent. După ce trase, își răsfiră cărțile iarăși și iarăși înainte să se decidă ce să dea jos.

La a treia tragere, Du Pont avea mâna atât de bună încât îi mai trebuia doar o carte din cinci posibile ca să etaleze complet și să-și prindă adversarul cu mâna plină de cărți care aveau să-l coste un punctaj cu minus. De parcă ar fi știut ce pericol îl pândește, Goldfinger etală cu cincizeci de puncte, baremul minim, după care făcu o canastă cu trei jokeri și patru de cinci. De asemenea, se mai descotorosi de câteva formații incomplete și rămase doar cu patru cărți în mână. În oricare alte circumstanțe, jocul lui ar fi fost ridicol de prost, dar în contextul dat reuși să facă vreo patru sute de puncte în loc să piardă peste o sută, căci la următoarea tragere, domnul Du Pont își completă mâna și, cu intensitatea triumfului umbrită puternic de faptul că Goldfinger scăpase, etală cu două canaste inutile, făcute pe nevăzute.

— Pe cinstea mea de data asta a fost cât pe ce să-ți vin de hac! rosti Du Pont cu o notă tăioasă de exasperare în glas. Ce naiba te-a avertizat să etalezi de urgență?!

— Mi-a mirosit a necaz, replică indiferent Goldfinger.

Își adună punctajul, îl anunță și-l notă, așteptând ca domnul Du Pont să facă și el același lucru, după care tăie cărțile, se lăsă pe speteaza scaunului și-l privi pe Bond cu un interes politicos.

— Rămâneți aici mai mult timp, domnule Bomb?

Acesta zâmbi.

— Mă cheamă Bond, B-O-N-D. Nu, trebuie să mă întorc la New York diseară.

— Ce păcat!

Goldfinger țuguie buzele a regret politicos, după care se întoarse din nou la cărțile sale și partida continuă. Bond își luă ziarul, studiind scorurile la baseball fără să le vadă în timp ce asculta rutina potolită a jocului. Goldfinger câștigă mâna

aceea, pe următoarea și pe următoarea. Câștigă partida. Între cei doi jucători exista o diferență de o mie cinci sute de puncte – o mie cinci sute de dolari care intrau în buzunarul lui Goldfinger.

— Iarăși! exclamă glasul plângăreț al domnului Du Pont.

Bond lăsă ziarul deoparte și întrebă:

— De obicei câștigă?

— De obicei?! pufni Du Pont. Câștigă de fiecare dată!

Tăiară din nou cărțile și Goldfinger începu să le împartă.

— Nu trageți carte pentru alegerea locului la masă? întrebă Bond. Eu unul constat adesea că schimbarea locului ajută. Știți, schimbi locul, schimbi norocul…

Goldfinger se opri din împărțirea cărților și plecă privirea cu gravitate asupra lui Bond.

— Din păcate, domnule Bond, e imposibil – altfel n-aș putea juca. După cum i-am explicat domnului Du Pont la prima noastră partidă, sufăr de o afecțiune obscură – agorafobie, frica de spații deschise. N-aș putea suporta orizontul larg; trebuie să stau cu fața la hotel.

Reluă împărțirea cărților.

— Ah, îmi pare foarte rău! exclamă Bond cu o voce gravă plină de interes. E o afecțiune foarte rară! Pot înțelege foarte bine claustrofobia, dar nu și opusul ei. Cum a apărut?

Goldfinger își luă cărțile de pe masă și, începând să le aranjeze, răspunse calm:

— Habar n-am!

Bond se ridică.

— Eh, cred că am să-mi dezmorțesc puțin picioarele. Merg să văd ce se petrece în piscină.

— Foarte bine, du-te, replică jovial domnul Du Pont. Profită de relaxare, James! Vom avea timp berechet să discutăm afaceri la masa de prânz. Eu am să văd dacă reușesc să-i aplic o corecție prietenului meu Goldfinger de data asta, în loc s-o încasez. Ne vedem mai târziu.

Goldfinger nici măcar nu ridică privirea de la cărțile din mână. Bond porni agale pe acoperiș, pe lângă cele câteva trupuri lungite la soare, îndreptându-se spre balustrada din

celălalt capăt, care dădea spre piscină. O vreme stătu și contemplă șirurile de trupuri cu piele rozie, brună sau albă ce se înșirau sub el pe șezlonguri. Simți mirosul puternic, greu, de ulei de plajă. În piscină se aflau câțiva copii și tineri. Un bărbat, evident săritor la trambulină profesionist, poate instructorul de înot, stătea la capătul trambulinei, ținându-și echilibrul pe vârful tălpilor – un zeu grec musculos, cu păr auriu. Sări o dată pe trambulină cu un aer detașat, după care se lansă în jos, cu brațele întinse ca două aripi, aducându-le apoi leneș în față ca să despice apa. Impactul tulbură doar puțin suprafața apei. Îndreptându-se de mijloc cu o mișcare rapidă ieși iarăși la suprafață scuturând din cap ca un băiețandru. Se auziră de ici-colo aplauze. Omul porni înot alene, cu capul sub apă cu mișcări ale umerilor de o putere degajată. „Mult noroc! își zise Bond. N-ai să poți face figuri dintr-astea mai mult de încă cinci-șase ani.” Săritorii de la trambulină nu puteau suporta prea mult timp șocul repetat la care-și supuneau țeasta. Alături de salturile de la trambulină cu schiurile, cele de la trambulină în apă constituiau sportul cu viața cea mai scurtă. Bond îi transmise în gând săritorului: „Trage linie și încasează-ți rapid profiturile! Apucă-te de făcut filme până nu-ți albește părul!”

Se întoarse și privi de-a lungul acoperișului, spre cei doi jucători de canastă dominați de clădirea înaltă a hotelului. Așadar, lui Goldfinger îi plăcea să stea cu fața la hotel. Sau poate îi plăcea ca domnul Du Pont să stea cu spatele? Și de ce? Hm, ce număr avea apartamentul lui Goldfinger? Numărul 200, apartamentul Hawaii. Propriul lui apartament, la ultimul etaj, avea numărul 1200. Așadar, dacă nu exista niciun factor care să complice lucrurile, apartamentul lui Goldfinger ar fi trebuit să se afle chiar sub cel al lui Bond, la etajul al doilea, la vreo douăzeci de metri mai sus de acoperișul Clubului Cabana – douăzeci de metri de masa de joc. Bond numără etajele de sus în jos și examină cu atenție porțiunea de fațadă care ar fi trebuit să corespundă apartamentului lui Goldfinger. Nimic. Un balcon pustiu. O ușă deschisă spre interiorul întunecat al apartamentului. Bond măsură distanțe,

unghiuri… Da, asta ar putea fi. Precis așa e! Iscusit domnul Goldfinger!

Capitolul 4

La strâmtoare

După masa de prânz – tradiționalul cocteil de crevete, biban de mare, „din apele locale”, cu un pahar mititel de carton cu sos tartar, cotlet de vită în suc propriu și plăcintă cu ananas – sosi vremea siestei, înainte de întâlnirea cu Goldfinger, la ora trei, pentru partida de după-amiază. Domnul Du Pont, care pierduse încă vreo zece mii de dolari sau mai mult, confirmă că Goldfinger avea o secretară.

— N-am văzut-o niciodată. Nu iese din apartament. Probabil vreo coristă oarecare, pe care a adus-o pentru distracție. Adică pentru distracția zilnică explică el cu un zâmbet umed. De ce? Ai mirosit ceva?

— Încă nu pot spune precis, replică Bond neutru. Probabil că după-amiază n-am să vin pe acoperiș. Spune-i că m-am plictisit să privesc și am plecat în oraș. (Tăcu câteva clipe, apoi reluă) Însă dacă ideea mea e corectă să nu te surprindă cele ce s-ar putea întâmpla. Dacă Goldfinger începe să se poarte ciudat, stai liniștit și observă. Nu-ți promit nimic. Cred că l-am prins, dar s-ar putea să mă înșel.

Pe domnul Du Pont îl cuprinse entuziasmul.

— Bravo ție, fiule! exclamă el plin de efuziune. Abia aștept să-l văd pe nemernic la strâmtoare! Afurisiți să-i fie ochii!

Bond luă liftul și urcă la etajul lui; intră în apartament, se duse la valiză și scoase un aparat de fotografiat Leica M3, un aparat de măsurare a expunerii și control al mișcării, un filtru K2 și un suport pentru bliț. Introduse un bec în bliț și verifică aparatul. Ieși în balcon, aruncă o privire spre soare ca să estimeze în ce poziție se va afla în jurul orei trei și jumătate după-amiaza, după care se întoarse în salon, lăsând deschisă

ușa balconului. Se duse în prag și orientă aparatul de măsurare a expunerii spre țintă. Expunerea era de o sutime de secundă. Reglă aparatul Leica la această valoare a expunerii, fixă obturatorul în poziția f11 și stabili distanța la patru metri; puse capacul peste obiectiv și făcu o fotografie, ca să se convingă că funcționează totul, după care trase filmul, fixă suportul blițului și lăsă aparatul deoparte.

Se duse din nou la valiză de unde scoase o carte groasă – *Biblia concepută ca lectură* –, o deschise și scoase din golul paginilor pistolul Walther PPK, în tocul lui marca Berns Martin. Strecură tocul sub betelia pantalonilor, la stânga, și încercă de vreo două ori mișcarea de scoatere rapidă a armei, cu rezultat mulțumitor. Examină atent dispunerea apartamentului, presupunând că va fi întru totul asemănător cu apartamentul Hawaii. Vizualiză scena care era aproape convins că-l va aștepta când va intra în apartamentul de jos. Încercă paspartuul în diferite încuietori și exersă deschiderea fără zgomot a ușilor. La urmă trase un fotoliu comod în dreptul ușii de la balcon deschise și fumă o țigară, privind spre mare și gândindu-se cum să-i prezinte lui Goldfinger problema când sosea momentul potrivit.

La trei și un sfert, Bond se ridică, ieși pe balcon și privi precaut în jos, la cele două siluete minuscule aflate de o parte și de alta a pătratului de postav verde. Se întoarse în cameră și verifică aparatul de măsurare a expunerii, comparându-l cu Leica: lumina era aceeași. Îmbrăcă haina costumului său tropical din camgarn albastru, își îndreptă cravata și-și petrecu pe după gât cureaua aparatului de fotografiat, astfel încât acesta să-i atârne pe piept. După o ultimă privire în jur, ieși din apartament și se îndreptă spre lift; coborî la parter, examină vitrinele magazinelor din foaier, iar după ce liftul porni din nou, se duse la scări și începu să urce încet cele două etaje. Dispunerea etajului al doilea era identică cu cea a etajului al doisprezecelea. Camera 200 se afla acolo unde se așteptase. Nu se vedea țipenie de om. Scoase din buzunar paspartuul, deschise fără zgomot ușa și o închise în urma lui. În micul hol, pe cuier, stăteau agățate o haină de ploaie, o

jachetă ușoară din păr de cămilă și o pălărie Homburg gri deschis. Ținând aparatul Leica ferm în mâna dreaptă îl ridică în dreptul feței și încercă cu binișorul ușa salonului. Nu era încuiată. O deschise.

Chiar înainte să vadă ceea ce se aștepta să vadă, auzi vocea. Era un glas scăzut, atrăgător, un glas de fată, de englezoaică, și rostea:

— A tras cinci și patru. Canastă completă de cinci, cu doi jokeri mici. Decartează patru. Are câte o singură carte la: popă valet, nouă și șapte.

Bond se strecură în cameră.

Fata ședea pe două perne, pe o masă care fusese trasă cam la un metru de ușa deschisă a balconului. Pernele îi erau necesare ca să obțină înălțimea adecvată. Arșița după-amiezei era deplină și fata purta doar un sutien negru și un slip din mătase neagră. Își legăna picioarele a plictiseală. Tocmai terminase să-și dea cu lac unghiile de la mâna stângă; întinse mâna în față ca să examineze efectul, apoi apropie unghiile de buze și suflă asupra lor. Mâna dreaptă se întinse în lateral și băgă pensula în flaconul cu lac de unghii Revlon aflat pe masă, lângă ea. La câțiva centimetri de ochii ei se afla ocularul unui binoclu ce părea de mare putere, sprijinit pe un trepied ale cărui picioare, sprijinite de podea, erau încadrate de picioarele bronzate ale fetei. Mai jos de binoclu ieșea în evidență un microfon, conectat cu cabluri la o cutie cam de mărimea unui pic-up portabil, aflată sub masă. Alte cabluri legau cutia de o antenă lucioasă de interior așezată pe servantă, lângă perete.

Slipul se întinse când fata se aplecă iarăși, apropiindu-și ochii de binoclu.

— A tras o damă și un popă. Formație de dame. Poate face formație de popi cu un jocker. Decartează șapte.

Decuplă microfonul.

În timp ce fata se concentra, Bond înaintă iute prin cameră, până ajunse aproape în spatele ei. Lângă masă se afla un scaun. Se ridică în picioare pe el, rugându-se să nu scârțâie. Acum se afla la înălțimea potrivită ca să prindă în imagine

toată scena. Apropie aparatul de fotografiat de ochi. Da, iată, totul era aliniat – capul fetei, marginea binoclului, microfonul și, douăzeci de metri mai jos, cei doi bărbați de la masă, cu mâna de cărți a domnului Du Pont cu fața spre el. Putea să diferențieze cărțile de roșu de cele de negru. Apăsă pe buton.

Explozia bruscă a blițului și strălufgerarea orbitoare de lumină o făcură pe fată să țipe scurt și să se întoarcă iute. Bond coborî de pe scaun și o salută.

— Bună ziua.

— Cine ești? Ce vrei?

Fata își acoperise gura cu palma; pe deasupra ei, ochii îl priveau îngroziți.

— Am obținut ce voiam. Nu-ți face griji, s-a terminat. Și mă chemă Bond, James Bond.

Bond lăsă cu grijă aparatul de fotografiat pe scaun și se apropie de fată, simțindu-i parfumul. Era foarte frumoasă. Avea un păr blond foarte deschis, care-i cădea greu pe umeri, prea lung față de cerințele modei. Ochii de un albastru închis contrastau cu pielea ușor bronzată, iar gura ei era îndrăzneață, generoasă și probabil adorabilă când zâmbea.

Se ridică în picioare și-și luă mâna de la gură. Era înaltă – probabil un metru șaptezeci și cinci –, iar brațele și picioarele ei aveau un tonus de înotător. Sânii se bombau mândri sub mătasea neagră a sutienului.

Frica îi dispăruse parțial din ochi. Îi întrebă pe ton scăzut:

— Ce-ai de gând să faci?

— Ție, nimic. Pe Goldfinger s-ar putea să-l tachinez puțin. Dă-te la o parte, ca o fată cuminte, și lasă-mă să mă uit.

Bond luă locul fetei și se uită prin binoclu. Jocul se desfășura în continuare normal. Goldfinger nu dădea niciun semn cum că i s-ar fi întrerupt comunicarea.

— Nu-l deranjează că nu primește semnale? Va opri jocul?

— S-a mai întâmplat și altă dată, când a ieșit vreun aparat din priză sau mai știu eu ce, spuse fata cu șovăială. El așteaptă pur și simplu să restabilesc legătura.

Bond îi zâmbi.

— Ei bine, hai să-l lăsăm să fiarbă nițel în suc propriu. Ia o

țigară și relaxează-te.

Îi oferi pachetul de Chesterfield, iar fata acceptă o țigară. El adăugă.

— Și oricum e vremea să-ți faci și unghiile de la mâna dreaptă.

Pe buzele ei flutură un zâmbet.

— De cât timp stăteai aici? Mi-ai tras o sperietură grozavă!

— Nu de mult timp, și-mi pare rău de sperietură. Goldfinger îi tot administrează sperieturi bietului domn Du Pont de o săptămână.

— Da, zise fata cu îndoială. Presupun că e foarte răutăcios din partea lui. Dar e foarte bogat, nu-i așa?

— A, da! Eu unul n-o să am insomnii din cauza domnului Du Pont. Dar Goldfinger ar putea să aleagă pe cineva care nu-și poate permite să piardă atât. Și oricum, el însuși e multimilionar. De ce face așa ceva? E putred de bogat!

Chipul fetei redeveni pe dată animat.

— Știu. Pur și simplu nu-l înțeleg! Făcutul banilor e ca un fel de manie pentru el. Nu se poate abține. L-am întrebat de ce și mi-a spus doar că omul care nu face bani când șansa e de partea lui e un neghiob. Turuie mereu despre un singur lucru: a sesiza când șansa e de partea ta. Când m-a convins să mă bag în asta (făcu semn cu țigara spre binoclu) și l-am întrebat de ce Dumnezeu își bate capul, de ce-și asumă riscurile astea prostești, a spus doar atât: „Asta-i lecția numărul doi: când șansa nu e de partea ta, fă-o să fie.”

— Eh, are noroc că nu sunt de la Pinkerton{11} sau de la poliția metropolitană Miami, replică Bond.

Fata ridică din umeri.

— A, asta nu l-ar îngrijora. Ți-ar cumpăra pur și simplu tăcerea. Poate cumpăra pe oricine! Nimeni nu rezistă în fața aurului.

— Ce vrei să spui?

Fata replică pe ton indiferent:

— Are întotdeauna cu el aur în valoare de un milion de dolari, mai puțin atunci când trebuie să treacă prin vamă. Atunci poartă doar o centură plină cu monede de aur, la brâu.

Altfel, aurul e în plăci subțiri, pe fundul valizelor lui și pe laterale. La drept vorbind, sunt niște valize din aur, acoperite cu piele.

— Cântăresc probabil o tonă!

— El călătorește întotdeauna cu mașina, o mașină cu suspensii speciale. Iar șoferul lui e un uriaș. El cară valizele; nimeni altcineva nu se atinge de ele.

— De ce umblă cu atâta aur după el?

— Așa, în caz că ar avea nevoie. Știe că poate cumpăra cu aur orice vrea. E de douăzeci și patru de carate, toată cantitatea. Și oricum, iubește aurul, îl iubește cu adevărat, așa cum alți oameni iubesc bijuteriile sau timbrele sau… eh, femeile, încheie ea zâmbind.

Bond zâmbi și el.

— Te iubește?

Roșind, fata răspunse indignată:

— Firește că nu! (Apoi, pe un ton mai rezonabil) Desigur, poți să crezi orice vrei, dar chiar nu mă iubește. Da, cred că-i place ca oamenii să creadă că noi… că eu sunt… că e o chestiune de dragoste și tot restul, știi dumneata. El nu e tocmai atrăgător și bănuiesc că e o chestiune de… ei bine, de vanitate sau altceva asemănător.

— Da, înțeleg. Așadar, dumneata ești doar un fel de secretară?

— Însoțitoare, îl corectă ea. Nu trebuie să scriu la mașină și alte lucruri de felul ăsta.

Brusc, își acoperi mâna cu gura.

— O, dar n-ar trebui să-ți destăinui toate astea! Nu-i vei spune, nu? M-ar concedia! (În ochi îi apăru o expresie de frică.) Sau mi-ar face ceva. Nu știu ce-ar face. E genul de om care ar putea să facă orice.

— Sigur că n-am să-i spun. Dar viața asta pe care o duci nu pare cine știe ce grozavă. De ce o accepți?

Ea replică acru:

— O sută de lire pe săptămână și toate astea (arătă cu un gest larg încăperea) nu cresc în copaci. Pun bani deoparte. Când voi avea strânși destui, voi pleca.

Bond se întrebă dacă Goldfinger o va lăsa să plece. Oare fata nu știa prea multe? Se uită la fața cea frumoasă, la corpul splendid, fără urmă de timiditate. Poate că fata nu bănuia, dar în schimbul banilor pe care-i primea de la acest om o pândeau necazuri foarte mari.

Fata se foi puțin, apoi spuse cu un râs stânjenit:

— Nu cred că sunt îmbrăcată chiar cum se cuvine. Pot să merg să-mi pun ceva pe deasupra?

Bond nu era sigur că poate avea încredere în ea: nu plătea el suta de lire pe săptămână. Spuse pe un ton vesel:

— Arăți cât se poate de bine și la fel de respectabilă ca sutele de oameni din jurul piscinei. Și oricum, a cam sosit timpul să aprindem focul sub fundul domnului Goldfinger, încheie el întinzându-și mădularele.

În timpul conversației privise când și când la joc: părea să decurgă normal. Bond se aplecă din nou spre binoclu. Domnul Du Pont părea deja să fie alt om: avea gesturi expansive, iar semiprofilul feței sale trandafirii era plin de animație. Sub ochii lui Bond, luă din mână mai multe cărți și le întinse pe masă – o canastă pură de popi. Bond ridică doi centimetri binoclul. Fața cea mare ca de lună, tuciuriu-roșcată era impasibilă, complet detașată. Domnul Goldfinger aștepta răbdător ca șansa să încline din nou în favoarea lui. Sub privirea lui Bond, ridică mâna, atinse aparatul auditiv și împinse mai bine amplificatorul în ureche, pregătit să reînceapă să primească semnale. Bond făcu câțiva pași înapoi și comentă:

— Simpatică mașinărie. Pe ce frecvență transmiteți?

— Mi-a spus, dar nu-mi aduc aminte. (Fata încreți pleoapele și se uită în sus.) O sută șaptezeci de ceva. Sau să fie oare mega-ceva?

— Megacicli. S-ar putea, dar m-ar surprinde dacă n-ar recepta o mulțime de mesaje ale dispeceratelor de taxiuri și de poliție, amestecate cu ce-i spui tu. Pesemne că are o putere de concentrare teribilă. (Bond zâmbi larg.) Așa… Ești gata? E timpul să-i tragem prețul de sub picioare.

Pe neașteptate, fata întinse mâna și-l prinse de mânecă.

Purta pe degetul mijlociu un inel Claddagh{12} – două mâini din aur ținând în căușul lor o inimă din aur. Vocea îi tremura din cauza lacrimilor.

— Chiar trebuie? Nu-l poți lăsa în pace? Nu știu ce-mi va face. Te rog! (Șovăi, roșind puternic.) Și-mi place de tine. E mult timp de când n-am mai întâlnit pe cineva ca tine. N-ai putea doar să mai rămâi aici încă puțin? (Privi în pământ.) Dacă l-ai lăsa în pace, aș face… (Vorbele îi năvăliră într-un iureș.) Aș face orice!

Bond zâmbi, desprinse mâna fetei de pe brațul lui și o strânse ușor.

— Îmi pare rău. Sunt plătit ca să fac treaba asta și trebuie s-o fac. Și oricum… vreau s-o fac, adăugă el sec. A sosit timpul să-l pună cineva pe domnul Goldfinger la locul lui. Ești gata?

Fără să aștepte răspunsul, se duse la binoclul orientat în continuare spre Goldfinger. Bond își drese glasul; privind cu atenție fața cea mare, pipăi după comutatorul microfonului și-l apăsă.

Pesemne că aparatul auditiv prinse o șoaptă de paraziți. Goldfinger nu-și schimbă expresia feței, dar o ridică încet spre ceruri și apoi o plecă la loc, ca într-o binecuvântare. Bond rosti la microfon, încet, dar amenințător:

— Ascultă la mine, Goldfinger.

Făcu o pauză. Expresia lui Goldfinger nu se modifică niciun dram, însă acesta plecă puțin capul, ca și cum ar fi ascultat. Își studia cu mare concentrare cărțile, cu mâinile neclintite.

— Îți vorbește James Bond. Mă mai ții minte? Partida s-a terminat și a sosit timpul să plătești. Am o fotografie cu tot aranjamentul – blondă binoclu, microfon, dumneata și aparatul dumitale auditiv. Fotografia asta nu va ajunge la FBI și la Scotland Yard cu condiția să faci exact cum îți spun. Dă din cap dacă înțelegi.

Chipul rămăsese în continuare lipsit de expresie, dar capul cel mare și rotund se înclină încet în față apoi se îndreptă.

— Pune-ți cărțile pe masă cu fața în sus.

Mâinile coborâră, se descleștară și cărțile alunecară de pe degete pe masă.

— Scoate-ți carnetul de cecuri și scrie un cec pentru cincizeci de mii de dolari, numerar. Suma înseamnă următoarele: cele treizeci și cinci de mii pe care i le-ai luat domnului Du Pont, zece mii pentru onorariul meu, iar cele cinci mii suplimentare, pentru că ai irosit atât de mult din timpul prețios al domnului Du Pont.

Bond urmări să vadă dacă i se ascultă ordinul. Aruncă o privire către domnul Du Pont: acesta se aplecase în față cu gura căscată. Domnul Goldfinger desprinse încet cecul din carnet și-l contrasemnă pe dos.

— Bun. Acum notează-ți pe dosul carnetului de cecuri și ai grijă să nu omiți nimic. Achită-mi un compartiment în trenul Silver Meteor de diseară, cu destinația New York. În compartiment să fie o sticlă cu șampanie veche la gheață și sandvișuri cu caviar la discreție. Cel mai bun caviar. Și nu te apropia de mine! Fără șmecherii urâte. Fotografia va fi expediată împreună cu un raport complet, care să fie citit și să se ia măsuri pe baza conținutului său dacă nu ajung sănătos la New York mâine. Dă din cap dacă înțelegi.

Căpățâna cea mare coborî iarăși, încet, și se ridică; pe fruntea înaltă fără riduri apăruseră câteva broboane de sudoare.

— Bun, acum dă-i domnului Du Pont cecul și spune-i: „Îmi cer umil iertare. Te-am trișat.” Pe urmă poți să pleci.

Bond urmări cum mâna se întinde și lasă cecul în fața domnului Du Pont. Gura se deschise și rosti ceva. Ochii erau placizi, leneși. Goldfinger se relaxase: era vorba doar de niște bani. Plătise și scăpase basma curată.

— Așteaptă nițel, Goldfinger, încă n-am terminat!

Bond ridică privirea spre fată; aceasta îl privea cumva ciudat. În ochii ei se citeau nefericirea și frica, dar și un aer de supunere și de dor.

— Cum te cheamă?

— Jill Masterton.

Goldfinger se ridicase și se îndepărta. Bond spuse tăios:

— Stai!

Goldfinger se opri cu un picior în aer. Privirea i se ridică

spre balcon: ochii se deschiseseră larg, ca atunci când Bond făcuse cunoștință cu el. Căutătura lor dură, neșovăitoare, parcă radiografică păru să găsească lentilele binoclului, să pătrundă prin ele, apoi prin ochii la Bond, până-n fundul țestei acestuia. Părea să spună „Îmi voi aminti de toate acestea, domnule Bond”.

— Uitasem, rosti Bond încet. Încă un singur lucru. Pentru călătoria la New York voi lua un ostatic. Pe domnișoara Masterton. Ai grijă să fie pe peron. A, și în loc de compartiment închiriază un salon. Asta-i tot.

Capitolul 5

De serviciu în tura de noapte

O săptămână mai târziu, Bond stătea la fereastra deschisă a biroului de la etajul șapte al clădirii înalte din Regent’s Park ce adăpostește cartierul general al Serviciului Secret. Londra dormea sub lumina lunii pline care străbătea cu repeziciune cerul, deasupra orașului, printr-un banc de nori în formă de os de pește. Big Ben sună ora trei. În camera întunecată se auzi soneria unuia dintre telefoane. Bond se răsuci și se apropie cu pași iuți de masa de lucru centrală și de oaza de lumină a lămpii de lectură cu abajur verde. Ridică receptorul telefonului negru din șirul de patru telefoane.

— Ofițerul de serviciu.

— Departamentul H, domnule.

— Fă-mi legătura.

Se auziră bâzâiturile și șuierăturile obișnuitei legături proaste, prin radio, cu Hong Kong-ul. Oare cum se făcea că deasupra Chinei existau mereu pete solare? O voce cântată întrebă.

— Universal Export?

— Da.

O voce profundă mai apropiată – Londra – rosti:

— Aveți legătura cu Hong Kong-ul. Vorbiți mai tare, vă rog!

— Eliberați linia vă rog! replică Bond nerăbdător.

Vocea cântată anunță.

— Aveți legătura. Vorbiți mai tare, vă rog!

— Alo! Alo! Universal Export?

— Da

— Aici Dickson. Mă auziți?

— Da.

— Telegrama aceea pe care v-am trimis-o ieri despre transportul de mango. Fructe. Știți care?

— Da. O am aici.

Bond trase spre el dosarul. Știa despre ce e vorba. Departamentul H voia niște mine-ventuză pe care să le amplaseze pe trei jonci{13} comuniste spioane ce foloseau portul Macao pentru a intercepta navele britanice de mărfuri și a le percheziționa în căutarea refugiaților din China.

— Trebuie să ne faceți plata până în zece ale lunii.

Asta însemna că joncile se pregăteau de plecare sau că, după data respectivă, paza de pe jonci va fi dublată sau că intervenea cine știe ce altă situație de urgență.

— Se rezolvă, replică Bond concis.

— Mulțumesc. La revedere.

— La revedere.

Bond puse receptorul în furcă îl ridică pe cel al telefonului verde, sună la Departamentul Q și vorbi cu ofițerul de serviciu al secției. Avea să fie în regulă. Dimineața următoare era programat să plece un avion Britannia al BOAC{14}; Departamentul Q avea să se asigure că lada cu mine ajunge la timp ca să fie urcată la bord.

Bond se lăsă pe speteaza scaunului, luă o țigară și o aprinse. Se gândi la micul birou de pe promenada din Hong Kong, cu instalație de aer condiționat proastă și văzu cu ochii minții urmele de sudoare de pe cămașa albă a agentului 279, pe care-l cunoștea personal și care se prezentase la telefon drept Dickson. Probabil că 279 îi vorbea acum adjunctului său: „E în regulă. Londra spune că se rezolvă. Hai să mai

verificăm încă o dată programul operațiunii.” Bond zâmbi ironic. Mai bine ei decât el! Nu-i plăcuse niciodată să se confrunte cu chinezii. Erau prea numeroși. Era posibil ca Departamentul H să stârnească un viespar, dar M hotărâse că a sosit timpul să arate opoziției că ramura din Hong Kong a Serviciului încă n-a ieșit complet din activitate.

Când M îi spusese, cu trei zile în urmă, că i-a venit rândul să facă de serviciu în schimbul de noapte, ideea nu-l încântase deloc. Argumentase că nu știe destule despre activitatea de rutină a secțiilor, că e un post cu responsabilități prea mari ca să poată fi dat unuia care poartă de șase ani indicativul zero-zero și care a uitat tot ce știuse vreodată despre activitatea secțiilor.

— Vei prinde repede, replicase M nemilos. Dacă ai probleme, îți stau la dispoziție ofițerii de serviciu ai secției și șeful de personal – și chiar eu, că veni vorba.

Bond zâmbise la ideea de a-l trezi pe M în toiul nopții fiindcă vreun agent din Aden sau Tokio se afla într-o situație de urgență.

— Oricum, am hotărât, reluă M. Vreau ca toți ofițerii superiori să-și facă porția de activități de rutină. (M îi aruncă o privire glacială.) La drept vorbind, zero-zero șapte, acum câteva zile m-a luat la rost Trezoreria. Omul lor de legătură consideră că departamentul zero-zero e redundant. Spune că lucrurile de felul ăsta sunt demodate. Nu m-am obosit să-l contrazic, zise M pe un ton blajin. I-am spus doar că se înșală.

Bond își imagină scena.

— Oricum ar fi, n-o să-ți strice cu nimic să ai câteva îndatoriri în plus acum, că te-ai întors în Londra. Te va împiedica să lenevești.

Până la urmă, pe Bond nu-l deranjă noua îndatorire. Se afla la jumătatea primei săptămâni și până atunci totul fusese o chestiune de bun-simț sau de a transmite probleme de rutină diferitelor departamente. Îi plăcea încăperea cea liniștită și faptul că afla secretele tuturor și că ocazional, una din fetele frumoase de la cantină îi aducea cafea și sandvișuri.

În prima seară, fata îi adusese ceai. O privise cu severitate.

— Eu nu beau ceai. Îl detest! Parcă-i mâl. În plus, e unul dintre principalele motive ale prăbușirii Imperiului Britanic. Fii fată de treabă și fă-mi niște cafea.

Fata chicotise și plecase în fugă ca să împrăștie în toată cantina maxima lui Bond. După aceea primise doar cafea, iar expresia „o ceașcă de mâl” se strecura prin toate încăperile clădirii.

Al doilea motiv care-l făcea să agreeze lungul pustiu al turei de noapte era faptul că avea timp să lucreze la un proiect cu care se juca de peste un an – un manual al tuturor tehnicilor secrete de luptă corp la corp. Avea să se intituleze *Supraviețuiește*! și să conțină crema a tot ce scriseseră pe această temă Serviciile Secrete ale lumii. Bond nu vorbise nimănui despre acest proiect, dar nădăjduia că dacă reușea să-l încheie, M va accepta să fie adăugat pe lista manualelor Serviciului ce conțineau trucurile și tehnicile Informațiilor Secrete considerate lecturi obligatorii.

Împrumutase din Arhivă manualele originale sau, unde era cazul, traduse. Majoritatea cărților fuseseră capturate de la agenți sau organizații inamice. Unele îi fuseseră dăruite lui M de servicii-surori cum ar fi OSS[15], CIA și *Deuxième Bureau*[16]. Bond trase spre el o comoară aparte – traducerea unui manual cu titlul simplu *Apărare*, pus la dispoziția agenților operativi ai SMERȘ, organizația sovietică a răzbunării și a morții.

În seara aceea ajunsese la jumătatea capitolului al doilea, al cărui titlu, tradus liber, era „Prize pentru târâre și pentru imobilizare”. Se întoarse la carte și citi vreme de jumătate de oră secțiunile care se ocupau de convenționalele „Târâre de încheietură”, „Târâre cu imobilizarea brațului”, „Imobilizarea cu antebrațul”, „Priza capului” și „Folosirea punctelor de presiune de pe gât”.

După jumătate de oră Bond împinse cu putere manuscrisul dactilografiat, se ridică și se duse la fereastră, unde rămase privind afară. Proza fără ocolișuri folosită de ruși avea o duritate îngrețoșătoare și-i declanșase o nouă criză de repulsie, de genul celei căreia îi căzuse victimă cu zece zile înainte, la aeroportul din Miami. Ce se petrecea cu el? Nu-și

mai suporta meseria? Începea să se înmoaie sau doar să se lenevească? Rămase o vreme în picioare, privind luna care-și urma cursul printre nori, apoi ridică din umeri și se întoarse la masa de lucru. Hotărî în sinea lui că se săturase de variațiile comportamentului fizic violent tot atât de mult pe cât probabil că se sătura psihanalistul de aberațiile mentale ale pacienților săi.

Reciti paragraful care-l revoltase: „De asemenea, o femeie beată poate fi manevrată de regulă folosind degetul mare și degetul arătător pentru a-i apuca buza de jos. Ciupind cu putere și răsucind, când se aplică mișcarea de tragere, femeia se va conforma".

Bond mormăi. Delicatețea obscenă a acelui „deget mare și deget arătător"! Aprinse o țigară și privi țintă filamentul becului lămpii de masă, forțându-și mintea să se gândească la alte lucruri, dorindu-și să sosească un raport telegrafic ori să sune telefonul. Mai erau cinci ore până la nouă, când avea să-și prezinte raportul șefului de personal sau lui M, dacă se întâmpla ca acesta să vină devreme. În mintea lui exista ceva care-l sâcâia, un lucru pe care voia să-l verifice când avea timp. Ce era? Ce-l declanșase? Da, asta era: degetul arătător – Goldfinger{17}. Voia să afle dacă în Arhivă exista vreun material despre individ. Ridică receptorul telefonului verde și formă numărul Arhivei.

— Numele nu-mi spune nimic, domnule. Verific și vă sun.

Bond lăsă receptorul în furcă.

Călătoria cu trenul fusese minunată. Mâncaseră sandvișurile și băuseră șampania, iar pe urmă făcuseră dragoste îndelung, pe îndelete, pe canapeaua îngustă, în ritmul uriașei locomotive diesel ce înghițea tunător kilometrii. Fata păruse flămândă de dragoste fizică. În timpul nopții îl trezise de două ori cu mângâieri blânde, dar care cereau, fără să scoată o vorbă, doar întinzându-se spre trupul lui zvelt și dur. A doua zi, tot ea trăsese de două ori perdelele ca să stăvilească lumina intensă, îl luase de mână și-i spusese „Iubește-mă James!", de parcă ar fi fost un copil care cere dulciuri.

Auzea și acum în minte poezia de argint-viu a clopotelor de la trecerile de nivel, șuierul sirenei mari a locomotivei și zarva potolită din gări, când stăteau lungiți și așteptau să reînceapă galopul senzual al roților.

Jill Masterton îi spusese că Goldfinger se arătase relaxat, indiferent față de înfrângere. Îi ceruse să-i transmită lui Bond că peste o săptămână se va afla în Anglia și i-ar plăcea să facă o partidă de golf la Sandwich. Nimic altceva – nicio amenințare, nicio înjurătură. Îi spusese că o așteaptă să se întoarcă cu următorul tren. Jill îi zisese lui Bond că așa va face. El încercase s-o contrazică, dar Goldfinger n-o speria. Ce putea să-i facă? În plus, slujba era bună.

Bond hotărâse să-i dea ei cele zece mii de dolari pe care domnul Du Pont i le îndesase în mână cu mulțumiri și felicitări bâlbâite. O determinase să ia banii. „Nu-i vreau, spusese el. N-aș ști ce să fac cu ei. În orice caz, ține-i ca pe o rezervă în caz că vrei s-o ștergi la repezeală. Ar trebui să fie un milion. Nu voi uita niciodată noaptea trecută și ziua de azi!”

O dusese la gară o sărutase o dată pe buze, cu putere și plecase. Între ei nu fusese dragoste; însă pe când taxiul în care urcase pleca din fața gării Pennsylvania, lui Bond îi venise în minte un citat: „Unele iubiri sunt ca focul, altele, ca rugina. Dar cea mai aleasă, mai curată iubire e patima.” Niciunul, nici celălalt n-aveau regrete. Făptuiseră un păcat? Și dacă da, ce păcat? Un păcat împotriva castității? Bond zâmbi în sinea lui. Exista un citat și pe această temă și încă dintr-un sfânt – Sf. Augustin: „O, Doamne, dă-mi castitate, dar nu mi-o da chiar acum!”

Telefonul verde începu să sune.

— Trei Goldfinger, domnule, numai că doi sunt morți. Al treilea e un rus care joacă rolul de oficiant poștal pentru spioni în Geneva. Are o frizerie; strecoară mesajele în buzunarul drept al hainei clientului după tuns, când o scutură de păr. Și-a pierdut un picior la Stalingrad. Mai avem o mulțime despre el.

— Nu, mulțumesc. N-are cum să fie omul meu.

— Am putea încerca să-i dăm de urmă cu ajutorul arhivei CID[{18}], dimineață. Aveți o fotografie de-a lui, domnule?

Bond își aduse aminte de filmul din aparatul Leica. Nici măcar nu-și bătuse capul să-l developeze. Ar fi fost mai rapid dacă încerca să construiască fața individului cu programul Identicast.

— Ia spune, camera Identicast e liberă?

— Da, domnule. Și pot manevra eu aparatul, dacă vreți.

— Mulțumesc. Cobor imediat.

Bond ceru centralistei să-i anunțe pe șefii de departament unde poate fi găsit, apoi ieși și coborî cu liftul la Arhivă, la etajul întâi.

Marea clădire era extraordinar de liniștită noaptea. Pe fundalul tăcerii se auzea o șoaptă ușoară de aparate și de viață ascunsă – clic-clacurile înăbușite ale unei mașini de scris când Bond trecu pe lângă o ușă, un pârâit de paraziți ce amuți repede, când trecu pe lângă alta, sâsâitul ușor, de fundal, al sistemului de ventilație. Toate astea îți dădeau impresia că te afli pe o navă de război, în port.

Ofițerul de serviciu de la Arhivă se afla deja la pupitrul de comandă al aparatului Identicast, în camera de proiecție. Îi spuse lui Bond:

— Puteți să-mi descrieți liniile principale ale feței domnule? Asta mă va ajuta să las deoparte diapozitivele care e evident că nu ajută la nimic.

Bond se conformă și se așeză comod, privind ecranul luminat.

Identicast e un aparat pentru construirea unei imagini aproximative a feței unui suspect – sau a unei persoane care, poate, a fost zărită doar în treacăt pe stradă, în tren sau într-o mașină ce se deplasa. El funcționează pe principiul lanternei magice. Operatorul proiectează pe ecran capete cu diferite forme și mărimi. Când este recunoscut unul, rămâne pe ecran. Apoi se proiectează diferite tunsori, iar după aceea urmează toate celelalte trăsături, care sunt alese una câte una – diferitele forme de ochi, nas, bărbie, gură, sprâncene, obraji, urechi. La sfârșit se obține imaginea întreagă a unei fețe, pe

cât de precis și-o poate aminti cel care a văzut-o; imaginea este fotografiată și pusă la dosar.

Alcătuirea feței extraordinare a lui Goldfinger luă ceva timp, dar rezultatul final, în alb-negru, îi semăna destul de bine. Bond dictă una sau două observații despre bronz, culoarea părului și expresia ochilor și misiunea fu încheiată.

— Nu mi-aș dori să-mi iasă în cale într-o noapte întunecoasă, comentă omul de la Arhivă. Trimit imaginea la CID spre verificare dimineață, când cei de-acolo se prezintă la datorie. Ar trebui să primiți răspunsul pe la amiază.

Bond se întoarse la etajul șapte. De cealaltă parte a lumii era miezul nopții. Posturile orientale își încheiau activitatea. Îl aștepta un potop de rapoarte telegrafice de care trebui să se ocupe, apoi trebui să scrie în registru raportul pentru noaptea respectivă și așa se făcu ora opt. Sună la cantină să i se aducă micul dejun și tocmai îl terminase când se auzi torsul aspru al telefonului roșu. M! Ce naiba căuta la serviciu cu jumătate de oră mai devreme?

— Da, domnule.

— Vino în biroul meu, zero-zero șapte. Vreau să schimbăm o vorbă înainte să ieși din tură.

— Da, domnule.

Bond puse receptorul în furcă, își trase haina pe el, își trecu mâna prin păr, anunță centralista unde merge, luă registrul de noapte și urcă cu liftul la etajul opt, ultimul. Nici atrăgătoarea domnișoară Moneypenny, nici șeful de personal nu sosiseră. Bătu la ușa lui M și intră.

— Ia loc, zero-zero șapte.

M se afla în toiul ritualului de aprindere a pipei. Arăta ferchеș și cu obrajii trandafirii. Deasupra gulerului alb, tare și a papionului cu buline legat lejer, fața lui ridată de marinar era supărător de vioaie și veselă. Bond era conștient de perii negri de pe propria bărbie și de aspectul de „noapte albă” al pielii și hainelor lui. Își ascuți mintea.

— O noapte liniștită?

M își aprinsese bine pipa iar acum, ochii lui duri și sănătoși îl priveau cu atenție.

— Destul de liniștită domnule. Departamentul H…

M ridică puțin mâna stângă.

— Lasă asta. Am să aflu totul din registru. Poți să mi-l dai.

Bond îi înmână dosarul „Strict secret”; M îl puse deoparte și-i oferi unul din rarele-i zâmbete – un zâmbet mai mult sardonic, reținut.

— Lucrurile se schimbă, zero-zero șapte! Pentru moment te scot din schimbul de noapte.

Bond răspunse cu un zâmbet încordat, simțind iuțirea pulsului pe care o trăise atât de des în acea încăpere: M avea ceva pentru el.

— Tocmai începuse să-mi placă, domnule.

— Foarte bine! Vei avea ocazii din belșug, mai târziu. A apărut ceva. O treabă ciudată. La drept vorbind, nu ține neapărat de teritoriul tău, exceptând o anumită latură care… (M făcu un gest smucit cu pipa în lateral, ca pentru a o arunca)… ar putea să nu fie deloc latură…

Bond se așeză mai comod și așteptă, tăcut.

— Aseară am luat cina cu guvernatorul Băncii. Cât trăiește, omul află mereu lucruri noi. Cel puțin pentru mine au fost noi. Aurul – partea neplăcută. Contrabandă, contrafaceri, toate astea. Nu-mi trecuse prin minte că Banca Angliei știe atât de multe despre escroci. Presupun că protejarea monedei noastre naționale face parte din îndatoririle Băncii (M ridică din sprâncene.) Ce știi despre aur?

— Mai nimic, domnule.

— Ei bine, în după-amiaza asta vei ști mult mai multe. Ai întâlnire cu un tip, colonelul Smithers, la Bancă, la ora patru. Îți rămâne destul timp ca să dormi puțin?

— Da domnule.

— Bine. Se pare că acest Smithers e șeful departamentului de cercetare al Băncii. Din câte mi-a spus guvernatorul, asta înseamnă practic un sistem de spionaj, nici mai mult, nici mai puțin. Aflu pentru prima oară că au acolo așa ceva. Asta arată cât de etanșe sunt compartimentele în care lucrăm cu toții. În fine, Smithers și ai lui sunt cu ochii pe orice lucru dubios ce apare în lumea bancară – și mai ales pe orice manevră

suspectă cu valuta noastră, cu rezervele de aur și tot restul. Nu demult a fost povestea aceea cu italienii care contrafăceau sovereigni. Îi făceau din aur curat, cu caratele potrivite și așa mai departe. Dar se pare că un sovereign sau un napoleon francez valorează mult mai mult decât valoarea aurului topit din care e făcut. Nu mă întreba de ce; îți poate spune Smithers, dacă te interesează. În fine, Banca i-a atacat pe indivizii respectivi cu o întreagă baterie de avocați – tehnic vorbind, delictul nu era penal – și, după ce a pierdut în tribunalele italiene, le-a venit de hac, în sfârșit, în Elveția. Poate că ai citit despre asta. Pe urmă a fost afacerea aceea cu balanța dolarului în Beirut, care a creat oarecare senzație în ziare. Eu unul n-am putut-o pricepe. O fisură în gardul cu care ne-am înconjurat moneda națională. Băieții din capitală au depistat-o. Ei bine, e treaba lui Smithers să adulmece mașinațiile de felul ăsta. Motivul care l-a determinat pe guvernator să-mi vorbească despre aceste lucruri e acela că de ani buni, aproape încă din vremea războiului, se pare, Smithers are ideea fixă că există o mare scurgere de aur din Anglia. În cea mai mare parte deducții, plus un fel de instinct. Smithers recunoaște că n-are nicio dovadă cu care să meargă mai departe, dar l-a impresionat pe guvernator suficient încât acesta să obțină de la prim-ministru permisiunea de a apela la noi. (M se întrerupse și-l privi interogativ pe Bond.) Te-ai întrebat vreodată care sunt cei mai bogați oameni din Anglia?

— Nu, domnule.

— Păi atunci ghicește! Sau să formulăm astfel: Cine sunt cei mai bogați englezi?

Bond își scormoni mintea. Existau o mulțime de oameni care păreau bogați sau pe care ziarele îi făceau să pară astfel. Dar cine avea cu adevărat bani, lichidități, în bancă? Trebuia să răspundă. Zise șovăitor:

— Păi domnule, unul e Sassoon. Pe urmă tipul cu compania maritimă cel retras, ăă… Ellerman. Se spune că lordul Cowdray e foarte bogat. Pe urmă sunt și bancherii – neamul Rotschild, Baring, Hambro. Mai era Williamson, cel cu diamantele. Oppenheimer, în Africa de Sud. Unii duci ar putea

să aibă și acum o mulțime de bani…

Vocea lui Bond se stinse.

— Nu-i rău! Nu-i rău deloc. Dar ți-a scăpat tartorul tartorilor. Un individ la care nu m-am gândit niciodată până nu i-a rostit guvernatorul numele. E cel mai bogat dintre toți. Un ins pe nume Goldfinger, Auric Goldfinger.

Bond râse ascuțit, fără să se poată abține.

— Ce te-a apucat? întrebă M iritat. Unde naiba e motivul de râs?

Bond își luă seama.

— Îmi cer scuze, domnule. Adevărul este că tocmai azi-noapte i-am compus fața pe Identicast. (Se uită la ceas și adăugă pe un ton gâtuit.) Acum e în drum spre Arhiva CID. Am cerut să fie căutat.

M începea să se înfurie.

— Ce naiba înseamnă toate astea?! Încetează să te mai porți ca un afurisit de școlar!

— Păi, domnule, uitați despre ce e vorba…

Bond îi spuse povestea, fără să omită nimic. Chipul lui M se înseninâ; îl ascultă cu toată atenția, aplecându-se spre el. Când încheie, M se lăsă din nou pe speteaza scaunului și rosti, pe ton din ce în ce mai scăzut:

— Măi, măi, măi…

Cu mâinile la ceafă, privi tavanul timp de mai multe minute. Bond simțea că e gata să-l apuce din nou râsul. Oare cum vor formula cei de la CID mustrarea ce-i va fi administrată la un moment dat pe parcursul zilei? Primele cuvinte rostite de M după intervalul de tăcere îl readuseră brusc cu picioarele pe pământ.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu cele zece mii de dolari?

— I-am dat fetei, domnule.

— Zău! Și de ce nu Crucii Albe?

Fondul Crucea Albă era destinat familiilor agenților Serviciului Secret, bărbați și femei care mureau la datorie. Bond nu era pregătit să aducă argumente pe această temă, așa că zise doar:

— Îmi pare rău, domnule.

— Hm!

M dezaprobase dintotdeauna latura de fustangiu a lui Bond – pentru sufletul lui victorian, era un păcat teribil. Decise însă să treacă povestea cu vederea.

— Eh, asta-i tot pentru moment, zero-zero șapte. Vei auzi tot ce ai de auzit pe tema asta după-amiază. Curioasă treaba cu Goldfinger! Ciudat individ. L-am văzut de vreo două ori la Blades – joacă bridge acolo, când e în Anglia. El e tipul pe care-l vizează Banca Angliei.

M tăcu câteva clipe, privindu-l pe Bond cu un aer blajin, și adăugă.

— Iar din clipa asta îl vizezi și tu!

Capitolul 6

Discuție despre aur

Bond urcă treptele, trecu de porțile mari și elegante din bronz, pătrunse în holul spațios, cu ecouri blânde, de la intrarea Băncii Angliei și privi în jur. Sub tălpile lui străluceau frumoasele modele aurii ale mozaicurilor create de Boris Anrep{19}; mai departe, dincolo de ferestrele cu arcadă înalte de șase metri, se vedeau iarba verde și mușcatele în culori vii din curtea centrală. La dreapta și la stânga se deschideau două coridoare vaste, pardosite cu piatră de Hopton Wood lustruită. Peste toate domneau mirosul neutru al aerului condiționat și atmosfera încărcată, gravă a bogățiilor imense.

Unul dintre comisionarii cu înfățișare atletică și sacou roz veni la el.

— Da, domnule.

— Colonelul Smithers?

— Sunteți comandantul Bond, domnule? Pe aici, vă rog.

Comisionarul coti spre stânga, printre coloane. Ușile de bronz ale unui lift ascuns discret așteptau deschise; urcară câțiva metri, până la primul etaj. Ieșiră pe un coridor lung,

lambrisat, la capătul căruia se afla o fereastră înaltă, în stil Adam. Podeaua era acoperită complet cu mochetă Wilton bej. Comisarul bătu la ultima din cele câteva uși din lemn de stejar frumos sculptate, mult mai înalte și mai elegante decât ușile obișnuite. La masa de scris ședea o femeie căruntă, a cărei înfățișare sugera că pe vremuri obținuse *cum laudae* două diplome universitare simultan. De-a lungul pereților stăteau înșirate fișete metalice gri. Femeia, care înainte de intrarea lor scria ceva pe un blocnotes cu foi galbene, zâmbi cu un vag aer conspirativ, ridică receptorul unui telefon și formă un număr.

— A sosit comandantul Bond.

Puse receptorul în furcă, se ridică și-l invită pe Bond:

— Pe aici, vă rog.

Traversă încăperea până la o ușă îmbrăcată în postav verde, pe care o deschise pentru el. Colonelul Smithers, care se ridicase de la masa de lucru, îl întâmpină pe un ton grav.

— Mă bucur că ai venit. Vrei să iei loc?

Bond se așeză

— O țigară?

Colonelul Smithers împinse spre el un pachet argintiu cu țigări Senior Service, se așeză și el și se apucă să-și umple pipa. Bond luă o țigară și o aprinse.

Colonelul Smithers arăta exact ca un bărbat cu acest nume și acest grad. Era evident că fusese colonel, probabil în statul-major, și avea atitudinea echilibrată, politicoasă, în esență serioasă, potrivită cu numele său. Exceptând ochelarii cu ramă de baga, ar fi putut fi luat drept un curtean eficient și nu foarte bine hrănit de la o reședință regală.

Bond simțea cum începe să se adune plictiseala prin ungherele încăperii, așa că rosti încurajator:

— Dacă nu mă înșel, urmează să-mi spuneți totul despre aur.

— Așa am înțeles și eu. Am primit un bilet de la guvernator; deduc că nu trebuie să-ți ascund nimic. Înțelegi, sunt sigur, că mare parte din ceea ce-ți voi spune este confidențial, continuă colonelul Smithers privind pe deasupra umărului drept al lui Bond.

Chipul acestuia rămase împietrit. Colonelul Smithers simți sensul tăcerii lui intenționate; ridică privirea, văzu că a făcut o gafă și încercă s-o dreagă.

— Evident, n-ar fi trebuit să menționez acest aspect. Un om cu instruirea dumitale…

— Fiecare dintre noi crede că propriile sale secrete sunt singurele care contează, replică Bond. Probabil că aveți dreptate să-mi amintiți aspectul confidențial. Secretele altor oameni nu sunt niciodată la fel de importante ca acelea proprii. Dar nu trebuie să vă faceți griji; voi discuta lucrurile pe care mi le spuneți cu șeful meu și cu nimeni altcineva.

— Foarte bine, foarte bine. Amabil din partea dumitale să privești lucrurile astfel! Lucrând la Bancă, îți intră în obicei să fii excesiv de discret. Așa, să vedem… (Colonelul Smithers se grăbi să intre sub pavăza subiectului discuției.) Chestiunea aceasta cu aurul – înțeleg că nu e un subiect la care să te fi gândit foarte mult.

— Când îl văd știu că e aur.

— Aha, da… Ei bine, cel mai important lucru de ținut minte despre aur e faptul că el este bunul cel mai prețios și mai ușor de comercializat din lume. Poți să mergi în orice oraș din lume, aproape în orice sat, să oferi niște aur și să obții în schimb produse sau servicii. De acord?

Vocea colonelului Smithers căpătase o vioiciune nouă și ochii îi străluceau. Își cunoștea perfect prelegerea. Bond se lăsă comod pe speteaza scaunului. Era dispus să-l asculte pe orice om care-și cunoaște la perfecție subiectul, indiferent care-ar fi fost acesta.

— Iar al doilea lucru de ținut minte, continuă colonelul Smithers ridicând pipa în semn de avertisment, e faptul că aurul este practic imposibil de urmărit. Sovereignii nu au număr de serie; dacă lingourile de aur au imprimată sigla monetăriei, aceasta poate fi ștearsă ori lingoul poate fi topit și refăcut. Ca urmare, e aproape imposibil de verificat localizarea aurului, originea lui sau mișcările lui prin lume. În Anglia de exemplu, noi, cei de la Bancă, putem doar să socotim aurul din propriile noastre seifuri, pe cel din seifurile

altor bănci și pe cel de la Monetărie și să estimăm aproximativ cantitatea aflată în posesia bijutierilor și a caselor de amanet.

— De ce sunteți atât de dornici să aflați cât aur există în Anglia?

— Pentru că aurul și moneda sprijinită de aur constituie temelia creditului nostru internațional. Ne putem da seama care e adevărata putere a lirei sterline – și alte țări își pot da seama – numai știind cantitatea de valută aflată în spatele monedei noastre. (Ochii neutri ai colonelului Smithers căpătară o expresie neașteptat de tăioasă.) Și principala mea misiune, domnule Bond, e să urmăresc orice scurgere de aur din Anglia – și de oriunde din aria lirei sterline. Iar când depistez o scurgere, o fugă a aurului către vreo țară în care poate fi valorificat mai profitabil decât la prețul nostru oficial de cumpărare, e de datoria mea să pun „Brigada aurului” de la CID pe urmele aurului fugar, ca să încerce să-l readucă în seifurile noastre, să oprească scurgerea și să-i aresteze pe cei răspunzători de ea. Problema, domnule Bond, e că aurul îi atrage pe cei mai mari și mai ingenioși infractori, rosti colonelul Smithers ridicând din umeri cu un aer nefericit. Sunt foarte greu, da, foarte greu de prins!

— Toate acestea nu constituie doar o etapă temporară? De ce să persiste această insuficiență a aurului? Pe cât se pare, minele din Africa îl produc suficient de rapid. Nu există suficient pentru toată lumea? Situația nu seamănă cu oricare altă piață neagră ce dispare când simt sporite rezervele, ca în cazul traficului cu penicilină, după război?

— Mă tem că nu, domnule Bond. Nu e chiar atât de ușor. Populația lumii crește cu cinci mii patru sute de indivizi la fiecare oră. Un mic procent din acești oameni ajung să adune aur – cei care se tem de moneda circulantă și cărora le place să îngroape sovereigni în grădină sau sub pat. Un alt procent are nevoie de plombe din aur. Alții au nevoie de ochelari cu ramă de aur, bijuterii, inele de logodnă. Toți acești oameni nou apăruți vor scoate de pe piață tone de aur în fiecare an. Noile industrii au nevoie de sârmă de aur, foiță de aur, amalgame de aur. Aurul are niște proprietăți extraordinare,

cărora li se găsesc zilnic noi întrebuințări. E strălucitor, maleabil, ductil, aproape imposibil de alterat și mai dens decât oricare din metalele obișnuite, exceptând platina. Întrebuințările lui sunt nesfârșite. Însă are două defecte. Primul: nu e suficient de dur. Se uzează cu repeziciune, lăsând particule pe căptușeala buzunarelor noastre și în transpirația pielii noastre. Stocul mondial se diminuează anual, invizibil, din cauza fricțiunii. Am spus că aurul are două defecte, rosti colonelul Smithers cu un aer trist. Al doilea și categoric cel major e faptul că aurul este talismanul fricii. Frica, domnule Bond, scoate aurul din circulație și-l pune la păstrare, ca protecție împotriva ceasului rău. Într-o epocă a istoriei în care fiecare nouă zi poate aduce ceasul rău, nu greșim afirmând că o parte consistentă din aurul scos din mine într-o parte a lumii e îngropat la loc, pe dată, în altă parte.

Elocvența colonelului Smithers îl făcu pe Bond să zâmbească. Omul acesta respira aur, gândea aur, visa aur. Își spuse că în definitiv, e un subiect interesant, așa că poate foarte bine să absoarbă informațiile. În perioada când se aflase pe urmele traficanților de diamante trebuise ca mai întâi să se educe în privința domeniului acestor pietre prețioase și fascinației exercitate de ele. Întrebă:

— Ce mai trebuie să știu înainte de a trece la problema dumneavoastră presantă?

— Nu te-ai plictisit? Ei bine, sugerai că în prezent producția de aur este atât de mare încât ar trebui să fie suficientă pentru toți acești diferiți consumatori. Din păcate, lucrurile nu stau așa. La drept vorbind, aurul în lume e exploatat excesiv. Ai putea crede că încă mai există zone mari ale lumii în care nu s-au făcut până acum prospecțiuni. Te-ai înșela în termeni generali, a mai rămas doar fundul oceanelor și apa lor, care are un conținut remarcabil de aur. Oamenii zgârie de mii de ani scoarța pământului în căutare de aur. Au existat marile comori de aur ale Egiptului și Micenei, ale lui Montezuma și ale incașilor. Cresus și Midas au golit de aur Orientul Mijlociu. Europa a fost și ea exploatată – valea fluviilor Rin și Pad, Malaga și câmpiile Granadei. Ciprul a fost golit, la fel și

Balcanii. India s-a molipsit de febra aurului. Furnicile care ieșeau din pământ cu granule de aur i-au condus pe indieni la zăcămintele lor aluvionare. Romanii au exploatat Țara Galilor și ținuturile Devon și Cornwall. În Evul Mediu au fost descoperite zăcăminte în Mexic și Peru. Acestea au fost urmate de deschiderea Coastei de Aur{20}, numită pe atunci „Țara negrilor”, și apoi a venit rândul celor două Americi. Celebrele febre ale aurului din teritoriul canadian Yukon și din Eldorado{21} și zăcămintele bogate găsite la Eureka{22} au dat semnalul primei epoci moderne a aurului. Între timp, în Australia a început producția exploatărilor de la Bendigo și Ballarat, iar zăcămintele rusești din bazinul fluviului Lena și din Urali au făcut ca Rusia să devină cel mai mare producător de aur din lume la jumătatea secolului al XVI-lea. A urmat a doua epocă a aurului modernă – descoperirile de la Witwatersrand{23}. La acestea s-a adăugat noua metodă a cianizării, care a înlocuit separarea aurului de rocă cu ajutorul mercurului. În prezent, datorită deschiderii zăcămintelor din Statul Liber Orange{24}, ne aflăm în a treia epocă a aurului. (Colonelul ridică brusc mâinile în aer.) Acum, aurul se revarsă din pământ. Întreaga producție a minelor Klondike{25}, Homestake{26} și Eldorado, care erau cândva minunea lumii, ar alcătui doar producția pe doi sau trei ani a Africii! Doar ca să-ți ilustrez: din 1500 până în 1900, perioadă în care s-au consemnat cifre aproximative, întreaga lume a produs circa optsprezece mii de tone de aur. Din 1900 și până în prezent am scos din mine patruzeci și una de mii de tone! În ritmul acesta, domnule Bond (colonelul Smithers se aplecă spre el cu un aer sincer), și te rog să nu mă citezi, dar nu m-ar surprinde dacă în următorii cincizeci de ani am epuiza complet zăcămintele de aur ale planetei!

Sufocat de această cataractă a istoriei aurului, lui Bond nu-i veni deloc greu să-și ia un aer la fel de grav cu al colonelului Smithers.

— Felul cum povestiți este de-a dreptul fascinant, zise el. Poate că situația nu e chiar atât de rea pe cât credeți. Există deja exploatări submarine de țiței; poate că se va găsi o cale

de a extrage și aur. Acum, contrabanda aceea…

Începu să sune telefonul; colonelul Smithers smuci receptorul, iritat.

— Smithers la telefon

Ascultă, cu o expresie tot mai enervată.

— Sunt sigur că v-am trimis o înștiințare scrisă în legătură cu programul de vară domnișoară Philby! Meciul următor e sâmbătă, cu echipa Discount Houses. (Ascultă din nou.) Ei bine, dacă doamna Flake nu vrea să joace ca portar, mă tem că va trebui să stea pe tușă. E singura poziție de pe teren pe care o avem pentru ea. E imposibil ca toată lumea să joace mereu ca atacant. Da, chiar vă rog! Spuneți-i că-i voi fi foarte recunoscător dacă acceptă doar de data asta. Sunt sigur că va fi foarte bună – statura potrivită și așa mai departe. Mulțumesc, doamnă Philby.

Colonelul Smithers scoase din buzunar o batistă și-și tamponă fruntea.

— Scuză-mă pentru întrerupere. Sportul și starea de bine devin un fetiș aproape prea mare al Băncii! Tocmai m-am trezit cu echipa feminină de hochei în grijă. De parcă n-aș fi avut deja destule de făcut cu competiția ecvestră anuală care se apropie! În orice caz… (Colonelul Smithers înlătură cu o mișcare a mâinii aceste iritări minore.) Așa cum spuneai, a sosit timpul să trecem la contrabandă. Ei, în primul rând e o afacere de foarte mare amploare – și asta, referindu-ne doar la Anglia și la aria lirei sterline. Banca are trei mii de angajați, domnule Bond, și din aceștia nu mai puțin de o mie lucrează în departamentul controlului valutar. Din aceștia, cel puțin cinci sute, între care mica mea echipă, sunt implicați în controlarea mișcărilor ilegale ale valutei, a încercărilor de contrabandă sau de a ocoli Reglementările controlului valutar.

Bond cântări aceste efective cu cele ale Serviciului Secret, care avea în total două mii de oameni.

— Mulți! Îmi puteți da un exemplu de contrabandă? Cu aur – nu pricep escrocheriile astea valutare.

— În regulă!

Colonelul Smithers începu să vorbească pe tonul moale și

obosit al omului extenuat de munca în slujba guvernului său. Era vocea specialistului dintr-o anumită ramură a forțelor ce asigură impunerea și respectarea legii, o voce care sugera că cunoaște majoritatea aspectelor legate de acea ramură și că pe restul le poate presupune cu un grad mare de acuratețe. Bond știa bine această voce – vocea Funcționarului public superior. Începea să-l simpatizeze pe colonelul Smithers, în ciuda prozaismului acestuia.

— În regulă! Să presupunem că ai în buzunar un lingou de aur cam de mărimea a două pachete de țigări Player. Cântărește cam două kilograme patru sute. Deocamdată nu contează de unde l-ai obținut – l-ai furat, l-ai moștenit sau mai știu eu ce. Aurul e de douăzeci și patru de carate – ceea ce noi numim puritate de o mie la mie. Legea spune că trebuie să-l vinzi Băncii Angliei la prețul controlat de patru lire la zece grame. Asta ar însemna că lingoul face cam o mie de lire. Dar ești lacom. Ai un prieten care pleacă în India sau poate că ești în relații bune cu un pilot de avion sau o însoțitoare de bord care face curse în Extremul Orient. Tot ce trebuie să faci e să tai lingoul în foițe subțiri – vei găsi în scurt timp pe cineva care să facă asta pentru dumneata –, să coși foițele, care ar fi mai mici decât cărțile de joc, într-un cordon de bumbac și să-i plătești prietenului dumitale un comision ca să-l poarte. Ți-ai putea permite fără probleme să plătești o sută de lire pentru treaba asta. Prietenul dumitale ajunge cu avionul la Bombay și se duce la primul negustor de metale prețioase neprelucrate din bazar. Primește o mie șapte sute de lire pentru lingoul dumitale de două kilograme patru sute, și așa devii mai bogat decât ai fi putut să fii. Și ține cont, precizează colonelul Smithers fluturându-și pipa, asta înseamnă doar un profit de șaptezeci la sută. Imediat după război ai fi obținut trei sute la sută! Dacă ai fi efectuat doar vreo șase mici operațiuni de felul acesta în fiecare an, acum ai putea să te pensionezi.

— De ce se plătește prețul ăsta ridicat în India?

Bond nu ținea neapărat să afle, dar se gândi că s-ar fi putut să-l întrebe M.

— E o poveste lungă. În câteva cuvinte, criza de aur din

India, mai ales în branșa bijutierilor, e mai mare decât în oricare altă țară.

— Ce amploare are acest trafic?

— E uriaș! Ca să-ți faci o idee, Biroul Indian de Informații și serviciul vamal indian au capturat în 1955 o mie două sute nouăzeci de kilograme de aur. Mă îndoiesc că asta înseamnă măcar unu la sută din trafic. Aurul intră în India din toate colțurile lumii. Ultima stratagemă e să-l scoți cu avionul din Macao și să-l parașutezi – câte o tonă odată –, la sol, fiind așteptat de un grup de primire, așa cum obișnuiam noi să parașutăm provizii membrilor Rezistenței în timpul războiului.

— Înțeleg. Mai există vreun alt loc în care pot obține un profit frumos pentru lingoul meu de aur?

— Ai putea obține un mic profit în majoritatea țărilor – Elveția, de pildă –, însă n-ar merita efortul. India rămâne destinația ideală.

— În regulă, zise Bond. Cred că mi-am format o imagine. Acum spuneți-mi, care e problema dumneavoastră concretă?

Se lăsă pe speteaza scaunului și aprinse o țigară. Abia aștepta să afle informații despre domnul Auric Goldfinger.

În ochii colonelului Smithers apăru privirea cea dură și vicleană.

— Există un om care a venit în Anglia în 1937, refugiat din Riga[{27}]. Îl cheamă Auric Goldfinger. Avea doar douăzeci de ani când a sosit, dar pesemne că era un flăcău isteț, fiindcă a mirosit că rușii îi vor înghiți în scurt timp țara. Era de meserie bijutier și aurar, la fel ca tatăl și ca bunicul lui, care rafinase aur pentru Fabergé. Avea ceva bani și probabil o centură din aceea cu aur, despre care-ți povesteam. Aș zice că a furat-o de la taică-său. Ei bine, imediat ce a fost naturalizat – era un individ inofensiv, cu o meserie utilă și n-a întâmpinat nicio dificultate ca să-și obțină actele –, a început să cumpere mici case de amanet în toată țara. Și-a angajat propriii oameni pentru ele, i-a plătit bine și a schimbat numele caselor de amanet în „Goldfinger”. Apoi le-a transformat în magazine ce vindeau bijuterii ieftine și cumpărau aur vechi – știi genul:

„Cele mai bune prețuri pentru aurul vechi. Niciun obiect nu e prea mare sau prea mic.” Și avea sloganul lui: „Cumpără-i inelul de logodnă cu medalionul bunicii”. Îi mergea foarte bine. Alegea întotdeauna locații bune, chiar pe linia de demarcație între străzile locuite de oameni bogați și cele locuite de oameni din segmentul inferior al clasei de mijloc. Nu se atingea niciodată de bunuri furate și și-a făcut pretutindeni un bun renume la poliție. Locuia în Londra iar o dată pe lună făcea turul magazinelor și strângea tot aurul vechi. Partea de vânzare a bijuteriilor nu-l interesa, îi lăsa pe managerii lui s-o gestioneze cum le plăcea.

Colonelul Smithers îi aruncă lui Bond o privire iscoditoare și continuă.

— Poate crezi că medalioanele astea și cruciulițele și restul obiectelor sunt simple mărunțișuri. Așa și sunt, dar se acumulează dacă ai douăzeci de mici magazine care cumpără fiecare, să zicem vreo cinci, șase mici obiecte de aur săptămânal. În fine, a venit războiul și Goldfinger a trebuit să-și declare stocul de aur, la fel ca toți ceilalți bijutieri. Am căutat cifra în vechile noastre evidențe: o mie cinci sute de grame pentru întregul lanț de magazine! Suficient doar cât să le aprovizioneze cu inele și așa mai departe. Firește, i s-a dat voie să păstreze aurul. În timpul războiului și-a găsit de lucru la o fabrică de mașini-unelte din Țara Galilor – departe de împușcături și obuze –, dar și-a păstrat în activitate cât de multe din magazine a putut. Probabil că a câștigat bine de pe urma soldaților, care călătoresc în general cu o monedă Gold Eagle{28} sau cu una mexicană de cincizeci de dolari, ca ultimă rezervă. Pe urmă după încheierea păcii, Goldfinger s-a pus în mișcare. Și-a cumpărat o locuință, o casă cam pretențioasă, la Reculver, la gura de vărsare a Tamisei. De asemenea, a investit într-un trauler Brixham sănătos și într-un Rolls Royce Silver Ghost – mașină blindată, construită pentru nu știu ce președinte sud-american care a fost omorât înainte să-i fie livrată. A înființat o mică fabrică numită „Thanet Alloy Research” pe proprietatea aferentă casei sale, pentru care a angajat un metalurg neamț, prizonier de război, care nu voia

să se întoarcă în Germania, și șase docheri coreeni pe care i-a cules din Liverpool. Apoi, timp de zece ani, știm doar că a făcut câte o călătorie anuală în India cu traulerul lui și câteva călătorii pe an în Elveția, cu mașina. A deschis o filială a firmei lui de aliaje în apropiere de Geneva. Și-a păstrat magazinele în activitate, dar a renunțat să mai strângă el însuși aurul, folosindu-l în schimb pe unul dintre coreeni, pe care l-a învățat să șofeze. De acord, poate că domnul Goldfinger nu e un om foarte cinstit, dar se poartă bine și păstrează relații bune cu poliția și în contextul escrocheriilor mult mai bătătoare la ochi din toată țara nimeni nu i-a acordat pic de atenție.

Colonelul Smithers se întrerupse și-l privi pe Bond cu un aer de scuză.

— Nu te plictisesc? Țin să-ți formezi o imagine despre ce fel de om e – liniștit, atent, grijuliu să respecte legile și cu genul de motivație și de hotărâre în urmărirea țelului său pe care le admirăm cu toții. Nici măcar n-am auzit de el decât când a avut parte de un mic ghinion. În vara anului 1954, traulerul lui, care se îndrepta spre casă venind din India, a eșuat pe țărm la Goodwins; Goldfinger a vândut epava pe mai nimic Companiei de Recuperare Dover. Când angajații acestei companii au început să demonteze ambarcațiunea și au ajuns la cală, au constatat că lemnăria structurii era impregnată cu un fel de pulbere cafenie pe care n-au putut-o recunoaște. Au trimis un eșantion unui chimist din zonă iar acesta a spus, spre surprinderea lor, că pulberea era aur. Nu te voi plictisi cu formula, dar vezi dumneata, aurul poate fi dizolvat într-un amestec de acid clorhidric și acid azotic, iar agenții de neutralizare – dioxid de sulf sau acid oxalic – fac metalul să precipite sub forma unei pulberi cafenii. Această pulbere poate fi transformată la loc în lingouri de aur prin topire la circa o mie de grade Celsius. Trebuie să ai grijă cu clorul în formă gazoasă, dar în rest, procesul e simplu. Eh, și nelipsitul băgăreț de la compania de recuperare a mers cu bârfa la unul dintre angajații Vămii Dover, lucrurile și-au urmat cursul firesc și, prin intermediul poliției și al CID, a ajuns la mine un

raport, împreună cu o copie a documentelor de aprobare a încărcăturii pentru fiecare din călătoriile lui Goldfinger în India. Acestea prezentau toate încărcăturile drept bază minerală pulbere pentru îngrășăminte agricole – absolut credibil, fiindcă în compoziția îngrășămintelor moderne se folosesc într-adevăr mici cantități din diferite metale. Întreaga imagine era limpede ca lumina zilei. Goldfinger rafina aurul vechi, îl transforma prin precipitare în pulberea asta cafenie și o trimitea în India drept îngrășământ. Dar am putut să-l acuzăm oficial? Nu! Am aruncat o privire pe tăcute la extrasele lui de cont și la declarațiile de impunere. Douăzeci de mii de lire sterline la banca Barclay din Ramsgate. Impozitul pe venit și impozitul suplimentar plătite cu promptitudine în fiecare an. Cifrele arătau progresul firesc al unei afaceri bine gestionate cu bijuterii. Am deghizat doi agenți ai Brigăzii Aur și i-am trimis să bată la ușa fabricii de la Reculver a domnului Goldfinger. „Ne cerem scuze, domnule, o inspecție de rutină a Departamentului de mică inginerie al Ministerului Muncii. Trebuie să ne asigurăm că sunt respectate legile privind siguranța și sănătatea în fabrici.” „Intrați, intrați!” Domnul Goldfinger i-a primit cu brațele deschise. Ține cont, se poate să-l fi prevenit directorul băncii sau altcineva, dar fabrica aceea era dedicată în întregime conceperii unui aliaj ieftin pentru uzul bijutierilor – se încercau metale nefolosite, ca aluminiul și staniul, în locul cuprului, nichelului și paladiului obișnuite care se utilizează în aliajele de aur. Existau mici cantități de aur, desigur, și cuptoare cu capacitate de încălzire până la două mii de grade și așa mai departe, dar în definitiv, Goldfinger e bijutier și mic metalurg și toate astea erau întru totul corecte. Agenții Brigăzii Aur s-au retras, dezamăgiți, departamentul nostru juridic a decis că pulberea maro din lemnăria traulerului nu ajungea pentru o punere sub acuzare fără dovezi coroboratoare, și cam asta a fost totul, exceptând faptul că… (Smithers flutură încet coada pipei) eu am menținut cazul deschis și am început să adulmec pe la băncile lumii.

Colonelul Smithers se opri. Murmurul marelui oraș

pătrundea prin fereastra pe jumătate deschisă în spatele lui. Bond aruncă pe furiș o privire spre ceasul de la mână. Ora cinci. Colonelul Smithers se ridică de pe scaun, își sprijini ambele mâini de masa de lucru, și se aplecă în față.

— Mi-au trebuit cinci ani, domnule Bond, ca să aflu că, socotind în bani imediat accesibili, domnul Goldfinger e cel mai bogat om din Anglia. Are lingouri de aur în valoare de douăzeci de milioane de lire sterline, în casete de valori din bănci din Zürich, Nassau, Panama și New York. Și lingourile acelea, domnule Bond, nu provin din nicio monetărie. Nu poartă absolut niciun însemn oficial de origine. Sunt lingouri pe care le-a obținut domnul Goldfinger însuși. Am făcut un drum cu avionul la Nassau și am aruncat o privire lingourilor în valoare de aproximativ cinci milioane de lire sterline pe care le ține acolo, în seifurile Băncii Regale a Canadei. În mod ciudat, la fel ca toți artiștii, nu s-a putut abține de la semnarea operei sale. E nevoie de microscop ca să vezi, dar pe fiecare lingou al lui Goldfinger a fost scrijelită undeva o minusculă literă Z. Și aurul acela, sau cel puțin cea mai mare parte a lui, aparține Angliei. Banca nu poate face nimic în privința asta, așa că-ți cerem să faci așa încât domnul Goldfinger să-și primească pedeapsa cuvenită și să recuperezi aurul acela. Ai cunoștință despre criza monetară și dobânzile mari ale băncilor? Firește că da. Ei bine, Anglia are foarte mare nevoie de aurul acela – cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Capitolul 7

Reflecții într-un Aston Martin DB III

Bond îl urmă pe colonelul Smithers spre lift și, în timp ce-l așteptau, aruncă o privire pe fereastra cea înaltă de la capătul coridorului. Se uita în puțul adânc al curții din spate a Băncii. Un camion ciocolatiu îngrijit, fără nicio siglă, intrase în curte pe poarta triplă de oțel, iar acum se descărcau din el cutii

pătrate de carton, care erau puse pe o bandă transportoare scurtă ce dispărea în măruntaiele băncii. Colonelul Smithers veni la fereastră și comentă.

— Bancnote de cinci. Proaspăt sosite de la imprimeria noastră de la Loughton.

Liftul sosi și cei doi urcară. Bond remarcă.

— Nu mă prea impresionează cele noi. Arată exact la fel ca banii oricărei alte țări. Cele vechi erau cea mai frumoasă bancnotă din lume.

Traversară holul de la intrare, acum slab luminat și pustiu.

— La drept vorbind, sunt de acord cu dumneata, zise colonelul Smithers. Necazul a fost acela că falsurile executate de Reichsbank{29} în timpul războiului erau prea al naibii de bune. Când rușii au ocupat Berlinul, prada lor de război a inclus matrițele respective. Am cerut Băncii Narodnîi să ni le dea, însă aceasta a refuzat să renunțe la ele, așa că am decis, împreună cu Trezoreria, că e pur și simplu prea periculos. Dacă ar fi dorit, Moscova ar fi putut în orice clipă să declanșeze un atac major asupra bancnotei noastre. A trebuit neapărat să retragem din circulație vechile bancnote de cinci. Cele noi n-arată cine știe ce, dar cel puțin vor fi al naibii de greu de falsificat.

Paznicul de noapte le deschise ușa și ieșiră pe trepte. Strada Threadneedle era aproape pustie. Lunga noapte a metropolei începea. Bond își luă la revedere de la colonelul Smithers și porni spre stația de metrou. Nu se gândise niciodată prea mult la Banca Angliei, însă acum, că fusese înăuntrul ei, hotărî că bătrâna doamnă de pe strada Threadneedle o fi fost ea bătrână, dar tot mai avea dinți care să muște.

Primise instrucțiuni să se prezinte la M la ora șase, ca să-și dea raportul, ceea ce și făcu. Fața lui M nu mai era trandafirie și lucioasă; ziua lungă de lucru o zbuciumase, o încordase, o făcuse să se împuțineze cumva. Când intră și se așeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, Bond observă efortul conștient pe care M îl făcu pentru a-și limpezi mintea și a se confrunta cu noua problemă pe care acea zi i-o arunca în brațe. M se îndreptă de spate pe scaun și întinse mâna după

pipă, întrebând monosilabic:

— Ei?

Bond cunoștea falsul spirit beligerant al acelei silabe răstite. Îi relată esența poveștii în mai puțin de cinci minute. După ce termină M rosti îngândurat:

— Presupun că va trebui să acceptăm. Nu pricep o iotă despre lira sterlină, dobânzile bancare și tot restul, însă toată lumea pare să le ia al naibii de în serios. Eu unul aș fi crezut că puterea lirei depinde de cât de mult muncim cu toții, nu de cât aur avem. Nemții n-aveau prea mult aur după război, și uite unde au ajuns în zece ani! Totuși, probabil că ăsta e un răspuns prea facil pentru politicieni – sau mai degrabă prea dificil. Ai vreo idee cum să-l abordezi pe individul ăsta Goldfinger? Există vreo cale de a te apropia de el, să te oferi să faci vreo treabă murdară în locul lui sau altceva similar?

Bond replică la fel de îngândurat:

— N-aș ajunge nicăieri dacă l-aș linguși, i-aș cere o slujbă sau altceva de felul acesta, domnule. Aș zice că e genul de om care-i respectă doar pe cei mai duri sau mai deștepți decât el. I-am administrat o lecție aspră și singurul mesaj pe care l-am primit de la el a fost acela că ar vrea să jucăm golf împreună. Poate că ar fi bine să fac chiar asta.

— Grozav mod de petrecere a timpului pentru unul dintre cei mai buni oameni ai mei! comentă M cu un sarcasm obosit, resemnat. În regulă, dă-i drumul. Dar dacă ceea ce spui e corect, ai face bine să ai grijă să-l învingi. Ce poveste de acoperire vei avea?

Bond ridică din umeri.

— Nu m-am gândit, domnule. Poate că ar fi bine să mă gândesc să plec de la Universal Export. N-am niciun viitor acolo. Îmi iau o vacanță ca să explorez. Mă bate gândul să emigrez în Canada. M-am săturat de viața de aici. Ceva în genul acesta. Dar poate că ar fi bine să joc după cum cad cărțile. N-aș crede că e omul ușor de păcălit.

— Bine. Raportează cum decurg lucrurile. Și să nu crezi că nu mă interesează cazul ăsta!

Vocea lui M se schimbase, la fel și expresia feței lui: ochii

aveau o expresie imperativă, poruncitoare.

— Îți voi da singura informație pe care nu ți-a dat-o Banca. Întâmplarea face să știu și eu cum arată lingourile de aur ale domnului Goldfinger. De fapt, am pus mâna pe unul chiar azi – cu Z-ul scrijelit cu tot. Lingoul a sosit împreună cu captura noastră de săptămâna trecută când biroul directorului rezident din Tanger al Țării Roșii „a luat foc". Probabil că ai văzut telegramele. Ei bine, e al douăzecilea lingou de aur de felul acesta care ne-a ieșit în cale de la război încoace.

Bond îl întrerupse:

— Dar lingoul acela din Tanger a ieșit din seiful SMERȘ!

— Întocmai. Am verificat: toate celelalte nouăsprezece lingouri cu Z-ul scrijelit au fost luate de la agenți operaționali ai SMERȘ.

După o scurtă tăcere, M remarcă blajin:

— Știi, zero-zero șapte, nu m-ar surprinde absolut deloc dacă Goldfinger s-ar dovedi a fi bancherul străin, trezorierul, ca să spun așa al SMERȘ.

•

James Bond îmboldi automobilul Aston Martin DB III pe ultimul kilometru și jumătate de drum drept, după care trecu în viteza a treia și apoi în a doua ca să urce dealul scund înainte de intrarea în inevitabilul trafic cu viteza melcului din Rochester. Strunit de gheara de catifea a discurilor de frână frontale, motorul își mârâi protestul cu un pârâit ușor al țevilor de eșapament gemene. Bond trecu iarăși în viteza a treia, reuși să prindă pe verde semaforul de la poala dealului și se încadră resemnat la capătul cozii ce avea să se târască timp de un sfert de oră – dacă avea noroc – prin întinsele orașe Rochester și Chatham. Trecu în viteza a doua și rămase acolo, lăsând mașina în ralanti. Luă de pe scaunul pasagerului tabachera mare, din alamă roșie, cu țigări Morland, scoase una și o aprinse cu bricheta din bord.

Alesese autostrada A2 în locul autostrăzii A20 ca să ajungă la destinația lui, Sandwich, fiindcă voia să arunce o privire rapidă la teritoriul lui Goldfinger – Reculver și întinderea melancolică, pustie a Tamisei pe care Goldfinger și le alesese

drept reședință. După aceea va traversa Insula Thanet până la Ramsgate, își va lăsa geanta la hotelul Channel Packet, va lua un prânz timpuriu și va pleca mai departe spre Sandwich.

Mașina provenea din parcul auto al Serviciului Secret. I se oferise acel Aston Martin sau un Jaguar 3.4. Alesese Aston Martinul. Oricare din cele două mașini ar fi potrivit cu acoperirea lui – cea de bărbat tânăr înstărit și aventuros, iubitor al lucrurilor de calitate. Aston Martinul DB III avea însă avantajul unui permis temporar de import auto actualizat, o culoare discretă – cenușiu militar – și anumite caracteristici suplimentare care ar fi putut să se dovedească utile. Între acestea se numărau comutatoare care modificau tipul și culoarea farurilor din față și din spate, în caz că urmărea sau era urmărit pe timp de noapte, bare de protecție de oțel armat în față și-n spate, în caz că era nevoit să izbească altă mașină, un Colt de calibrul .45 cu țeavă lungă într-un compartiment ascuns sub scaunul șoferului, un aparat de recepție radio acordat pe o anumită frecvență pentru a recepționa semnalele unui dispozitiv numit Homer și spații ascunse din belșug, care i-ar fi păcălit pe majoritatea funcționarilor vamali.

Bond sesiză un prilej favorabil și avansă cincizeci de metri în coloană strecurându-se în spațiul de zece metri lăsat liber de o berlină de familie cu reacții încete. Bărbatul de la volan, care purta însemnul infailibil al șoferului prost – o șapcă trântită chiar în creștetul capului –, claxonă mânios. Bond scoase mâna pe geam și ridică un pumn încleștat enigmatic. Claxonatul încetă.

„Ia să vedem cum e cu teoria lui M?” își zise el. Avea logică. Incompetența rușilor în privința remunerării oamenilor lor era notorie. Centrele lor rămâneau mereu fără fonduri, iar angajații trimiteau plângeri la Moscova cum că nu-și pot permite o masă ca lumea. Poate că SMERȘ nu putea obține fondurile necesare de la Ministerul securității interne. Sau poate că Ministerul securității interne nu putea obține fondurile de la Ministerul finanțelor. Dar era mereu la fel: probleme nesfârșite cu banii, care duceau la oportunități

ratate, promisiuni încălcate și timp radio periculos, irosit. Ar fi fost logic să existe un creier financiar iscusit undeva în afara granițelor Rusiei, care putea nu doar să trimită fonduri centrelor, ci și, în acest caz, să obțină profituri suficient de mari încât să asigure funcționarea centrelor SMERȘ din străinătate fără niciun sprijin financiar din Moscova. Și nu doar atât. În mod colateral, Goldfinger vătăma considerabil baza monetară a unei țări inamice. Dacă așa stăteau lucrurile, era ceva tipic pentru SMERȘ: o stratagemă strălucită executată la perfecție de un om remarcabil. Și asta reflectă Bond urcând în muget de motor dealul spre Chatham și lăsând în urmă o duzină de mașini, ar explica în parte lăcomia lui Goldfinger de a face mereu mai mulți și mai mulți bani. Devotamentul față de cauză, față de SMERȘ și, poate, momeala Ordinului Lenin fluturată în fața lui ca premiu ar fi stimulentul pentru a pune mâna chiar și pe zece, douăzeci de mii de dolari atunci când șansele erau de partea lui ori puteau fi ajustate așa încât să-l favorizeze. Fondurile pentru Revoluția Roșie, pentru disciplina prin frică ce constituia specialitatea aparte a SMERȘ, nu puteau fi niciodată destul de mari. Goldfinger nu făcea bani pentru sine, ci pentru cucerirea lumii! Riscul minor de a fi descoperit, cum i se întâmplase cu Bond, nu însemna nimic. De ce să însemne? Ce pedeapsă putea obține Banca Angliei pentru el chiar și dacă-i scotea la iveală absolut toate operațiunile din trecut? Doi ani de închisoare? Trei?

Traficul începu să se rărească la periferia orașului Gillingham. Bond reluă șofatul activ, dar potolit, fără să se grăbească, depănându-și gândurile în timp ce mâinile și tălpile lui își derulau reacțiile automate.

Așadar, în 1937, SMERȘ trebuie să-l fi trimis pe Goldfinger din țară cu centura cu aur în jurul taliei sale. Își demonstrase aptitudinile speciale, înclinația spre câștig, în timpul instruirii la școala de spioni din Leningrad. I s-a spus că va avea loc un război și că trebuie să-și găsească un loc stabil și să înceapă să acumuleze discret avere. Goldfinger nu avea voie să-și mânjească vreodată mâinile, să se întâlnească vreodată cu un agent, să primească ori să trimită vreodată un mesaj. Probabil

că fusese convenit un aranjament stabil „Vauxhall din 1939 la mâna a doua. Prima ofertă de 1 000 lire va fi acceptată”, „Rover în stare perfectă, 2 000 lire”, „Bentley, 6 000 lire”. De fiecare dată un anunț care să nu atragă atenția sau corespondență. Prețurile vor fi prea mari, iar descrierea, insuficientă. La rubrica de anunțuri personale din *The Times*, poate. Și Goldfinger lăsa, ascultător, lingoul de aur în valoare de două mii de lire sau de cinci mii de lire într-una din numeroasele, foarte numeroasele ascunzători care fuseseră stabilite în Moscova înainte de plecarea sa. Un anumit pod, un copac scorburos, sub o piatră într-un pârâu de undeva, oriunde în Anglia. Și nu se întorcea niciodată sub nicio formă la acea ascunzătoare. Depindea de Moscova să se îngrijească de ridicarea comorii ascunse de către un agent. Mai târziu după război, când prosperitatea lui Goldfinger a luat proporții, când a devenit un om important, ascunzătorile n-au mai fost poduri și copaci. Acum i se transmiteau date și numere de casete de valori, ori de compartimente pentru bagaje din gări și autogări. Chiar și așa, regula ca Goldfinger să nu se întoarcă niciodată în locul respectiv, să nu se pună în pericol niciodată, rămăsese valabilă. Poate că-și primea instrucțiunile o dată pe an, la o întâlnire „întâmplătoare” în vreun parc, printr-o scrisoare strecurată în buzunarul lui într-o călătorie cu trenul. Însă de fiecare dată era vorba de lingouri de aur, anonime, imposibil de urmărit înapoi la sursă dacă se întâmpla să fie capturate – cu excepția micului Z pe care vanitatea îl îndemnase să-l scrijelească pe opera lui și peste care se întâmplase să dea un câine de pază neinteresant de la Banca Angliei, pe nume colonelul Smithers, în timp ce-și făcea datoria.

Bond trecea acum printre nesfârșitele livezi ale pomicultorilor din Faversham. Soarele ieșise din smogul Londrei și în stânga, departe, se zărea luciul Tamisei. Pe fluviu era circulație – petroliere lungi și lucioase, vapoare comerciale bondoace, veliere olandeze antediluviene. Bond ieși de pe șoseaua spre Canterbury și trecu pe autostrada nepotrivit de lată ce traversează lumea ieftină a proprietăților de vacanță

presărate cu bungalouri – Whitstable, Heme Bay, Birchington, Margate. Continua să ruleze alene, cu doar optzeci de kilometri la oră cu mâinile ținând ușor volanul ca de mașină de curse, ascultând torsul relaxat al eșapamentului și îmbinând laolaltă crâmpeiele de idei din mintea sa, așa cum făcuse cu două nopți înainte cu chipul lui Goldfinger pe Identicast.

În timp ce pompa un milion, două milioane de lire pe an în gura însângerată a SMERȘ, reflectă Bond, Goldfinger își sporea totodată și rezervele, lucra cu ele, le făcea să lucreze în slujba lui ori de câte ori șansa îi surâdea, acumulând surplusul pentru ziua când trompetele vor suna la Kremlin și fiecare dram de aur va fi mobilizat. Și nimeni din afara Moscovei nu supraveghease procesul, nimeni nu bănuia că Goldfinger – bijutierul, metalurgul, rezidentul orașelor Reculver și Nassau, membrul respectat al clubului Blades și al clubului de golf Royal St. Marks din Sandwich – era unul dintre cei mai mari conspiratori din toate timpurile, că finanțase uciderea a sute de victime ale SMERȘ, poate mii, pretutindeni în lume. SMERȘ, „Smiert șpionam”, adică „Moarte spionilor” – aparatul criminal al Înaltului Prezidiu! Și numai M bănuia acest lucru, numai Bond îl știa. Și iată-l pe Bond, propulsat împotriva acestui om de o serie de întâmplări accidentale, o suită de coincidențe care începuse cu defectarea unui avion de cealaltă parte a lumii. Zâmbi mohorât pentru sine. Cât de des se întâmplase același lucru în profesia lui – mica ghindă a coincidenței ce creștea subit, devenind stejarul puternic ale cărui ramuri întunecau cerul? Și acum pornea încă o dată să doboare cumplita vegetație aberantă. Cu ce? Cu o geantă cu crose de golf?!

Un Ford Popular revopsit în albastru azuriu, cu oglinzi mari, cu dosul galben, înainta cuminte în fața lui, pe mijlocul drumului. Bond apăsă mecanic claxonul de două ori, scurt, politicos. Nicio reacție: Fordul merse mai departe cu șaizeci și cinci la oră. De ce ar vrea cineva să ruleze mai repede decât acea viteză respectabilă? Fordul, cu silueta-i bondoacă rămase încăpățânat pe traiectoria lui. Bond claxonă cu putere,

așteptându-se ca mașina cealaltă să vireze, și se văzu nevoit să atingă frânele când aceasta nu se clinti. Naiba să-l ia pe șofer! Firește! Obișnuita siluetă încordată cu mâinile prea sus pe volan și cu inevitabila pălărie, de astă dată una deosebit de urâtă, neagră, cu calotă rotundă și boruri înguste, răsucite în sus, așezată drept în creștetul capului lunguieț. „Eh, nu el face ulcer!" își zise Bond. Trecu într-o viteză inferioară și depăși disprețuitor pe interior. Idiot caraghios!

După alți opt kilometri, Bond ieși din lumea de o frumusețe delicată a Heme Bay. De undeva, din dreapta se auzea uruitul aeroportului militar Manston. O formație de trei avioane Super Sabre venea la aterizare; apărură mai jos de orizont, în dreapta lui, de parcă plonjau direct în pământ. Atent doar pe jumătate, Bond auzi mugetul motoarelor cu reacție când avioanele aterizară și rulară pe pistă până în hangar. Ajunse la o răscruce de drumuri. Spre stânga, indicatorul spunea RECULVER, iar sub el se afla semnul convențional străvechi ce indica monumentele istorice, pentru biserica din Reculver. Încetini, dar nu se opri. Nu intenționa să zăbovească. Merse mai departe, încet, privind cu atenție. Linia țărmului era prea expusă pentru ca un trauler să poată face altceva decât să ancoreze sau să eșueze. Probabil că Goldfinger folosise micul și liniștitul port Ramsgate, unde agenții vamali și poliția urmăreau doar coniacul adus din Franța. Între șosea și țărm era un pâlc des de copaci, dincolo de care se întrezăreau acoperișuri și un coș de fum industrial, de mărime medie, din care ieșea un fir de fum ușor sau de abur. Probabil că asta era tot. În scurt timp ajunse la poarta unei alei de acces lungi; pe o tăbliță autoritară, dar discretă scria „THANET ALLOYS", iar dedesubt: „INTRAREA INTERZISĂ, EXCEPTÂND ÎN INTERES DE AFACERI". Totul era foarte respectabil. Bond merse încet mai departe, dar nu mai exista nimic de văzut. Coti pe primul drum spre dreapta, ce traversa podișul Manston, și se îndrepta spre Ramsgate.

Era ora douăsprezece. Bond își inspectă camera, o cameră cu pat dublu și baie aflată la ultimul etaj al hotelului Channel Packet, își despachetă puținele lucruri și coborî în barul unde

se serveau și gustări; acolo bău o votcă tonică și mâncă două excelente sandvișuri cu șuncă și cu muștar din belșug. Apoi urcă din nou în mașină și porni încet spre clubul de golf Royal St. Marks din Sandwich.

Cu crosele după el, Bond intră în magazinul jucătorului profesionist, angajat al clubului, și-l traversă până la atelier. Alfred Blacking înșuruba un mâner nou la o crosă lungă cu capul lat.

— Salutare, Alfred!

Profesionistul ridică imediat privirea și pe chipul lui tăbăcit, ars de soare apăru un zâmbet larg.

— Ce să vezi, e chiar domnul James!

Dădură noroc.

— Cred că au trecut cincisprezece, douăzeci de ani! zise Blacking. Ce vă aduce aici, domnule? Cineva îmi spunea chiar deunăzi că sunteți în serviciul diplomatic sau așa ceva. Mereu în străinătate. N-am mai pomenit așa ceva! Aceeași lovitură plată, domnule?

Alfred Blacking își prinse mâinile una într-alta și mimă o curbă descendentă joasă plată.

— Mă tem că da, Alfred! N-am găsit niciodată timp să mă dezvăț de ea. Ce mai fac doamna Blacking și Cecil?

— N-am de ce să mă plâng, domnule. Cecil a ieșit pe locul doi în Campionatul din Kent, anul trecut. Anul ăsta ar trebui să câștige, dacă ar putea să mai iasă din magazin și să petreacă mai mult timp pe teren.

Bond își sprijini crosele de perete. Revenirea îi dădea o senzație plăcută. Totul era exact ca pe vremuri. Existase o perioadă în adolescența lui, când juca două partide pe zi, în fiecare zi a săptămânii, la St. Marks. Blacking voise mereu să-l ia sub aripa lui. „Puțin exercițiu, domnule James, și ai scăpa de handicap! Nu glumesc, chiar ai scăpa. Pentru ce vrei să rămâi la șasele acela? Ai tot ce-ți trebuie, te încurcă doar lovitura aceea plată și faptul că vrei să lovești mingea de să n-o mai vezi, când asta n-are niciun rost. Și ai temperamentul potrivit! Doi ani, poate numai unul, și ai intra în competițiile pentru amatori!” Dar ceva îi spusese lui Bond că-n viața lui nu

va exista prea mult golf și că, dacă-i plăcea sportul, ar face bine să uite de lecții și pur și simplu să joace cât de mult posibil. Da, trecuseră vreo douăzeci de ani de când jucase ultima oară la St. Marks. Nu se mai întorsese – nici măcar după afacerea aceea sângeroasă cu racheta Moonraker, la Kingsdown, șaisprezece kilometri mai la sud, pe coastă. Poate că sentimentalismul îl împiedicase. După St. Marks jucase mult golf la sfârșit de săptămână, când era cantonat la sediu, dar întotdeauna pe terenurile din preajma Londrei – Huntercombe, Swinley, Sunningdale, terenurile din Berkshire. Handicapul lui crescuse la nouă dar era un nouă autentic – așa și trebuia să fie, date fiind partidele în care alegea să joace – cele cu pariuri Nassau{30} de zece lire, cu indivizi duri și veseli, oricând dornici să bea cu tine două trei pahare cu rachiu dulce, aromat cu chimen, după prânz.

— Sunt șanse să fac o partidă, Alfred?

Profesionistul aruncă o privire pe fereastra din fund, ce dădea spre spațiul de parcare din jurul portdrapelului înalt și clătină din cap.

— Nu prea mari, domnule. În perioada asta a anului nu vin prea mulți jucători în mijlocul săptămânii.

— Dar dumneata?

— Regret, domnule, dar am o rezervare făcută. Joc cu un membru. Un aranjament regulat: în fiecare zi, la ora două. Și problema e că Cecil a plecat la Princes ca să exerseze pentru campionat. Ce încurcătură teribilă! (Alfred nu folosea niciodată înjurături mai tari de atât.) Uite-așa se întâmplă! Cât stați, domnule?

— Nu prea mult. N-are importanță, am să bat mingea pe teren cu un om de mingi. Cine-i individul ăsta cu care joci?

— Un domn Goldfinger, răspunse Alfred cu un aer descurajator.

— A, Goldfinger! Îl știu. Ne-am întâlnit nu demult în America.

— Într-adevăr, domnule?

Evident, lui Alfred îi venea greu să creadă că-l cunoaște cineva pe domnul Goldfinger. Urmări cu atenție fața lui Bond,

să-i prindă eventuala reacție ulterioară.

— E bun? întrebă acesta.

— Așa și-așa, domnule. Se descurcă destul de bine, pornind de la nouă.

— Trebuie că-și ia jocul foarte în serios, dacă joacă cu dumneata zilnic.

— Eh, da, domnule.

Pe chipul profesionistului apăru o expresie pe care Bond și-o amintea foarte bine și care voia să spună că Blacking are o părere nefavorabilă despre un anumit membru, dar că e un slujitor prea bun al clubului ca să și-o exprime. Bond zâmbi.

— Nu te-ai schimbat, Alfred! De fapt, vrei să spui că nimeni altcineva nu acceptă să joace cu el. Îl ții minte pe Farquharson? Cel mai încet jucător din Anglia! Îmi amintesc cum jucai mai mereu cu el, acum vreo douăzeci de ani. Haide, sincer, care-i problema cu Goldfinger?

Profesionistul râse.

— Dumneavoastră nu v-ați schimbat, domnule James! Ați fost mereu teribil de curios. (Se apropie cu un pas și coborî vocea.) Adevărul este, domnule, că unii membri sunt de părere că domnul Goldfinger e o idee cam prea norocos. Știți dumneavoastră, îmbunătățește poziția mingii și așa mai departe.

Profesionistul luă crosa cu capul lat, adoptă poziția pentru lovitură, privi spre o gaură imaginară și începu să lovească repetat podeaua cu capul crosei, de parcă s-ar fi concentrat asupra unei mingi imaginare.

— „Ia să vedem, e poziția potrivită pentru o lovitură cu crosa 2 de lemn? Ce crezi, băiete?” (Alfred Blacking chicoti.) Ei bine, sigur că la vremea când termină el de ciomăgit terenul în spatele mingii, mingea s-a ridicat cu doi, trei centimetri și e într-adevăr poziția potrivită pentru crosa de lemn.

Chipul lui redeveni impenetrabil și spuse neutru:

— Dar astea sunt doar bârfe, domnule. Eu n-am văzut niciodată nimic. Un gentleman cu vorbă potolită. Are o casă la Reculver. Obișnuia să vină foarte des aici, dar în ultimii câțiva

ani vine în Anglia doar câteva săptămâni la rând. Sună și întreabă dacă există cineva amator să facă o partidă, iar când nu e nimeni, ne angajează pe Cecil sau pe mine. A sunat azi dimineață și a întrebat dacă e cineva la club. Se întâmplă câteodată să apară câte un străin. (Alfred Blacking îl privi întrebător pe Bond.) Ați vrea să jucați cu el în după-amiaza asta? Ar părea ciudat să vă aflați aici și să n-aveți cu cine juca, plus că-l cunoașteți. Ar putea crede că încerc să-l păstrez pentru mine sau mai știu eu ce. Asta nu s-ar cuveni.

— Prostii, Alfred! Trebuie să-ți câștigi pâinea. Ce-ar fi să jucăm în trei?

— El refuză partidele în trei, domnule, zice că sunt prea încete. Sunt de acord cu el. Și nu vă faceți griji pentru salariul meu, e multă treabă în atelier și m-aș bucura să am o după-amiază în care să mă ocup de ea.

Alfred Blacking se uită la ceas.

— Trebuie să apară din clipă-n clipă. Am un om de mingi pentru dumneavoastră. Îl mai țineți minte pe Hawker? Același Hawker dintotdeauna, zise el râzând indulgent. Se va bucura și el să vă vadă din nou aici.

— Mulțumesc, Alfred! M-ar interesa să văd cum joacă individul ăsta. Dar ce-ar fi să procedăm în felul următor? Spune-i că am venit să dau la făcut o crosă. Fost membru, obișnuiam să joc aici înainte de război. Și oricum, am nevoie de o crosă nouă numărul patru, cu cap de lemn. Cea veche de la dumneata începe să se cam șubrezească. Poartă-te degajat; nu-i spune că mi-ai anunțat prezența lui prin zonă. Eu voi rămâne în atelier, ca să aibă posibilitatea să aleagă, fără să mă jignească. Poate că nu-i va plăcea mutra mea sau mai știu eu ce. În regulă?

— Foarte bine, domnule James. Lăsați totul în seama mea. Sosește mașina lui, domnule!

Blacking arătă pe fereastră. La opt sute de metri distanță, o mașină de un galben intens ieșea de pe șosea, intrând pe aleea de acces privată.

— Ciudat arată mașinăria! comentă Blacking. Genul de automobil pe care-l vedeam pe-aici când eram copil.

Bond privi bătrânul Silver Ghost cum înaintează maiestuos pe alee, spre club. Era o frumusețe! Soarele scânteia pe radiatorul argintiu și pe scutul de aluminiu aflat sub parbrizul perpendicular, înalt ca o faleză stâncoasă. Portbagajul de pe acoperișul limuzinei cu caroserie greoaie, atât de urâtă cu douăzeci de ani în urmă și atât de straniu de frumoasă în prezent, era din alamă lustruită, la fel și cele două faruri frontale Lucas „King of the Road” ce priveau cu mare aroganță la drumul din fața lor, și gura largă a vechiului claxon cu pară de cauciuc. Exceptând acoperișul negru și dungile negre ale caroseriei și ale portierelor curbate, mai jos de geamuri, toată mașina era vopsită într-un galben de primulă. Lui Bond îi trecu prin minte că se putea ca președintele sud-american să fi cerut să fie făcută după modelul celebrei serii de mașini galbene în care călătorea lordul Lonsdale spre Derby și spre Ascot.

Și acum? Pe scaunul șoferului ședea o siluetă îmbrăcată într-un pardesiu cafea cu lapte și șapcă asortată, fața mare și rotundă fiind ascunsă de ochelarii de șofer cu rame negre. Alături de el ședea o siluetă scundă și îndesată, îmbrăcată în negru, cu o pălărie cu calotă rotundă și boruri mici, răsfrânte, așezată drept în creștetul capului. Cele două siluete priveau țintă în față, cu o imobilitate ciudată. Era aproape ca și cum ar fi condus un dric.

Mașina se apropia. Cele șase perechi de ochi – ochii celor doi bărbați și marile faruri gemene ale mașinii – păreau să privească direct prin ferestruică, în ochii lui Bond. Acesta făcu instinctiv câțiva pași în adâncul întunecos al atelierului. Remarcă mișcarea și zâmbi în sinea lui. Luă o crosă de așezat mingea pe suport, ce aparținea cine știe cui, se aplecă și se concentră meditativ asupra unui nod din dușumeaua de lemn.

PARTEA A DOUA

Coincidență

Capitolul 8

Partidă cu miză maximă

— Bună ziua, Blacking. Ești gata? (Vocea era detașată și autoritară.) Văd că e o mașină afară. Cineva care vrea să joace o partidă?

— Nu sunt sigur, domnule. E un fost membru care a venit să dea la făcut o crosă. Ați vrea să-l întreb, domnule?

— Cine e? Cum îl cheamă?

Bond zâmbi sumbru și ciuli urechile. Voia să surprindă fiecare inflexiune.

— Un domn, Bond, domnule.

După o scurtă tăcere, vocea, care nu se schimbase, ci exprima un interes politicos, rosti:

— Bond? Am întâlnit un tip pe nume Bond deunăzi. Care-i e prenumele?

— James, domnule.

— A, da!

După o pauză mai lungă:

— Știe că sunt aici?

Bond aproape că simțea cum iscodesc antenele lui Goldfinger situația.

— E în atelier, domnule. Poate că v-a văzut mașina când ați venit.

„Alfred n-a spus o minciună în viața lui, își zise Bond. N-are să înceapă acum.”

— Ar putea fi o idee… Cum joacă individul? Ce handicap are? întrebă Goldfinger pe un ton mai relaxat – voia ceva de la

Alfred Blacking, niște informații.

— Când era flăcău era destul de bun, domnule. De atunci nu l-am mai văzut cum joacă.

— Hm…

Bond simți cum celălalt cântărește totul; din câte mirosea el, momeala va fi înghițită. Băgă mâna în geanta cu crose, o scoase pe cea lungă, cu capul lat și se apucă să-i frece mânerul cu o bucată de șelac, zicându-și că ar face bine să pară ocupat. Se auzi scârțâitul unei dușumele în magazin. El își văzu de lustruit cu hărnicie, cu spatele spre ușa deschisă.

— Cred că ne-am mai întâlnit, rosti din prag vocea scăzută, neutră.

Bond privi iute peste umăr.

— Doamne, m-ai speriat! (Se prefăcu că începe să-l recunoască.) O, e Gold… Goldman… ăă… Goldfinger?

Nădăjduia că să nu fi fost excesiv de teatral. Rosti cu o undă de antipatie sau de neîncredere:

— De unde-ai răsărit?

— Ți-am spus că joc aici. Mai ții minte?

Goldfinger se uita la el cu viclenie; deschise larg ochii și privirea radiografică pătrunse până-n fundul țestei lui Bond.

— Nu.

— Nu ți-a transmis domnișoara Masterton mesajul meu?

— Nu. Care era mesajul?

— Spuneam că voi veni încoace și că mi-ar plăcea să joc o partidă de golf cu dumneata.

— Aha! Păi bine, trebuie să jucăm într-o bună zi, replică Bond cu o politețe rece.

— Urma să joc cu profesionistul, dar voi juca în schimb cu dumneata.

Goldfinger afirma o stare de fapt; nu exista îndoială că mușcase momeala. Acum, Bond trebuia să se prefacă greu de convins.

— De ce nu altă dată? Am venit să comand o crosă și oricum, îmi lipsește exercițiul. Probabil că nu există un om de mingi disponibil.

Se purta cât de nepoliticos putea arătând clar că ultimul

lucru pe care-l dorea era să joace cu Goldfinger.

— Nici eu n-am jucat de câtva timp.

„Mincinos afurisit!” își zise Bond.

— Comandarea unei crose îți va lua câteva clipe. (Goldfinger se întoarse în magazin.) Blacking, ai un om de mingi pentru domnul Bond?

— Da, domnule.

— Atunci rămâne stabilit.

Bond băgă fără chef crosa lungă cu capul plat înapoi în geantă și zise:

— Eh, în regulă.

Apoi îi veni în minte o ultimă cale de a-l descuraja pe Goldfinger și continuă dur:

— Dar te avertizez că-mi place să joc pe bani! Nu mă ostenesc să alerg după o minge doar pentru că e distractiv.

Se simți mulțumit de personajul pe care și-l construia. Văzuse oare în ochii spălăciți o licărire de triumf, mascată rapid? Goldfinger replică indiferent:

— N-am absolut nimic împotrivă. Pariem pe oricât vrei. Dincolo de handicap, firește. Dacă nu mă înșel, spuneai că ai nouă.

— Da

— Unde, dacă-mi permiți să te întreb? zise Goldfinger grijuliu.

— La Huntercombe.

Bond avea handicap nouă și la Sunningdale, însă terenul de la Huntercombe era mai ușor; handicapul nouă la Huntercombe n-avea să-l sperie pe Goldfinger.

— Și eu am tot nouă. Aici. Declarat de comisie. Așa că va fi un joc de la egal la egal. De acord?

— Vei fi prea bun pentru mine, replică Bond ridicând din umeri.

— Mă îndoiesc. Totuși, să-ți spun ce-am să fac, zise Goldfinger fără ocol. Suma aceea de bani pe care mi-ai luat-o în Miami, mai ții minte? Cifra cea mare era zece. Îmi place să risc. Îmi va prinde bine să trebuiască să mă străduiesc. Joc cu dumneata pe dublul sumei sau deloc!

— E prea mult, zise Bond cu indiferență.

Apoi, ca și cum s-ar fi gândit mai bine, ca și cum s-ar fi gândit că ar putea să câștige, rosti cu doza potrivită de viclenie amestecată cu șovăială:

— Firește, se poate spune că aceia au fost „bani găsiți”. N-am să le simt lipsa dacă rămân fără ei. Bine, fie, în regulă! Ce se câștigă ușor se și pierde ușor. Partidă la paritate. Zece mii de dolari să fie!

Goldfinger se întoarse cu spatele și spuse, cu o dulceață subită în vocea seacă:

— Înseamnă că am aranjat totul, domnule Blacking. Mulțumesc mult! Treci onorariul dumitale în contul meu. Regret că ne vom rata partida. Acum, să plătesc pentru omul de mingi.

Alfred Blacking intră în atelier, luă crosele lui Bond și-l privi drept în ochi.

— Țineți minte ce v-am spus, domnule. (Închise un ochi, apoi îl redeschise.) Mă refer la lovitura aceea plată a dumneavoastră. Trebuie supravegheată – tot timpul!

Bond îi zâmbi. Alfred avea urechi agere; poate că nu prinsese suma, dar știa că într-un fel sau altul, partida va fi esențială.

— Mulțumesc, Alfred, nu voi uita. Patru mingi Penfold – cu inimi pe ele. Și o duzină de suporturi pentru minge. Mă întorc într-o clipă.

Bond traversă magazinul și se duse la mașina lui.

Bărbatul cu pălărie cu calotă rotundă lustruia accesoriile metalice ale Rolls-ului cu o cârpă. Bond mai mult îl simți decât îl văzu că se oprește și-l privește cum își ia geanta și intră în clădirea clubului. Omul avea o față pătrată turtită și gălbuie. Unul dintre coreeni?

Bond îi plăti lui Hampton, stewardul, taxa pentru joc și intră în vestiar. Era exact la fel ca pe vremuri – același miros neplăcut de pantofi vechi, șosete purtate și transpirația verii trecute. De ce oare tradiția celor mai renumite cluburi de golf cerea ca standardul lor de igienă să fie cel al unei școli particulare din epoca victoriană? Bond își schimbă ciorapii și

se încălță cu pantofii cei vechi și uzați de golf, cu crampoane. Își scoase haina de costum din stofă cu model negru cu alb în zig-zag, care începea să îngălbenească și îmbrăcă o foiță de vânt. Țigările? Bricheta? Era pregătit să înceapă.

Ieși din clădire cu pași înceți, pregătindu-și mintea pentru joc. Intenționat îl determinase pe Goldfinger, prin înțepăturile verbale, să accepte o partidă dură, cu miză mare, astfel încât respectul acestuia față de el să crească și părerea pe care o avea despre el – că e genul de aventurier nemilos și dur, care i-ar putea fi foarte util – să se confirme. Se gândise că poate vor ajunge la un pariu Nassau de o sută de lire. Dar zece mii de dolari! Probabil că în toată istoria nu mai existase o partidă cu doi participanți și cu o miză atât de mare – exceptând finala campionatului american sau marele concurs pentru amatori din Calcutta, unde susținătorii pariau, nu jucătorii. Pe cât se părea, finanțele personale ale lui Goldfinger încasaseră o lovitură serioasă, lucru care n-avea cum să-i convină, așa că precis ardea de nerăbdare să-și recupereze o parte din bani. Când el adusese vorba despre jocul la mize mari, Goldfinger sesizase prilejul prielnic. Așa să fie! Dar un lucru era sigur: dintr-o sută de motive, Bond nu-și putea permite să piardă.

Se întoarse la magazin și luă de la Alfred Blacking mingile și suporturile pentru minge.

— Crosele sunt la Hawker, domnule.

Bond străbătu agale cei cinci sute de metri de gazon tuns scurt ce duceau la locul destinat primei lovituri. Goldfinger exersa pe gazon așezarea mingii pe suport; omul său de mingi se afla în apropiere și-i trimitea mingi. Goldfinger așeza mingea în maniera cea nouă – între picioare, folosind o crosă cu cap de ciocan. Bond se simți încurajat: nu credea în acest sistem. Știa că n-are rost să exerseze și el; bătrâna lui crosă pentru așezat mingea, din lemn de nuc hicori, botezată Calamity Jane, avea zilele ei bune și zilele ei proaste. N-avea ce să facă în privința asta. În plus, știa că peluza de exercițiu de la St. Marks nu semăna câtuși de puțin, nici ca viteză, nici ca textură, cu gazonul de pe teren.

Ajunse din urmă silueta cu pas șchiopătat, dar nonșalant al

omului său de mingi, care mergea agale lovind o minge imaginară cu crosa de nisip a lui Bond.

— Bună ziua, Hawker!

— Bună ziua, domnule.

Hawker îi dădu lui Bond crosa de nisip și aruncă pe jos trei mingi folosite. Pe chipul lui sardonic, entuziast, de braconier apăru un zâmbet larg de bun-venit.

— Ce mai faceți, domnule? Ați mai jucat golf în ultimii douăzeci de ani? Mai puteți să le trimiteți pe acoperișul căsuței starterului?

Se referea la ziua când Bond, încercând să facă tocmai acest lucru înaintea unei partide, trimisese două mingi prin fereastra căsuței starterului.

— Ia să vedem!

Bond luă crosa de nisip și o balansă în mână, estimând distanța. Ciocnirea mingilor pe terenul de exerciții încetase. Bond se concentră asupra mingii, pendulă repede brațele, înălță capul și izbi mingea cu capătul greșit al capului crosei, aproape în unghi drept. Încercă din nou și de astă dată mingea se deplasă zece metri, dar o bucată zdravănă de pământ cu iarbă zbură în aer. Bond se întoarse spre Hawker, care avea un aer cum nu se poate mai sardonic.

— E în regulă Hawker! Astea două au fost de spectacol. Acum să vedem una pentru dumneata.

Se apropie de a treia minge, ridică încet crosa deasupra capului și lovi elegant. Mingea se înălță treizeci de metri în aer, se opri grațios, căzu cale de douăzeci și patru de metri, până pe acoperișul de stuf al căsuței starterului și ricoșă.

Bond îi înapoie lui Hawker crosa; acesta, cu o privire amuzată și gânditoare, nu spuse nimic. Scoase crosa lungă cu capul lat și i-o dădu, apoi se îndreptară împreună spre locul primei lovituri, discutând despre familia lui Hawker.

Goldfinger li se alătură relaxat și impasibil. Bond îl luă pe băiatul de mingi al acestuia, un bărbat servil și limbut pe nume Foulks, pe care nu-l agrease niciodată. Aruncă o privire la crosele lui Goldfinger. Acesta avea un set nou-nouț, american, marca Ben Hogan, cu huse elegante St. Marks, din

piele, pentru crosele din lemn. Geanta era din piele neagră lucrată manual, din cele încăpătoare preferate de profesioniștii americani. Crosele se aflau în tuburi de carton individuale, pentru a putea fi scoase ușor. Un echipament pretențios, dar de cea mai bună calitate.

— Dăm cu banul pentru ordinea de joc? întrebă Goldfinger.

— Pajură.

Ieși cap. Goldfinger își luă propria crosă lungă, cu capul lat și scoase o minge nouă din învelitoarea ei, spunând:

— Dunlop 65. Numărul unu. Folosesc întotdeauna același tip de minge. Al dumitale care e?

— Penfold. Inimi.

Goldfinger se uită iscoditor la Bond și întrebă:

— „Regulile stricte ale golfului”?

— Firește.

— În regulă.

Goldfinger se apropie de locul primei lovituri și-și plasă mingea. Făcu două mișcări de exersare atente, concentrate. Era tipul de lovitură pe care Bond o cunoștea bine – pendularea adâncă, mecanică, repetată a celui care a studiat jocul cu mare grijă, a citit toate cărțile și a cheltuit cinci mii de lire cu cei mai buni instructori profesioniști. Avea să fie o lovitură bună, marcatoare, care se putea să nu se dezmembreze sub presiune. Bond o invidia.

Goldfinger adoptă poziția pentru lovitură, își mută de câteva ori greutatea de pe un picior pe altul cu grație, ridică într-un arc mare, lent capul crosei și, cu ochii lipiți de minge, făcu mișcarea corectă din încheieturile mâinii. Coborî capul crosei în mod mecanic, fără efort, lovi mingea și încheie pendularea într-un manieră artificială, copiată. Mingea merse drept, cale de vreo două sute de metri pe traseul de gazon scurt.

Era o lovitură excelentă, dar deloc inspiratoare. Bond știa că Goldfinger va fi în stare să repete aceeași pendulare cu diferite crose, iarăși și iarăși, la toate cele optsprezece găuri. Își ocupă locul, fixă un suport scund pentru minge, se concentră asupra ei cu dușmănie precaută și, cu lovitura plată,

de jucător de tenis, în care exista prea multă forță imprimată de încheieturile mâinilor ca să fie o lovitură sigură, lansă mingea. Aceasta făcu o cursă bună, agresivă, aterizând dincolo de mingea lui Goldfinger și continuând să se rostogolească vreo cincizeci de metri. Dar avusese o ușoară deviere și se opri la marginea hățișului de ierburi înalte din stânga traseului de gazon scurt.

Fuseseră două lovituri de început bune. Dându-i lui Hawker crosa și pornind agale pe urmele lui Goldfinger, mai nerăbdător, Bond simți mirosul dulce al începutului unei partide de golf competitive, într-o frumoasă zi de mai, cu ciocârliile cântând deasupra celui mai bun teren de golf la malul mării din lume.

Prima gaură de la Royal St. Marks are un traseu de patru sute cincizeci de metri – patru sute cincizeci de metri de gazon scurt cu mici dealuri și văi și cu un obstacol de nisip central, care să prindă în capcană o a doua lovitură greșită, și un șir de obstacole de nisip ce păzesc trei sferturi din peluză, pentru a prinde în capcană o a doua lovitură bună. Te poți strecura prin sfertul nepăzit, dar acolo traseul cu gazon scurt coboară spre dreapta și ai o probabilitate mai mare de a te trezi cu prima minge îngropată într-un hățiș de iarbă. Pe ziua respectivă Goldfinger se afla într-o poziție bună pentru a încerca să profite de această deschidere. Bond îl privi cum ia o crosă, probabil una cu capătul stil „lingură”, face cele două mișcări de exersare și se concentrează asupra mingii.

Golful e un sport practicat de mulți oameni la care nu te-ai aștepta, inclusiv orbi, indivizi fără un braț sau chiar fără picioare, și practicanții poartă deseori pe teren haine bizare. Ceilalți jucători de golf nu-i consideră ciudați, fiindcă în acest sport nu există reguli privind înfățișarea exterioară. Aceasta e una dintre plăcerile minore pe care le oferă. Goldfinger însă încercase să arate elegant pe teren, și acesta e singurul stil vestimentar nepotrivit pe gazonul de golf. Întreaga lui îmbrăcăminte din tweed se asorta în tonuri ruginii, de la „șapca de golf” cu nasturi, așezată în creștetul capului cu păr roșu ca para focului, până la pantofii aproape portocalii,

lustruiți oglindă. Costumul era prea bine croit și pantalonii trei sferturi fuseseră călcați fără dungă. Ciorapii din lână de mai multe culori se asortau și ei și aveau jartiere verzi. Era ca și cum Goldfinger s-ar fi dus la croitorul lui și i-ar fi cerut: „Îmbracă-mă pentru golf – știi, în stilul care se poartă în Scoția." Greșelile de natură mondenă nu făceau nicio impresie asupra lui Bond și, la drept vorbind, le observa rareori. În cazul lui Goldfinger, lucrurile stăteau altfel: tot ce avea legătură cu el îl călcase pe nervi încă din prima clipă când îl văzuse. Coloritul țipător, menit să impună, al hainelor acestuia era doar unul dintre elementele magnetismului animal care-l afectase pe Bond de la început.

Goldfinger își execută lovitura mecanică, perfectă și mingea porni prin aer în direcția corectă, dar nu reuși să depășească panta descendentă și coti spre dreapta, ieșind de pe gazon și ajungând în buruienișul scund. Din poziția aceea, gaura putea fi atinsă cu ușurință din cinci lovituri – o lovitură inițială scurtă și înaltă reușită putea să le reducă numărul la patru, dar numai dacă era bună.

Bond se duse la mingea lui, care ieșise doar puțin de pe traseul de gazon scurt. Luă crosa numărul patru din lemn și se pregăti pentru „traiectoria aeriană" – o lovitură foarte înaltă, care avea să ducă mingea peste obstacolele de nisip și să-i ofere două poziții de lovire pentru atingerea găurii din patru lovituri. Își aminti dictonul profesioniștilor: „Nu e niciodată prea devreme să începi să câștigi." Abordă mingea relaxat, hotărât să nu facă eforturi excesive pentru traiectoria lungă, dar confortabilă.

Imediat ce execută lovitura își dădu seama că nu i-a reușit. Diferența între o lovitură bună și una proastă la golf e aceeași ca diferența dintre o femeie frumoasă și una obișnuită – o chestiune de milimetri. În cazul acesta, crosa lovise doar cu un milimetru prea jos pe sub minge. Curba acesteia prin aer era înaltă și moale – fără viteza necesară. „De ce naiba n-am luat crosa cu cap „lingură" sau cea metalică numărul doi pentru lovitura din poziția aceea?!" se mustră Bond. Mingea atinse buza obstacolului de nisip îndepărtat și căzu. Acum se cerea

crosa pentru nisip și mult efort.

Bond nu-și bătea niciodată capul prea mult cu loviturile greșite sau proaste pe care le executa; le uita și se gândea la următoarea. Se apropie de obstacolul de nisip, luă crosa potrivită și măsură din ochi distanța până la steag: douăzeci de metri. Mingea se afla la distanță considerabilă de marginea obstacolului. Oare s-o scoată din groapă folosind o postură cu picioarele mult depărtate și o mișcare amplă sau s-o lovească direct și cu putere, ridicând nisip din belșug? Decise că, pentru siguranță, va lovi direct și cu putere. Bond coborî în groapa cu nisip. Așa, capul plecat și o mișcare hotărâtă. Cea mai ușoară lovitură de golf. Să încerce s-o scoată din groapă și s-o facă să se oprească locului rapid. Cu crosa ridicată deasupra capului, în spate, începu mișcarea descendentă, dar dorința de a reuși îi făcu mâinile s-o ia înainte. Lovitura nu avu nici pe departe suficientă înălțime, așa că mingea se lovi de marginea gropii și se rostogoli înapoi. „Scoate-o de aici, prostul naibii, și pregătește-ți o lovitură lungă spre gaură!” De astă dată, lovitura ridică prea mult nisip. Reuși să scoată mingea din capcana cu nisip, trimițând-o pe gazon, însă foarte aproape de margine. Goldfinger se aplecă să execute lovitura scurtă și înaltă menită să repună mingea pe gazon și rămase cu capul plecat până când mingea ajunse la jumătatea distanței până la gaură, oprindu-se la vreo opt centimetri de steag. Fără a mai aștepta să i se ofere dreptul de a lovi primul, Goldfinger îi întoarse spatele lui Bond și porni spre zona primei lovituri pentru a doua gaură. Bond își ridică mingea de jos și-și luă de la Hawker crosa cu capul lat.

— Ce handicap spune că are, domnule? îl întrebă acesta.

— Nouă. E o partidă de pe poziții egale. Totuși, va trebui să joc mai bine decât până acum. Ar fi trebuit să folosesc „lingura” pentru a doua lovitură.

— E încă devreme, domnule, replică Hawker încurajator.

Dar Bond știa că nu e așa. Când începi să pierzi, e întotdeauna prea devreme.

Capitolul 9

Cupa și buzele

Goldfinger își așezase deja mingea pe suport. Bond veni agale în spatele lui, urmat de Hawker; se opri și se sprijini de crosa cu capul lat, remarcând:

— Credeam că ai spus că vom juca după regulile stricte ale golfului. Dar îți acord de data asta dreptul de a lovi primul. Asta înseamnă că ai câștigat prima gaură.

Goldfinger încuviință înclinând scurt capul, își făcu mișcările obișnuite de exersare și execută obișnuita-i lovitură excelentă și sigură.

Gaura a doua are un traseu de gazon cu lungimea de trei sute șaptezeci de metri, cu o curbă strânsă spre stânga și cu obstacole cu nisip adânci, transversale, care te provoacă. Adia însă o boare ușoară, favorabilă. Goldfinger avea să folosească crosa metalică numărul cinci pentru lovitura a doua. Bond decise să încerce să-și ușureze situația și să folosească pentru gazon doar crosa metalică cu capul oblic. Se concentră și lovi mingea cu putere, direct spre capcanele cu nisip. Adierea de vânt își aduse contribuția și împinse mingea mai departe, făcând-o să dispară în șanț, foarte aproape de gazon. Patru lovituri până la gaură poate chiar numai trei. Goldfinger porni spre mingea lui fără niciun comentariu. Bond lungi pasul și-l ajunse din urmă

— Ce-ți mai face agorafobia? Spațiile astea mari, deschise nu te deranjează?

— Nu.

Goldfinger coti spre dreapta; aruncă o privire la steagul îndepărtat, pe jumătate ascuns, planificându-și a doua lovitură. Alese crosa metalică numărul cinci și execută o lovitură bună, atentă, însă mingea aterizează prost, în afara gazonului, și se rostogoli în iarba deasă din stânga. Bond cunoștea zona respectivă și știa că Goldfinger ar fi fost

norocos să reușească s-o scoată de acolo din două lovituri.

Bond se duse la mingea lui, luă crosa cu capul oblic și scoase mingea din capcana cu nisip, pe gazon, cu loc din belșug ca să se oprească. Mingea se rostogoli și rămase locului la un metru dincolo de gaură. Goldfinger execută o lovitură lăudabilă cu boltă, menită să facă mingea să se oprească rapid după atingerea pământului, dar rată zona de lovire de la patru metri. Bond avea la dispoziție două lovituri pentru a atinge gaura, de la un metru. Nu așteptă să fie invitat la gaură, ci se duse și execută lovitura. Mingea se opri la doi, trei centimetri. Goldfinger ieși de pe gazon. Bond băgă mingea în gaură. Scor egal.

A treia gaură are un traseu orb de două sute patruzeci de metri, descendent pe toată lungimea – greu de atins din trei lovituri. Bond alese crosa numărul doi, din lemn, și execută o lovitură bună. Mingea avea să se afle pe gazon sau în apropiere. Lovitura de rutină a lui Goldfinger fu bine executată, dar părea improbabil să aibă suficientă forță ca să poarte mingea peste ultimul hățiș de iarbă și s-o trimită la vale, în căușul de gazon. Într-adevăr, mingea lui poposise în vârful movilei protectoare acoperite cu iarbă înaltă. Avea o poziție dificilă, cu un smoc de iarbă chiar în spatele mingii. Goldfinger se opri și privi lung poziția, apoi păru să se decidă. Păși pe lângă minge ca să ia o crosă de la omul său de mingi și piciorul lui stâng se lăsă pe pământ chiar în spatele mingii, turtind smocul de iarbă. Acum putea să-și ia crosa scurtă pentru poziționarea mingii pe suport; procedă întocmai și trimise mingea ușurel la vale, spre gaură. Mingea se opri la un metru de gaură.

Bond se încruntă. Singurul remediu în cazul unui trișor la golf constă în a nu mai juca niciodată cu el, dar în această partidă nu ajuta la nimic. N-avea nici cea mai vagă intenție de a mai juca vreodată cu individul acela. Și era inutil să înceapă o discuție în contradictoriu, de genul „Ai făcut asta! – Ba nu n-am făcut!”, decât dacă-l prindea pe Goldfinger comițând o neregulă și mai revoltătoare. Își spuse că va trebui pur și simplu să încerce să-l învingă, cu trișare cu tot.

Poziția lui Bond pentru următoarea lovitură, de la șase metri, nu era deloc ușoară. Nici nu se punea problema să încerce să nimerească direct gaura; trebuia să se concentreze ca să lovească mingea astfel încât aceasta să se oprească imediat ce atingea pământul. Așa cum se întâmplă de obicei în cazul manevrelor de felul acesta, mingea se opri la un metru de țintă. Își dădu multă osteneală cu lovitura următoare și băgă mingea în gaură nădușind. Împinse la o parte mingea lui Goldfinger. Va continua să-i ofere acestuia poziții de lovire pasibile de a fi ratate și apoi, pe neașteptate, îi va cere să trimită mingea în gaură. Și atunci, lovitura respectivă putea să pară un strop mai dificilă.

Scorul continua să fie egal. Gaura a patra are un traseu de patru sute șaizeci de metri. Treci peste una din cele mai înalte și mai adânci capcane cu nisip din Marea Britanie, după care execuți a doua lovitură lungă peste un traseu de gazon scurt, deluros și șerpuit, până la un platou păzit de o ultimă pantă abruptă, care face să fie mai ușor să execuți trei lovituri în loc de două.

Bond câștigă obișnuiții cincizeci de metri cu prima lovitură puternică iar Goldfinger execută două din loviturile sale respectabile, trimițând mingea în șanțul de la marginea gazonului. Bond, hotărât să iasă în avantaj, alese crosa din lemn numărul doi, pentru lovituri lungi, în locul uneia „lingură”, și trimise mingea peste gazon mai-mai să ajungă la gardul de perimetru. De acolo se bucură să ajungă la gaură din trei lovituri, pentru a obține scor egal la acea gaură.

Gaura a cincea avea și ea traseu lung și descendent, urmat de lovitura a doua preferată a lui Bond pe acel teren – peste obstacole cu nisip și printr-o vale mărginită de dune înalte de nisip, până la un steag îndepărtat care parcă provoca batjocoritor. Este o gaură care pune la încercare și necesită în primul rând, esențial, o primă lovitură bine plasată. Bond, așezat pe poziția pentru prima lovitură, aflată sus, pe dune, stătu câteva clipe înainte de a lovi și privi marea îndepărtată, scânteietoare și semiluna și mai îndepărtată a falezei stâncoase, albe, a Golfului Pegwell. Adoptă apoi poziția de

lovire, vizualizând gazonul întins care-i era ținta. Ridică crosa deasupra capului, cât de încet știa și începu s-o coboare, pregătit pentru ultima accelerare teribilă, înaintea întâlnirii capului crosei cu mingea. Din dreapta lui se auzi un zăngănit înfundat. Era prea târziu ca să se oprească. Se concentră disperat asupra mingii și încercă să-și controleze lovitura. Se auzi bocănitul urât al unei mingi lovite prost. Ridică iute capul: mingea avea o traiectorie curbă înaltă. Dar va avea oare viteză? „Du-te! Hai, du-te!” Mingea lovi vârful unui deal acoperit cu iarbă înaltă și săltă peste el. Va ajunge oare la începutul traseului cu gazon scurt?

Bond se întoarse spre Goldfinger și spre oamenii de mingi, cu o ostilitate amenințătoare în priviri. Goldfinger, care tocmai se îndrepta de spate, se uită la el cu indiferență și spuse:

— Scuze, mi-am scăpat pe jos crosa cu capul lat.

— Să nu se repete! replică scurt Bond.

Se depărtă de punctul de lovire și-i dădu lui Hawker propria crosă cu capul lat. Acesta clătină din cap cu compătimire. Bond scoase o țigară și o aprinse. Goldfinger execută prima lovitură – exact cei două sute de metri ceruți de regulament. Porniră pe deal în jos în tăcere, dar Goldfinger vorbi pe neașteptate.

— Pentru ce firmă lucrezi?

— Universal Export.

— Și pe unde are sediul?

— În Londra Regent’s Park.

— Ce exportă?

Bond se trezi din afirmațiile-i furioase. „Hei, fii atent! Importantă e munca ta nu partida! Da, e drept, ți-a stricat lovitura de lansare, dar trebuie să te gândești la acoperirea ta. Nu-l lăsa să te înțepe până te împinge să faci greșeli în privința ei! Dezvoltă-ți povestea.” Replică degajat:

— A, orice, de la mașini de cusut până la tancuri.

— Dumneata ce specializare ai?

Bond simți privirea lui Goldfinger ațintită asupra lui.

— Mă ocup de partea cu armele de foc mici. Petrec mai tot

timpul vânzând fierărie șeicilor și rajahilor – oricui decide Ministerul de Externe că nu le va folosi ca să tragă în noi.

— Interesantă muncă, rosti Goldfinger pe un ton sec, plictisit.

— Nu tocmai. Mă gândesc să-mi dau demisia. Am venit aici într-o vacanță de o săptămână, ca să mă gândesc bine. N-am cine știe ce viitor în Anglia! Îmi surâde Canada.

— Serios?

Trecuseră de hățișul de ierburi și Bond constată cu ușurare că mingea lui ricoșând din coasta povârnișului, ajunsese pe traseul de gazon scurt. Acesta cotea ușor spre dreapta și Bond reușise chiar să-l depășească pe Goldfinger cu un metru, doi. Era rândul lui Goldfinger să joace. Scoase crosa „lingură"; nu țintea gazonul, ci doar să treacă peste capcanele cu nisip și dincolo de vale.

Bond așteptă obișnuita lovitură sigură. Privi poziția propriei mingi: da, putea să folosească crosa din lemn numărul doi. Se auzi bufnitura înfundată a unei lovituri proaste. Mingea lui Goldfinger, lovită cu capătul dinspre coadă al capului crosei porni cu iuțeală pe pământ și dispăru în pustiul pietros al „Capcanei iadului" – cea mai mare capcană de pe teren și singura neîngrijită, din cauza pietrișului.

De astă dată, norocul încuviințase – sau, de fapt, ridicase capul. Poate că fusese cu mintea pe jumătate la ceea ce spusese Bond. Bun spectacol! Însă Goldfinger tot mai putea să ajungă la gaură din trei lovituri. Bond scoase crosa din lemn, numărul doi. Nu-și putea permite să joace reținut și sigur. Se concentră asupra mingii, văzându-i cu ochii minții traiectoria de proiectil de optzeci și opt de milimetri prin vale și cele două, trei salturi care aveau s-o ducă pe gazon. Se trase puțin spre dreapta, ca să aibă loc să lovească. Acum!

Din dreapta lui se auzi un clinchet slab. Bond se îndepărtă de minge. Goldfinger stătea cu spatele la el și privea spre mare, contemplând-o complet absorbit, iar cu mâna dreaptă se juca „inconștient" cu banii din buzunar. Zâmbind sumbru, Bond îl întrebă:

— Ai putea să lași jocul cu averea până după ce lovesc?

Goldfinger nici nu se întoarse, nici nu răspunse, dar zgomotul încetă. Bond se întoarse la minge, încercând cu disperare să-și limpezească mintea din nou. Acum, crosa numărul doi, din lemn, însemna un risc prea mare – cerea o lovitură mult prea bună. I-o dădu lui Hawker, luă crosa „lingură" și trimise mingea fără probleme prin vale. Aceasta înaintă frumos și se opri la marginea traseului de gazon scurt. Gaura în cinci lovituri, poate în patru.

Goldfinger ieși cu bine din capcana cu nisip și-și scoase mingea pe gazon cu o mișcare scurtă și înaltă, din care se opri imediat. Bond lovi cu prea mare putere și pierdu lovitura de întoarcere. Scorul rămânea egal.

A șasea gaură numită în mod adecvat „Fecioara", e o gaură cu traseu scurt, renumită în lumea golfului. Gazonul îngust, împrejmuit aproape complet cu capcane de nisip, poate necesita orice crosă metalică de la numărul opt la numărul doi, în funcție de vânt. În ziua aceea, Bond alese numărul șapte. Execută o lovitură foarte înaltă, ușor deviată spre dreapta pentru ca vântul s-o aducă unde trebuia. Ateriză la șase metri dincolo de steag, într-o poziție dificilă dincolo de o margine descendentă de nisip a gazonului. Ar fi trebuit să poată ajunge la gaură din trei. Goldfinger folosi crosa numărul cinci și trimise mingea drept înainte; vântul o prinse și o rostogoli în capcana adâncă de nisip din stânga. Veste bună! De-acolo avea să-i fie al naibii de greu să ajungă la gaură din trei.

Merseră spre traseul de gazon în tăcere. Bond aruncă o privire în groapa cu nisip. Mingea lui Goldfinger se afla într-o urmă adâncă de călcâi. Se uită după Hawker ca să-și ia crosa pentru poziționarea mingii, dar acesta se afla de cealaltă parte a traseului de gazon, privind foarte concentrat cum își execută Goldfinger lovitura. Goldfinger coborî în groapa cu nisip având cu el crosa pentru nisip, sări în sus ca să vadă gaura, apoi luă poziția de rigoare pentru a lovi. Când ridică crosa, Bond simți că-i tresaltă inima de bucurie: Goldfinger voia să încerce să ridice mingea cu o mișcare scurtă – tehnică fără

speranță din poziția aceea îngropată. Singura lui speranță ar fi fost o lovitură explozivă. Crosa coborî lin, fără grabă împroșcând doar câteva fire de nisip, mingea ieși pe o traiectorie curbă din groapa adâncă, săltă o dată și rămase locului!

Bond înghiți în sec. „Să-mi sară ochii! Cum mama naibii a reușit Goldfinger treaba asta?!" Acum, din pură invidie, era silit să încerce să ajungă la gaură din două. Execută lovitura, mingea trecu la vreo trei centimetri pe lângă gaură și o depăși cu un metru bun. „Pe toți dracii!" Bond merse încet la locul următoarei lovituri, mutând cu un șut mingea lui Goldfinger. „Hai, prostul naibii!" Dar spectrul marii schimbări – de la o gaură aproape sigur câștigată la o posibilă gaură pierdută – îl făcu să trimită mingea spre gaură cu puterea dorinței, nu cu lovitura ușoară a crosei. Mingea astfel influențată, nehotărâtă, alunecă pe lângă buza găurii. O gaură pierdută!

Bond era furios pe el însuși. El și nimeni altul pierduse gaura respectivă. Avusese nevoie de trei lovituri de la șase metri! Își zise că trebuie neapărat să se adune și să se mobilizeze.

La gaura a șaptea, cu un traseu de cinci sute de metri, avură amândoi lovituri de începere reușite, iar a doua lovitură a lui Goldfinger îi trimise mingea într-o poziție perfectă la cincizeci de metri distanță de traseul de gazon. Bond luă crosa din lemn numărul doi. Egalarea scorului! Numai că lovi prea de sus, capul crosei coborî mult înaintea mâinilor și mingea sufocată țâșni într-una din capcanele cu nisip din dreapta. Nu era deloc o poziție bună, dar Bond știa că trebuie să scoată mingea pe gazon. Alese, primejdios, crosa numărul șapte și nu reuși s-o scoată. Cu crosa numărul cinci, Goldfinger nimeri gaura. Două găuri pierdute! Gaura a opta, scurtă, o jucară din trei lovituri, ieșind la egalitate. La gaura a noua Bond, hotărât să reducă diferența de scor la unu, încercă din nou să exploateze prea mult o poziție proastă a mingii. Goldfinger trimise mingea în gaură din patru față de cele cinci ale lui Bond. Trei găuri pierdute la jumătatea jocului! Nu era prea grozav. Bond îi ceru lui Hawker o minge nouă. Hawker o

scoase din ambalaj cu mișcări lente, așteptă ca Goldfinger să treacă dealul spre locul următoarei prime lovituri și abia după aceea întrebă încet:

— Domnule, ați văzut ce a făcut la Fecioară?

— Da, naiba să-l ia! A fost o lovitură uimitoare.

— A, n-ați văzut ce-a făcut în groapa cu nisip, domnule? replică Hawker surprins.

— Nu, ce-a făcut? Eram prea departe.

Ceilalți doi trecuseră culmea micului deal și ieșiseră din raza lor vizuală. Hawker coborî tăcut într-una din capcanele cu nisip ce păzeau gaura a noua, făcu o groapă cu vârful pantofului și lăsă mingea să cadă în ea. Apoi se plasă chiar în spatele mingii pe jumătate îngropate, cu tălpile lipite una de alta, și se uită la Bond.

— Mai țineți minte, domnule, că a sărit în sus ca să vadă traiectoria spre gaură?

— Da

— Priviți aici, domnule!

Hawker se uită spre gaura a noua și sări, așa cum făcuse și Goldfinger, ca pentru a identifica traiectoria apoi se uită din nou la Bond și arătă spre mingea de la picioarelor lui. Impactul puternic al tălpilor chiar în spatele mingii nivelase groapa în care se aflase aceasta și o scosese în afară astfel că acum se afla în poziție ușor ridicată, perfectă pentru o lovitură facilă – tocmai pentru lovitura ascendentă facilă care păruse absolut imposibilă din poziția mingii lui Goldfinger la Fecioară. Bond îl privi pe Hawker timp de câteva clipe, tăcut, apoi spuse:

— Mulțumesc, Hawker! Dă-mi crosa și mingea. Cineva o să iasă pe locul doi în partida asta și al naibii să fiu dacă voi fi eu acela!

— Da, domnule, rosti Hawker impasibil.

Porni șchiopătat pe scurtătura care avea să-l ducă la jumătatea traseului spre gaura a zecea. Bond se îndreptă cu pași elastici spre locul primei lovituri pentru gaura a zecea peste culmea micului deal. Nici măcar nu se uită la Goldfinger, care stătea pe poziție și-și pendula nerăbdător

crosa cu capul lat. Bond își alunga din minte absolut totul în afară de hotărârea rece, agresivă. Simțea o încredere supremă pentru prima oară de când executase cea dintâi lovitură a partidei. Avea nevoie doar de un semn ceresc, și atunci jocul lui avea să devină incendiar.

Pe terenul de golf Royal St. Marks, gaura a zecea e cea mai periculoasă. Lovitura a doua, spre pajiștea netedă, lunecoasă, păzită la dreapta și la stânga de obstacole de nisip cavernoase și cu un deal la capăt, frânsese multe inimi. Bond își aminti că la competiția Golden Bowl, Philip Scrutton avusese nevoie de paisprezece lovituri pentru această gaură, din care șapte fuseseră lovituri ca de ping-pong dintr-un obstacol cu nisip în altul și de colo-colo pe gazon. Știa că Goldfinger va încerca să trimită mingea, cu a doua lovitură, pe marginea de nisip a gazonului sau aproape de ea și că se va bucura să ajungă la gaură din cinci. El unul trebuia să facă ce știa și să reușească din patru.

Două lovituri de pornire bune și, într-adevăr, Goldfinger trimise frumos mingea pe marginea de nisip a gazonului cu a doua lovitură. Gaura posibil din patru. Bond luă crosa numărul șapte, lăsă marjă din belșug pentru acțiunea vântului și trimise cu putere mingea spre cer. La început se gândi că a lăsat prea multă marjă, dar mingea începu să se îndrepte spre stânga; căzu și rămase locului în nisipul moale, suflat de vânt pe gazon din obstacolul din dreapta. O poziție urâtă, la cinci metri de gaură. Acum, Bond s-ar fi bucurat să iasă la egalitate la gaura aceea. Într-adevăr, Goldfinger trimise mingea la un metru de gaură. „Pe asta nu se poate să n-o bage în gaură”, își zise Bond în timp ce se îndrepta spre locul lui de lovire. Își lovi mingea cu destulă putere, ca s-o scoată din nisipul presărat pe iarbă, și o văzu îngrozit cum străbate ca fulgerul gazonul lunecos. „Dumnezeule, se va opri nu la un metru de gaură, ci la doi!” Dar dintr-odată, ca atrasă de un magnet, mingea coti spre dreapta, către gaură, lovi marginea cupei, săltă și căzu în cupă cu un zuruit audibil. Semnul ceresc! Bond se duse la Hawker, îi făcu cu ochiul și luă crosa cu capul lat.

Cei doi jucători îi lăsară în urmă pe oamenii de mingi,

coborâră în vale și apoi urcară iarăși, spre locul următoarei lovituri de începere. Goldfinger comentă cu răceală:

— Lovitura aceea ar fi trebuit să scoată mingea în afara gazonului.

— Gaura merită și ea oricând o șansă, replică Bond cu bruschețe.

Își așeză mingea pe suport și execută cea mai bună lovitură inițială a zilei, în direcția vântului. Crosa cu capul oblic și o lovitură intermediară? Goldfinger își execută lovitura reglementară și porniră mai departe.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu simpatica domnișoară Masterton? întrebă Bond.

Goldfinger rămase cu privirea ațintită drept în față.

— A ieșit din serviciul meu.

„Bravo ei!" își zise Bond; u voce tare replică:

— O, trebuie să iau din nou legătura cu ea! Unde a plecat?

— N-aș putea să-ți spun.

Goldfinger se depărtă de Bond și se duse spre mingea lui. Cea a lui Bond se afla dincolo de raza lui vizuală, dincolo de culmea ce intersecta traseul de gazon scurt. Nu putea fi la mai mult de cincizeci de metri de steag. Bond își spuse că știe cam ce se petrece în mintea lui Goldfinger – ce se petrece în mintea majorității jucătorilor de golf când simt pentru prima oară că avantajul lor consistent începe să se topească. Nu l-ar fi surprins deloc să vadă că lovitura aceea boltită elegantă a adversarului se iuțește puțin. Așa se și întâmplă. Goldfinger trimise mingea într-o capcană cu nisip din stânga pajiștii.

Acela era momentul când jocul s-ar fi putut încheia, dacă Bond făcea o greșeală și-și lăsa adversarul să iasă din dificultate. Mingea sa avea o poziție ușor înclinată descendent, altfel ușor de lansat cu o lovitură scurtă și înaltă – dar pe cea mai înșelătoare peluză a acelui teren. Bond o jucă bărbătește. Mingea ajunse la aproape doi metri de steag. Goldfinger își scoase frumos mingea din capcana cu nisip, însă ratăă lovitura următoare, mai lungă. Acum, scorul îl defavoriza pe Bond doar cu un punct.

La gaura a douăsprezecea, cu traseul cu o cotitură strânsă,

ieșiră la egalitate, fiecare cu cinci lovituri lipsite de glorie, la fel și la a treisprezecea, cu traseu mai lung, pe care-l parcurseră tot din cinci lovituri, Goldfinger profitând pentru aceasta de o lovitură dintr-o poziție foarte bună.

Pe fruntea masivă, lipsită de riduri a lui Goldfinger apăruse între timp o cută mică de concentrare. Bău apă de la robinetul aflat în dreptul poziției pentru lovitura de început a găurii a paisprezecea. Bond îl aștepta. Nu voia să audă zdrăngănitul ascuțit al cănii de tinichea dincolo de gard, în dreapta lui, când lansa mingea cu prima lovitură, în direcția vântului favorabil! Își aduse mâna stângă peste dreapta ca să-și amplifice bolta loviturii și să-i încetinească viteza. Lovitura, mult spre stânga, fu doar pasabilă, dar cel puțin mingea rămăsese pe teren. Goldfinger, aparent neimpresionat de pericolul de a scoate mingea din teren, își execută lovitura standard. Trecură amândoi cu bine de canalul transversal și ieșiră iarăși la egalitate, tot din cinci lovituri. Diferența de scor rămăsese de o gaură și acum mai aveau de jucat doar patru.

Gaura a cincisprezecea, cu un traseu de patru sute șaizeci de metri, e probabil singura la care jucătorul cu lovituri mai lungi poate spera să obțină o singură lovitură fără obstacole. Două lovituri puternice cu crose de lemn nu fac decât să te ducă dincolo de șirul obstacolelor cu nisip înșirate de-a lungul gazonului. Goldfinger trebui să-și trimită mingea așa încât să se oprească înaintea lor cu lovitura a doua. Ar fi fost imposibil să joace gaura din mai puțin de cinci așa că depindea de Bond să execute o a doua lovitură cu adevărat divină, după prima doar pasabilă.

Soarele începuse să coboare și umbrele celor patru bărbați începuseră să coboare. Bond luase poziția de lovire; mingea se afla într-o poziție bună. Își păstrase crosa cu capul lat. Făcu cele două mișcări de pendulare incisive, înconjurat de o tăcere desăvârșită. Lovitura aceea avea să fie esențială. „Ține minte să te oprești când ajungi cu crosa sus, coboară încet și lansează capul crosei în ultima clipă.” Bond începu să ridice crosa în spate. Sesiză o mișcare cu coada ochiului drept. Din

senin umbra capului imens al lui Goldfinger se apropie de mingea de pe jos, o acoperi și trecu mai departe. Bond își lăsă lovitura să se fragmenteze de capul ei, apoi se depărtă de minge și ridică privirea. Picioarele lui Goldfinger continuau să se miște, iar acesta privea cu atenție cerul.

— Umbrele, Goldfinger, te rog! rosti Bond cu o furie controlată în glas.

Goldfinger se opri și-și îndreptă privirea cu încetineală spre el, cu sprâncenele ușor ridicate întrebător. Se dădu în spate și rămase nemișcat, fără să scoată o vorbă.

Bond se întoarse la minge. „Acum relaxează-te! Să-l ia naiba pe Goldfinger! Lovește mingea aceea și trimite-o pe gazon. Stai neclintit și lovește-o.” Preț de o clipă lumea stătu încremenită, după care… după care Bond chiar o lovi, cumva – pe o traiectorie joasă care urcă grațios ca să treacă de valurile îndepărtate ale obstacolelor cu nisip. Mingea lovi râpa aflată mai jos de peluză făcu un salt mare în sus, în urma impactului și se rostogoli în adâncitura din jurul steagului, dispărând din raza vizuală.

Hawker veni și luă crosa din mâna lui Bond, după care porniră amândoi mai departe. Hawker spuse cu seriozitate:

— E una din cele mai bune lovituri pe care le-am văzut în treizeci de ani! (Coborî glasul.) Credeam că v-a venit de hac atunci, domnule.

— A fost cât pe ce, Hawker! Alfred Blacking a lovit mingea aceea, nu eu.

Bond își scoase țigările, îi oferi una lui Hawker și o aprinse pe cea proprie, apoi spuse încet:

— Egalitate, și mai sunt trei găuri de jucat. Va trebui să fim atenți la următoarele trei găuri, Hawker! Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu vă faceți griji, domnule! Voi fi cu ochii pe el.

Ajunseră pe gazon. Goldfinger mai executase o lovitură și avea mingea la o distanță considerabilă, însă cea a lui Bond se afla la doar cinci centimetri de gaură. Goldfinger își ridică mingea de pe jos și ieși de pe peluză. La gaura a șaisprezecea, cu traseu scurt, ieșiră la egalitate, cu câte trei lovituri

frumoase. Mai rămăseseră doar două găuri, care puteau fi câștigate cu câte patru lovituri. Bond execută o elegantă lovitură inițială pe mijlocul traseului. Goldfinger își trimise mingea prea mult la dreapta, într-un hățiș de ierburi dese. Bond merse înainte cu el, încercând să nu jubileze prea tare, să nu zică încă „hop”. Dacă ar fi câștigat gaura aceea, la a optsprezecea ar fi avut nevoie doar de egalitate ca să câștige partida. Se rugă ca mingea lui Goldfinger să se afle într-o poziție din care să nu poată fi jucată sau, și mai bine, să se fi rătăcit.

Hawker plecase înainte. Lăsase deja jos geanta cu crosele și era ocupat – mult prea ocupat, după părerea lui Bond – cu căutarea mingii lui Goldfinger, când cei doi jucători ajunseră la el.

Hățișul era afurisit – o junglă de iarbă deasă înaltă luxuriantă ale cărei rădăcini încă mai păstrau roua din seara anterioară. Doar printr-un mare noroc puteau spera să găsească mingea. După câteva minute de căutare, Goldfinger și omul lui de mingi se depărtară și mai mult, spre zona unde hățișul se rărea în smocuri izolate de iarbă. „Asta-i bine, își zise Bond. E absolut improbabil ca mingea să fi nimerit în partea aceea.” Simți brusc că a călcat pe ceva. Pe toți dracii! Oare să îngroape mingea și mai tare cu pantoful? Ridică din umeri, se aplecă și dezveli cu blândețe mingea, în așa fel încât să nu-i îmbunătățească poziția. Da, era o minge Dunlop 65.

— Aici e! strigă el fără tragere de inimă A, nu, scuze! Tu joci cu numărul unu, nu-i așa?

— Da se auzi vocea iritată a lui Goldfinger.

— Ei bine, asta e numărul șapte.

Bond ridică mingea de jos și se duse la Goldfinger; acesta îi aruncă o privire în treacăt.

— Nu-i a mea, zise el și-și văzu mai departe de căutatul printre smocurile de iarbă cu ajutorul crosei cu capul lat.

Era o minge bună fără niciun semn pe ea și aproape nouă. Bond o băgă în buzunar și-și reluă căutarea. Aruncă o privire spre ceas. Cele cinci minute statutare aproape expiraseră. Încă jumătate de minut și, cu Dumnezeu ca martor, avea să

revendice gaura. Regulile stricte ale golfului, decretase Goldfinger. „Foarte bine, prietene, le vei avea!” Goldfinger se întorcea spre Bond, cotrobăind și scormonind harnic prin iarbă.

— Mă tem că timpul aproape a expirat, zise Bond.

Goldfinger mormăi și dădu să spună ceva, când omul lui de mingi strigă.

— Aici e, domnule! Dunlop numărul unu.

Bond îl urmă pe Goldfinger în locul unde stătea omul de mingi, pe un mic platou ridicat, și arăta în jos. Bond se aplecă și inspectă mingea. Da, o minge Dunlop numărul unu aproape nouă într-o poziție uimitor de bună. Era miraculos – mai mult decât miraculos. Se uită dur când la Goldfinger, când la omul de mingi al acestuia și comentă calm.

— Trebuie că ai avut o lovitură a naibii de norocoasă!

Omul de mingi ridică din umeri. Cu o privire calmă imperturbabilă Goldfinger replică.

— Așa s-ar părea. (Se întoarse spre omul lui de mingi.) Cred că pentru asta putem folosi o „lingură”, Foulks.

Bond se îndepărtă, dus pe gânduri, apoi se întoarse cu fața ca să privească lovitura. Fu una dintre cele mai bune lovituri ale lui Goldfinger: mingea pluti sus, peste un hățiș de ierburi îndepărtat, spre gazon. S-ar fi putut să cadă în obstacolul cu nisip din dreapta.

Bond se duse spre Hawker, care stătea pe traseul de gazon, cu un fir lung de iarbă atârnându-i între buzele sarcastice, și privea finalizarea loviturii. Bond îi zâmbi amar și întrebă pe un ton controlat:

— Bunul meu prieten e în obstacolul cu nisip sau ticălosul a ajuns pe gazon?

— Pe gazon, domnule, spuse Hawker cu detașare.

Bond se duse după propria minge. Situația redevenise dificilă. Se lupta iarăși să iasă la egalitate, după ce avusese în buzunar o victorie sigură. Aruncă o privire spre steag, estimând distanța. Avea să fie o lovitură complicată.

— Cinci sau șase? întrebă el.

— Cea de șase ar fi numai bună, domnule. O lovitură

fermă, frumoasă.

Hawker îi dădu crosa. „Așa, acum limpezește-ți mintea! Mișcări lente și deliberate. E o lovitură ușoară. Lanseaz-o în așa fel încât să aibă destulă energie ca să treacă peste buza râpei și să intre pe gazon. Stai neclintit și cu capul plecat.” Clic! Mingea, lovită cu latul capului crosei, se lansă tocmai pe traiectoria medie pe care o voise Bond. Coborî dincolo de buza râpei. Perfect! Ba nu, naiba s-o ia! Lovi râpa cu al doilea ricoșeu, se opri locului, șovăi, apoi se rostogoli iarăși în jos. Pe barba lui Scaraoțchi! Oare Hagen spusese „Lovitura inițială e pentru spectacol, dar următoarea e pe bani”? Scoaterea mingii din râpa aceea, în așa fel încât să se oprească odată ce ajungea dincolo de ea, era una din cele mai dificile lovituri intermediare de pe terenul acela. Bond scoase o țigară și o aprinse, pregătindu-se deja mental pentru următoarea lovitură crucială, cu care să salveze gaura – cu condiția ca nemernicul de Goldfinger să nu bage mingea în gaură din poziția lui actuală, la zece metri distanță! Hawker mergea alături de el.

— Un miracol, găsirea mingii aceleia, spuse Bond.

— Nu era mingea lui, domnule, rosti Hawker pe tonul cu care afirmi un adevăr.

— Cum adică?! întrebă Bond cu încordare în glas.

— Niște bani au trecut dintr-o mână în alta, domnule. Bancnotă albă, probabil de cinci. Pesemne că Foulks a lăsat mingea aceea să cadă prin cracul pantalonilor.

— Hawker!

Bond încremeni locului. Se uită în jur. Goldfinger și omul lui de mingi se aflau la cincizeci de metri distanță, îndreptându-se agale spre gazon.

— Juri că așa a fost? întrebă pătimaș Bond. Cum poți fi sigur?

Hawker zâmbi strâmb, pe jumătate rușinat, dar în privirea lui exista o viclenie belicoasă.

— Pentru că mingea lui zăcea sub geanta mea cu crose, domnule.

Când văzu expresia lui Bond, cu gura pe jumătate căscată, adăugă pe ton de scuză:

— Îmi pare rău, domnule, dar a trebuit s-o fac, după câte v-a făcut el. Nici n-aș fi amintit de asta, însă a trebuit să vă anunț că v-a aranjat iarăși.

Bond nu putu să nu râdă; spuse admirativ:

— Ești un excentric simpatic, Hawker! Așadar, aveai de gând să-mi câștigi partida de unul singur! (Adăugă cu amărăciune:) Dar, Dumnezeu mi-e martor, omul ăsta întrece orice limită! Trebuie să-i vin de hac. Pur și simplu trebuie! Hai să ne gândim!

Porniră agale mai departe. Bond avea mâna stângă în buzunarul pantalonilor și pipăia distrat mingea pe care o luase din hățiș. Pe neașteptate, mesajul îi ajunse la creier. „Asta e!" Se apropie de Hawker și aruncă o privire către ceilalți. Goldfinger se oprise; cu spatele la Bond, își scotea din geantă crosa pentru așezarea mingii. Bond îl ghionti ușor pe Hawker.

— Ține asta.

Îi strecură mingea în mâna încleștată și spuse încet, imperios:

— Ai grijă ca tu să te ocupi de steag. Când ridici mingile de pe gazon, indiferent cine a câștigat gaura, dă-i lui Goldfinger mingea asta. În regulă?

Hawker merse mai departe impasibil, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Am înțeles, domnule, zise el pe tonul său firesc. Vreți crosa pentru așezat mingea pentru lovitura asta?

— Da! (Bond se apropie de mingea sa.) Dă-mi o traiectorie, te rog.

Hawker intră pe gazon, se opri în lateral față de linia loviturii, apoi se duse până în spatele steagului și se lăsă pe vine. Se ridică.

— La doi centimetri de buza dreaptă domnule. Lovitură fermă. Steagul, domnule?

— Lasă-l acolo, te rog.

Hawker se dădu la o parte. Goldfinger stătea lângă mingea sa, la marginea gazonului. Omul lui de mingi se oprise la poala pantei. Bond se aplecă asupra mingii. „Haide, Calamity Jane! Lovitura asta trebuie să se oprească locului; dacă nu, te

pun pe genunchi și e vai de fundul tău! Stai neclintit. Capul crosei în spate, direct pe linia loviturii și cu impusul spre gaură. Dă-i o șansă. Acum!” Mingea, lovită ferm cu mijlocul crosei, urcase dealul și se îndrepta spre gaură. Dar prea repede, la naiba! „Lovește suportul steagului!” Supusă, mingea coti, lovi cu putere suportul steagului, săltă înapoi vreo opt centimetri – și încremeni stană de piatră!

Bond lăsă să-i scape un oftat lung și-și luă țigara abandonată. Se uită la Goldfinger. „Acum să te văd, ticălosule! Să te văd cum nădușești! Iar dacă o bagi în gaură, Dumnezeu mi-e martor…” Dar Goldfinger nu-și putea permite să încerce; mingea lui se opri la jumătate de metru de gaură.

— Bine, bine, zise Bond cu generozitate. Suntem la egalitate și mai avem o gaură de jucat.

Era esențial ca Hawker să culeagă mingile. Dacă i-ar fi cerut lui Goldfinger să bage în gaură mingea din poziția aceea apropiată, acesta ar fi fost cel care scotea mingea din gaură, și oricum, Bond nu voia ca Goldfinger să rateze lovitura. Asta nu făcea parte din plan.

Hawker se aplecă și ridică de jos mingile. Pe una o trimise rostogolindu-se spre Bond, iar pe cealaltă i-o dădu lui Goldfinger. Plecară de pe gazon, cu Goldfinger în frunte, ca de obicei. Bond observă că Hawker duce mâna la buzunar. Numai să nu observe Goldfinger nimic în locul de executare a primei lovituri!

Dar când scorul e egal și a mai rămas doar o gaură de jucat, nu-ți cercetezi mingea. Mișcările tale se desfășoară mai mult sau mai puțin automat. Te gândești cum să-ți plasezi lovitura inițială, dacă să o trimiți pe a doua spre gazon sau să te folosești de margine, te gândești la forța vântului – la vitala cifră patru care trebuie atinsă cumva dacă e să câștigi sau cel puțin să ieși la egalitate.

Dat fiind faptul că Bond abia aștepta ca Goldfinger să-l urmeze și să lovească, o singură dată, vicleana minge Dunlop numărul șapte care semăna atât de mult cu una numărul unu, lovitura lui inițială pe traseul de patru sute cincizeci de metru fu lăudabilă. Dacă voia, acum putea trimite mingea pe gazon –

dacă voia!

Acum, Goldfinger se afla în poziția pentru prima lovitură. Se aplecă. Mingea stătea pe suport, cu fața mincinoasă ridicată spre el. Dar Goldfinger se îndreptă de spate, făcu un pas înapoi, execută cele două mișcări deliberate de exercițiu. Se apropie de minge, precaut, deliberat. Se aplecă asupra ei, își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, concentrându-se la maximum asupra mingii. „Precis va vedea! Precis se va opri în ultima clipă și se va apleca să cerceteze mingea! Nu mai termină cu mutatul greutății de pe un picior pe altul?" Dar capul crosei se ridică în spate și începu să coboare; genunchiul drept era lăsat, corect, spre minge, brațul stâng stătea drept ca o suliță. Trosc! Mingea se lansă în zbor, într-o lovitură frumoasă la fel de bună ca oricare alta a lui Goldfinger, drept de-a lungul traseului cu gazon scurt.

Bond simți că-i tresaltă inima. „Te-am prins, ticălosule! Te-am prins!" Se îndepărtă de locul primei lovituri și porni agale pe traseul cu gazon scurt, plănuind următoarele manevre, care puteau fi de-acum oricât de excentrice și de diabolice voia. Goldfinger era deja învins – bătut cu propriile-i arme! Mai rămânea să-l frigă încet, perfect.

Bond nu simțea pic de remușcare. Goldfinger îl trișase de două ori și scăpase basma curată. Dacă n-ar fi fost trișările de la Fecioară și de la a șaptesprezecea gaură, ca să nu mai vorbim de îmbunătățirea poziției mingii la gaura a treia și diferitele ocazii în care încercase să-l descumpănească, Goldfinger ar fi fost deja învins. Dacă era necesar ca Bond să trișeze o dată ca să rectifice scorul, asta era dreptate poetică și nimic altceva. Și în plus, miza nu era doar o partidă de golf. Bond avea datoria de a învinge. Judecând după părerea pe care și-o formase despre Goldfinger, trebuia să câștige. Dacă era învins, scorul dintre cei doi ar fi devenit egal. Dacă partida o câștiga el – și o câștigase –, scorul total avea să fie doi-zero în favoarea lui – o stare de lucruri intolerabilă pentru un om care se credea atotputernic, presupuse el. Goldfinger își va spune: „Bond ăsta are el ceva. Are calități pe care le pot folosi. E un aventurier dur, cu ași în mânecă din belșug. E genul de

om de care am nevoie pentru…” Pentru ce? Bond nu știa. Poate că nu exista nimic pentru el. Poate că-l interpretase greșit pe Goldfinger, dar cu siguranță că nu exista altă cale de a se apropia de el pe nesimțite.

Goldfinger luă precaut crosa „lingură” pentru a doua lovitură, mai lungă, peste obstacolele cu nisip transversale, spre începutul îngust al gazonului. Făcu o mișcare de exersare în plus față de cele două obișnuite și apoi lansă exact lovitura potrivită, controlată, spre marginea de nisip a gazonului. Cu siguranță cinci până la gaură, probabil patru. Că tare mult aveau să-l ajute!

După o măreață demonstrație de efort, Bond coborî mâinile mult înaintea crosei și lovi cu crosa metalică numărul trei în așa fel încât mingea abia reuși să treacă peste obstacolele cu nisip transversale. Apoi, folosind crosa cu capul oblic, trimise mingea pe gazon, la șase metri pe lângă steag. Se afla acolo unde voia să se afle – o amenințare suficient de mare încât să-l facă pe Goldfinger să simtă mirosul dulce al victoriei, suficient cât să-l facă să transpire cu adevărat ca să-și reușească cele patru lovituri.

Și Goldfinger chiar nădușea. Când se aplecă pentru lovitura lungă peste marginea râpei iar de acolo, spre gaură, avea pe chip un zâmbet sălbatic de concentrare și lăcomie. Lovi nici prea tare, nici prea încet. Bond putea citi fiecare gând neliniștit care-i trecea celuilalt prin minte. Goldfinger se îndreptă de spate și traversă cu pas apăsat gazonul, până în spatele steagului ca să-și verifice linia de lovire. Se întoarse încet, pe lângă linie, îndepărtând – atent, cu dosul mâinii – un smoc, două de iarbă, un mic bulgăre de pământ. Se aplecă iarăși și făcu două mișcări de exersare, apoi se opri în dreptul mingii, cu venele pulsând proeminente pe tâmple și cu cuta de concentrare adâncită între ochi.

Goldfinger execută lovitura și urmă mingea. Era o lovitură splendidă, care se opri la cincisprezece centimetri de steag. Acum era sigur că, exceptând situația în care Bond trimitea în gaură mingea din poziția sa dificilă, de la șase metri, partida îi aparținea.

Bond desfășură o întreagă procedură complexă și fără noimă pentru a-și evalua poziția. Nu se grăbi ci lăsă suspansul să se adune ca un nor de furtună în jurul umbrelor lungi de pe gazonul livid, fatidic.

— Scoateți steagul, vă rog! Pe asta o bag în gaură.

Bond puse în cuvintele sale o certitudine letală. Cumpăni dacă să rateze gaura pe la dreapta, pe la stânga sau să lovească insuficient de lung. Se aplecă pentru lovitură și ră gaura prin dreapta, la distanță destul de mare.

— Dumnezeule, am ratat-o!

Își încărcă vocea cu ciudă și cu furie. Se duse la gaură și luă de jos cele două mingi, având grijă să le țină în plin văzul tuturor. Goldfinger veni la el, cu fața strălucind de triumf.

— Eh, mulțumesc pentru partidă! Se pare că până la urmă am fost pur și simplu prea bun pentru dumneata.

— Ca jucător cu handicap nouă ești bun, replică Bond exact cu cantitatea de acreală potrivită.

Se uită la mingile din propria mână ca s-o aleagă pe a lui Goldfinger și să i-o dea, și tresări surprins.

— Măi să fie! (Îl privi pe Goldfinger pătrunzător.) Joci cu Dunlop numărul unu, nu-i așa?

— Da, firește! (Un al șaselea simț care mirosea dezastrul șterse triumful de pe fața lui Goldfinger.) De ce? Ce s-a întâmplat?

— Păi mă tem că ai jucat cu mingea care nu trebuia, spuse Bond pe ton de scuză. Uite, asta e mingea mea, Penfold cu inimi, și asta e o Dunlop numărul șapte.

Îi dădu lui Goldfinger ambele mingi. Acestea i le smulse din palmă și le examină febril. Încet, încet, roșeața îi inundă chipul. Goldfinger rămase locului, mișcând din buze și uitându-se de la mingi la Bond și iar la mingi. Bond spuse încet:

— Păcat că am jucat după regulile standard! Mă tem că asta înseamnă că pierzi gaura. Și partida, desigur.

Ochii lui îl observau impasibili pe Goldfinger.

— Dar, dar…

Asta așteptase Bond cu nerăbdare: cupa smulsă de la buze.

Rămase așteptând, fără să spună nimic. Pe fața de obicei relaxată a lui Goldfinger explodă brusc furia, ca o bombă.

— În hățiș ai găsit o Dunlop șapte! Omul dumitale de mingi mi-a dat mingea asta! Pe gazonul găurii a șaptesprezecea! Mi-a dat intenționat mingea care nu trebuia, al naibii de triș…

— Ușurel, ușurel, zise Bond blajin. Te trezești cu un proces de calomnie dacă n-ai grijă. Hawker, i-ai dat domnului Goldfinger mingea care nu trebuia, din greșeală?

— Nu, domnule, răspunse Hawker cu chipul impasibil, apoi continuă indiferent: Dacă vreți părerea mea, domnule, se poate ca greșeala să fi fost comisă la gaura a șaptesprezecea, când domnul și-a găsit mingea cam departe de linia pe care o marcaserăm toți pentru ea. O minge de șapte seamănă foarte bine cu una de unu. Aș spune că asta s-a întâmplat, domnule. Ar fi fost un miracol ca mingea domnului să fi ajuns atât de departe ca-n locul unde a fost găsită.

— Baliverne! exclamă Goldfinger pufnind dezgustat, apoi se întoarse mânios spre Bond. Ai văzut că mingea pe care a găsit-o omul meu era numărul unu!

Bond clătină din cap a îndoială.

— Mă tem că nu m-am uitat prea atent. Totuși… (Vocea lui Bond deveni vioaie și detașată, de parcă ar fi discutat afaceri.) La drept vorbind, e treaba jucătorului să se asigure că folosește mingea care trebuie, nu-i așa? Nu văd cum ar putea fi învinovățit altcineva dacă așezi pe suport mingea greșită și joci cu ea trei lovituri! (Începu să se îndepărteze de gazon.) Oricum, mulțumesc pentru partidă! Trebuie să mai jucăm una într-o bună zi.

Luminat glorios de soarele ce apunea, dar cu o umbră lungă și neagră legată de călcâie, Goldfinger îl urmă pe Bond cu pași înceți, cu ochii ațintiți asupra spatelui său.

Capitolul 10

La reședința Grange

Există oameni care-și folosesc avuția ca pe o bâtă. Desfătându-se în cada plină cu apă, Bond își spuse că Goldfinger era unul dintre aceștia. Era genul de om care crede că poate strivi lumea întreagă cu averea sa izbind în dreapta și-n stânga cu purcoiul de bani ca să înlăture orice neplăcere și orice opoziție. Se gândise că-l va descuraja jucând cu el pe zece mii de dolari – o pișcătură de purice pentru Goldfinger, dar, evident, o mică avere pentru Bond. În majoritatea circumstanțelor, Goldfinger ar fi avut sorți de izbândă. E nevoie de nervi de fier ca să nu te pripești când cobori crosa pentru lovitură, ca să rămâi cu capul plecat la loviturile secundare scurte, atunci când, preț de optsprezece găuri cu trasee lungi, de fiecare lovitură atârnă bani grei. Profesioniștii, care joacă să-și câștige propria pâine cu unt și pe cea a familiei lor, cunosc senzația respirației reci a sărăciei în ceafă când ajung la gaura a optsprezecea la scor egal cu adversarul. Acesta e motivul care-i face să ducă o viață precaută fără tutun și fără alcool, și motivul pentru care învingătorul e de obicei cel cu imaginația cea mai săracă.

În cazul lui Bond însă Goldfinger n-avusese de unde să știe că încordarea extremă face parte din stilul lui firesc de viață și că presiunea și pericolul îl relaxează. Și n-avusese de unde să știe că voia să joace cu el la cea mai mare miză posibilă și că dacă pierdea avea sprijinul fondurilor Serviciului Secret. Goldfinger cel atât de obișnuit să-i manipuleze pe alții fusese orb la manipularea exercitată de astă dată asupra lui.

Oare chiar fusese orb? Cufundat în gânduri, Bond ieși din cadă și se șterse bine cu prosopul. Dinamul cel puternic din căpățâna aceea mare și rotundă zumzăia precis chiar în clipa aceea, punându-și întrebări despre Bond, știind că fusese învins la capitolul trișare, întrebându-se cum se făcea că Bond apăruse din senin de două ori în calea lui și de două ori îi stricase ploile. Se întrebă dacă și-a jucat bine cărțile. Oare crease impresia unei provocări interesante sau nasul sensibil al lui Goldfinger mirosise o amenințare? În al doilea caz, Goldfinger nu va mai lua legătura cu el și Bond va trebui să renunțe la caz și să lase în seama lui M elaborarea unui nou

mod de abordare. Oare cât de curând va ști dacă peștele cel mare s-a prins în cârlig? Peștele acesta va adulmeca îndelung momeala. Ar fi fost bine să muște doar puțin, ca să-i arate că a ales momeala potrivită.

Se auzi o bătaie la ușa camerei sale. Bond se înfășură în prosop și se duse să deschidă. Era omul de serviciu.

— Da?

— Mesaj telefonic de la un domn Goldfinger, domnule. Vă transmite toate cele bune și întreabă dacă ați vrea să mergeți să luați cina la el acasă. Reședința Grange din Reculver, domnule. Băuturile la ora șase și jumătate și nu trebuie să vă deranjați cu ținuta de seară.

— Spune-i te rog domnului Goldfinger că îmi va face mare plăcere.

Bond închise ușa, se duse la fereastra deschisă și rămase acolo privind marea calmă la vreme de seară. „Măi, măi! Vorbești de diavol… își zise zâmbind pentru sine. Și pe urmă te duci să iei masa cu el! Cum era vorba aceea cu lingura cu coada lungă?”{31}

La ora șase, Bond coborî în barul hotelului, unde bău o votcă mare cu apă tonică și o felie de coajă de lămâie. În bar se mai afla doar un grup de ofițeri ai aviației militare americane din baza de la Manston, care beau whisky și discutau despre baseball. Bond se întrebă dacă-și petrecuseră ziua plimbând o bombă cu hidrogen pe cer, deasupra ținutului Kent, deasupra celor patru mici puncte mișcătoare care marcaseră partida lui de golf cu Goldfinger. Își zise caustic „Verilor, nu dați peste cap prea multe pahare cu whisky”, își plăti băutura și plecă.

Urcă în mașină și porni agale spre Reculver, savurând seara, efectul paharului băut și pârâitul ușor al țevilor de eșapament gemene. Avea să fie o cină interesantă, care-i oferea momentul potrivit ca să încerce să se „vândă” lui Goldfinger. Dacă făcea o manevră greșită, ieșea din joc și încurca drastic lucrurile pentru succesorul lui. Era neînarmat – ar fi fost fatal ca Goldfinger să miroasă o astfel de neregulă. Preț de o clipă se simți neliniștit, dar își spuse că se pripea. Nu

fusese declarată starea de război – chiar dimpotrivă. Când se despărțiseră la clubul de golf, Goldfinger se purtase cordial, într-o manieră forțată, onctuoasă. Se interesase unde să trimită suma câștigată de Bond, iar el îi dăduse adresa de la Universal Export. Îl întrebase unde stătea, iar Bond îi spusese numele hotelului și adăugase că va rămâne la Ramsgate doar câteva zile, până când lua o hotărâre cu privire la viitorul lui. Goldfinger își exprimase speranța că într-o bună zi vor face o partidă de revanșă, adăugând că, din păcate, pleca în Franța a doua zi și nu era sigur când se va întoarce. Întrebat dacă pleca cu avionul, spusese că da, lua de la Lydd un avion al companiei Air Ferry{32}. „Ei bine, mulțumesc pentru partidă.” „Și eu îți mulțumesc, domnule Bond.” Ochii lui Goldfinger îi administraseră un ultim tratament radiografic, de parcă l-ar fi întipărit pentru totdeauna în sistemul lui de îndosariere, după care mașina cea mare și galbenă plecase, cu motorul torcând ușor.

Bond apucase să se uite bine la șofer. Era un japonez – sau, mai probabil, coreean – mic și îndesat, cu fața turtită și o expresie sălbatică, aproape nebună în ochii spectaculos de oblici care-și aveau locul mai degrabă într-un film japonez decât într-un automobil Rolls Royce, într-o după-amiază însorită din Kent. Avea buza de sus deformată, așa cum este cazul uneori la cei cu vălul palatin despicat, dar nu rosti o vorbă, așa că Bond n-avu prilejul să afle dacă a presupus corect. Cu costumul lui negru strâmt, mai-mai să crape la cusături, și pălăria aceea neagră absurdă, cu calotă rotundă și bor mic și răsfrânt, arăta a luptător japonez într-o zi liberă. Numai că individul nu era genul de personaj care să te facă să zâmbești. Dacă ai fi fost într-o dispoziție zâmbitoare, nota vagă de sinistru, de inexplicabil a pantofilor strâmți, bine lustruiți, din piele neagră, care semănau cu niște pantofi de balet, și a mănușilor de șofer grele, tot din piele neagră te-ar fi făcut să te răzgândești. Silueta individului avea ceva ușor familiar pentru Bond. Își aduse aminte abia când mașina se îndepărtă și putu zări din spate capul insului: ceea ce vedea erau capul și umerii și pălăria neagră, cu calotă rotundă și bor

răsfrânt, ale șoferului Fordului Popular albastru azuriu care rula cu atâta încăpățânare pe banda centrală a șoselei în dreptul Heme Bay, în ziua aceea, pe la ora douăsprezece. De unde venea oare? Ce comision făcuse? Bond își aminti de o afirmație a colonelului Smithers. Era oare posibil ca acesta să fie coreeanul care bătea acum șoselele ca să adune aurul vechi din lanțul de magazine de bijuterii al lui Goldfinger? Oare portbagajul micii berline nevinovate și grăbite era plin cu prada săptămânii – ceasuri, inele cu pecete, medalioane, cruciulițe de aur? În timp ce privea silueta înaltă, galbenă ca primula a automobilului Silver Ghost dispărând înspre Sandwich, Bond își spuse că răspunsul era afirmativ.

Ieși de pe șosea și intră pe aleea de acces lungă, încadrată de conifere înalte, până la parcarea cu pietriș din fața casei. Era exact genul de casă căreia să i se spună Grange – o construcție greoaie, urâtă, de la începutul secolului, cu un portic închis cu sticlă și o verandă și ea închisă cu sticlă, căreia Bond îi simți în imaginație, înainte să oprească motorul, mirosul de soare stătut, plante de cauciuc și muște moarte. Coborî încet din mașină și rămase locului, privind casa, al cărei ochi goi, bine spălați îl priveau la rândul lor. Casa avea un zgomot de fond, un gâfâit greoi, ritmic, ca a unui animal cu puls iute. Presupuse că venea de la fabrica al cărei coș de fum se ridica dintre coniferele înalte din dreapta casei, unde s-ar fi aflat în mod normal grajdurile și garajele, precum un uriaș deget ce avertizează. Fațada tăcută și vigilentă a casei părea să aștepte ca el să acționeze în vreun fel, să facă vreo mișcare ofensivă, la care ar fi apărut un răspuns rapid. Bond ridică din umeri ca să-și însenineze gândurile, urcă treptele ce duceau la ușa cu ochiuri de sticlă mată și apăsă pe butonul soneriei. Nu se auzi niciun sunet, dar ușa se deschise încet. Șoferul coreean cu pălăria cea neagră în continuare pe cap, se uită la Bond fără interes și rămase neclintit, cu mâna stângă pe clanța interioară iar cea dreaptă întinsă ca un indicator rutier înspre sala cea mare și întunecoasă a casei.

Bond trecu pe lângă el, înfrângându-și dorința de a-l călca

din toate puterile pe picioarele încălțate cu pantofi negri îngrijiți sau de a-l lovi cu toată puterea în centrul abdomenului strâns în haina neagră. Coreeanul acela se potrivea cu tot ce aflase despre coreeni și, oricum, îi venea să facă un gest violent la adresa atmosferei încărcate, electrice a casei.

Sala cea mare și mohorâtă constituia totodată principala cameră de zi. În spatele grătarului căminului lat pâlpâia un foc plăpând, la flăcările căruia se uitau impasibile două fotolii cu tapițerie bogată și o canapea Knole{33}. În spațiile vaste ce înconjurau această scânteie de viață erau îngrămădite obiecte de mobilier masive, în stil Second Empire{34}, ale căror ornamente din bronz, carapace de broască țestoasă, sidef și poleială scânteiau bogat în lumina micului foc.

Dincolo de acest muzeu ordonat, lambriurile de culoare întunecată urcau până la galeria etajului întâi, la care se ajungea pe o scară în spirală foarte strânsă, aflată în stânga sălii. Tavanul era acoperit cu panourile sobre din lemn sculptat ale epocii.

Bond stătea în picioare și privea toate acestea când coreeanul apăru fără zgomot lângă el. Își întinse cu o mișcare smucită brațul-indicator spre măsuța cu băuturi și pahare și spre fotolii. Bond dădu din cap afirmativ, dar rămase unde stătea. Coreeanul trecu pe lângă el și dispăru pe o ușă care Bond presupuse că ducea în aripa servitorilor. Tăcerea, sporită de ticăitul lent, metalic al unei pendule foarte bogat ornamentate, deveni mai densă și mai opresivă.

Bond se duse spre cămin și rămase acolo cu spatele la focul sărăcuț, privind agresiv încăperea. Ce oribilitate! Ce afurisit de loc îngrozitor, mort, în care să trăiești! Cum trăia omul – cum putea să trăiască – în morga aceea greoaie și aglomerată, printre conifere și plante veșnic verzi, când la o sută de metri distanță putea găsi lumină, aer și orizonturi deschise?! Scoase o țigară și o aprinse. Oare ce făcea Goldfinger ca să se destindă, să se distreze, să aibă parte de sex? Poate că nu avea nevoie de lucrurile acestea. Poate că aurul îi potolea setea de toate felurile.

Undeva, la oarecare distanță, un telefon sună strident de două ori, după care amuți. Se auzi murmurul unei voci, urmat de ecoul unor pași pe un coridor și o ușă de sub scară se deschise. Goldfinger apăru și închise fără zgomot ușa în urma lui. Purta o haină de smoching de culoarea prunei. Înaintă ușor pe podeaua din lemn lustruită și, fără să întindă mâna spre Bond, spuse zâmbind doar cu gura:

— Ești amabil că ai acceptat invitația făcută atât de în pripă, domnule Bond! M-am gândit că ești singur, la fel ca mine, și că am putea discuta despre prețul porumbului.

Era genul de remarcă pe care și-o adresează între ei oamenii bogați. Pe Bond îl amuza ideea că a devenit, temporar, membrul respectivului club.

— Am fost foarte încântat de invitație, replică el. Mă plictisisem deja de analizarea problemelor mele. Ramsgate n-are mare lucru de oferit.

— Așa este. Iar acum trebuie să-ți cer scuze: am primit un telefon. Unul dintre angajații mei – apropo, am angajați coreeni – a avut o neplăcere minoră cu poliția din Margate și trebuie să merg s-o clarific. Un incident în parcul de distracții, din câte înțeleg. Oamenii aceștia se înfierbântă excesiv din nimic. Mă va duce șoferul meu și n-ar trebui să lipsim mai mult de jumătate de oră. În acest timp însă mă tem că trebuie să te las de capul dumitale. Te rog să-ți iei de băut. Ai reviste de citit. Mă ierți? Te asigur, nu va dura mai mult de jumătate de oră.

— Nu e absolut nicio problemă.

Bond simțea că-n povestea asta există ceva dubios, dar nu-și dădea seama ce anume.

— Atunci, *au revoir*!

Goldfinger se duse la ușa din față, unde se opri.

— Dar trebuie să-ți aprind lumina! E foarte întunecos aici.

Goldfinger își trecu mâna peste un set de întrerupătoare de pe perete și dintr-odată sala cea mare fu scăldată de lumini – venind de la lămpi obișnuite, lămpi de perete și patru grupuri de becuri pe tavan. Acum era la fel de luminată ca un studio de filmare, iar transformarea era extraordinară.

Pe jumătate năucit de lumină Bond îl privi pe Goldfinger cum deschide ușa și iese. Un minut mai târziu auzi un motor de mașină – dar nu al Rolls-ului – care fu ambalat zgomotos, intră în altă treaptă de viteză și apoi porni rapid pe alee.

Mânat de instinct, se duse la ușa din față și o deschise. Aleea de acces era pustie; văzu în depărtare luminile de poziție ale mașinii care viră la stânga, ieși pe șoseaua principală și porni spre Margate. Se întoarse în casă, închise ușa și rămase neclintit, ascultând. Cu excepția tic-tacului greoi, tăcerea era deplină. Se apropie de ușa de serviciu și o deschise. Un coridor lung și întunecat dispărea spre partea din spate a casei. Se aplecă în față cu toate simțurile în alertă. Tăcere, tăcere mormântală. Închise ușa și privi gânditor sala puternic luminată. Fusese lăsat singur în casa lui Goldfinger – singur cu tainele ei. De ce?

Bond se duse la măsuța cu băuturi și-și prepară un gin tonic tare. Existase categoric o convorbire telefonică, dar s-ar fi putut aranja cu ușurință să telefoneze cineva din fabrică. Povestea cu servitorul era plauzibilă și era rezonabil ca Goldfinger să meargă personal să-l scoată de la poliție și să-și ia șoferul cu el. Goldfinger menționase de două ori că va rămâne singur jumătate de oră, timp în care va fi „lăsat de capul lui”. Situația putea să fie nevinovată sau putea fi o invitație de a-și da cărțile pe față, de a comite vreo imprudență. Oare îl supraveghea cineva? Câți coreeni se aflau acolo și cu ce se ocupau? Bond se uită la ceas: trecuseră cinci minute. Se hotărî: capcană, ne-capcană, prilejul era prea bun ca să-l rateze. Va da o raită rapidă – una nevinovată, cu o poveste de acoperire care să explice de ce a plecat din sala cea mare. Cu ce să înceapă? Cu o privire în fabrică. Povestea? Mașina i-a făcut figuri la venire – conducta de alimentare cu benzină era probabil înfundată – și s-a dus să vadă dacă există un mecanic care să-i dea o mână de ajutor. Un pretext șubred, dar suficient. Goli paharul dintr-o înghițitură, se duse cu pași hotărâți la ușa de serviciu și intră pe coridor.

Găsi un întrerupător, aprinse lumina și străbătu iute culoarul lung, la capătul căruia se afla un zid compact și două

uși, una la dreapta, cealaltă la stânga. Ascultă o clipă la ușa din stânga și auzi zgomote înfundate de bucătărie. Deschise ușa din dreapta și se trezi într-o curte de garaj pavată, la care s-ar fi putut aștepta. Avea un singur aspect ciudat: era luminată puternic de neoane. Zidul lung al fabricii se întindea pe toată latura dreaptă și acum duduitul ritmic de motor se auzea foarte tare. În zidul din față se afla o ușă simplă din lemn, scundă. Bond traversă curtea spre ușă, privind în jur cu un interes detașat. Era neîncuiată. O deschise discret și intră, lăsând-o întredeschisă. Se trezi într-un birou mic și pustiu, luminat doar de un bec fără abajur, atârnat de tavan. Văzu o masă de lucru cu hârtii pe ea, un ceas de pontaj, două fișete și un telefon. Altă ușă făcea legătura între birou și sala principală a fabricii, iar lângă ea se afla o fereastră prin care muncitorii puteau fi supravegheați. Biroul aparținea probabil maistrului-șef. Se duse la fereastră și privi.

Bond nu știa la ce se așteptase, dar ceea ce văzu păreau a fi instrumentele obișnuite ale unei mici fabrici de prelucrare a metalelor. Față-n față cu el se aflau gurile deschise a două furnale cu focul acum stins. Alături de acestea era un șir de cuptoare pentru metalul topit; în apropierea lor văzu coli de metal de diferite mărimi și culori, sprijinite de perete. Mai văzu masa de oțel lucios a unui ferăstrău circular, probabil prevăzut cu cap de diamant, pentru tăierea colilor, iar la stânga, în umbră, un motor mare cu benzină conectat la un generator ce duduia, producând electricitate. La dreapta, sub neoane, un grup de cinci bărbați îmbrăcați cu salopetă, patru dintre ei coreeni, lucrau – ca să vezi! – tocmai la Rolls Royce-ul lui Goldfinger. Automobilul sclipea în lumina puternică, în perfectă stare, exceptând portiera din dreapta, care fusese scoasă din balamale și acum stătea pe două bancuri de lucru din apropiere, cu panoul exterior scos. Sub privirea lui Bond, doi lucrători ridicară noul panou exterior – o coală grea și pătată de metal de culoarea aluminiului – și-l așezară pe rama portierei. Pe podea se aflau două mașini de nituit manuale. Își spuse că în scurt timp, muncitorii vor fixa panoul cu nituri și-l vor vopsi în aceeași culoare ca restul mașinii. Totul era

absolut nevinovat și la vedere. Goldfinger boțise aripa în după-amiaza aceea și-și pusese oamenii s-o repare rapid, în vederea călătoriei de a doua zi. Bond mai aruncă în jur o privire rapidă, acră, se retrase de la fereastră, ieși pe ușa fabricii și o închise fără zgomot în urma lui. La naiba, nu găsise nimic acolo! Și acum, ce poveste mai avea? Că n-a vrut să-i întrerupă pe oameni din muncă – poate după cină, dacă unul dintre ei avea o clipă liberă…

Făcu cale întoarsă agale și reintră în sala cea mare fără nicio peripeție.

Se uită la ceas. Mai erau zece minute. „Să vedem etajul întâi…" Tainele unei case se găsesc în dormitoare și-n băi. Acelea sunt locurile personale, unde dulăpioarele cu medicamente, măsuța de toaletă, sertarele noptierei dezvăluie intimitățile, slăbiciunile. Va spune că-l durea rău capul. S-a dus să caute o aspirină. Jucă rolul cuvenit pentru eventualul public invizibil: își masă tâmplele, ridică privirea spre galerie, traversă hotărât încăperea și urcă scara. Galeria continua cu un coridor luminat puternic. Bond îl străbătu, deschizând ușile și aruncând câte o privire înăuntru, dar erau dormitoare de oaspeți, cu patul nefăcut și cu miros de mucegai și de ferestre oblonite. O pisică mare, roșcată apăru de niciunde și se luă după el, mieunând și frecându-se de pantalonii lui. Camera din fund era cea dorită. Intră și lăsă ușa doar o idee întredeschisă.

Toate luminile erau aprinse. Își spuse că poate unul dintre servitori se afla în baie. Păși cu îndrăzneală spre ușa băii și o deschise. Lumini și aici, dar nici țipenie de om. Era o baie mare, probabil o fostă cameră transformată; pe lângă cadă și vasul de toaletă mai conținea diferite aparate de gimnastică – un aparat de vâslit, o bicicletă fixă, popice din lemn pentru gimnastică și o centură de masaj Ralli. Dulăpiorul cu medicamente adăpostea doar o mare varietate de purgative – păstăi de siminichie, crușin, pastile Calsalette, Eno și diferite instrumente folosite în același scop. Nu existau alte medicamente și nici urmă de aspirină. Bond se întoarse în dormitor și nici de astă dată nu găsi nimic. Era o cameră

bărbătească tipică, comodă, locuită, cu dulapuri de comandă din belșug. Până și mirosul ei era neutru. Lângă pat se afla un raft mic cu cărți, toate fiind istorice sau biografice și toate în engleză. Sertarul noptierei scoase la iveală o indiscreție solitară – un exemplar cu copertă galbenă al cărții *The Hidden Side of Love*{35}, editura Palladium, Paris.

Bond se uită la ceas: rămăseseră cinci minute. Era timpul să plece. Se mai uită o dată prin cameră și se apropie de ușă, dar dintr-odată se opri. Ce anume remarcase aproape la nivel subconștient încă de când intrase în cameră? Își ascuți simțurile. Undeva exista o neconcordanță. Ce anume? O culoare? Un obiect? Un miros? Un sunet? Asta era! Din locul unde se afla putea auzi un scârțâit foarte slab, dar ascuțit ca bâzâitul unui țânțar. Frecvența sunetului îl făcea aproape inaudibil. De unde venea? Ce-l producea? Acum mai exista ceva în încăpere, ceva ce cunoștea prea bine: mirosul primejdiei.

Încordat, Bond se apropie de dulapul de lângă ușă și-l deschise încet. Da, sunetul venea dinăuntrul dulapului, din spatele unui șir de jachete sport care ajungeau până la primul din cele trei rânduri de sertare. Dădu jachetele la o parte cu o mișcare bruscă și ceea ce văzu în spatele lor îl făcu să strângă din dinți.

Din trei fante aflate aproape de partea de sus a dulapului se derulau, centimetru cu centimetru, trei role de film de șaisprezece milimetri care intrau într-un container încăpător, aflat după falsul panou frontal al sertarelor. Containerul era aproape pe jumătate plin cu șerpi de peliculă lunecoasă. Îngustă ochii, încordat, când văzu cum dovezile incriminatoare se derulează în continuare, încet, peste mormanul de peliculă deja adunat. Așadar, asta era: camerele de filmat, trei, cu obiectivul ascuns Dumnezeu știe unde – în sala cea mare, în curtea garajului, în acea cameră – îi surprinseseră fiecare mișcare din clipa când Goldfinger plecase din casă pornind camerele și, desigur, aprinzând luminile orbitoare înainte de a ieși pe ușă. Cum de nu înțelesese semnificația luminilor? Cum de nu avuse imaginația

elementară care i-ar fi permis să vadă capcana, nu doar s-o miroasă? Povești de acoperire, da, cum să nu! La ce-i foloseau acum, după ce petrecuse jumătate de oră iscodind, fără să găsească nimic care să-i răsplătească eforturile?! Da, mai era și aspectul ăsta: nu descoperise nimic, nu scosese la iveală niciun secret! Totul fusese o pierdere de timp idioată! Iar acum, Goldfinger îi venise de hac. Era terminat, demascat complet. Mai exista oare vreo cale de a salva ceva din naufragiu? Rămase țintuit locului, privind fix șuvițele lente de film.

„Ia să vedem!" Mintea îi lucra frenetic, gândindu-se la modalități de scăpare, la pretexte și înlăturându-le pe toate. Eh, cel puțin expusese o parte din peliculă când deschisese ușa dulapului. Și atunci, de ce să nu-l expună pe tot?! De ce nu, dar cum? Cum putea fi explicată ușa deschisă a dulapului, altfel decât printr-o acțiune a lui? Prin ușa întredeschisă a dormitorului se auzi un mieunat. Pisica! De ce să nu fie pisica făptașa? Cam șubredă ideea, dar cel puțin îi oferea un cât de slab alibi. Deschise ușa, luă pisica în brațe și se duse cu ea la dulap, mângâind-o fără pic de blândețe. Vietatea începu să toarcă. Bond se aplecă peste containerul cu film și scoase din el pumni de peliculă ca să fie toată expusă la lumină. Când se convinse, mulțumit, că stricase tot filmul, îl aruncă înapoi și dădu drumul pisicii peste el. Îi va fi foarte greu să iasă din încâlceala de film. Dacă avea noroc, se va liniști și va adormi. Lăsă ușa dulapului întredeschisă de un lat de mână, ca să expună și filmul care urma să se deruleze, făcu același lucru și cu ușa dormitorului și străbătu coridorul în fugă. Ajuns în capul scării, încetini și coborî agale. Sala cea mare, pustie, căsca plictisită de reprezentația lui. Se duse la cămin, își mai turnă băutură în pahar și luă revista *The Field*. O deschise la comentariul de golf semnat de Bernard Darwin, îl parcurse la repezeală ca să vadă ce conținea, după care se așeză comod pe un fotoliu și aprinse o țigară.

Ce aflase? Ce putea trece la capitolul „pozitiv"? Mai nimic, decât că Goldfinger suferea de constipație, avea o minte perversă și voise să-l supună la o încercare elementară. Și o

făcuse în manieră expertă. Goldfinger nu era în niciun caz amator. Tehnica se ridica pe deplin la standardele SMERȘ și aparținea cu siguranță unui om cu foarte multe de ascuns. Și ce se va întâmpla acum? Pentru ca alibiul cu pisica să rămână în picioare trebuia ca Goldfinger să fi lăsat întredeschise două uși, dintre care una vitală, astfel că pisica intrase în cameră și bâzâitul camerelor de filmat îi stârnise curiozitatea. Extrem de improbabil, aproape incredibil. Goldfinger va fi sigur în proporție de nouăzeci la sută că fusese mâna lui Bond – dar numai nouăzeci la sută. Mai rămâneau acele zece procente de incertitudine. Oare Goldfinger va afla pe această cale mai multe decât știa înainte – că Bond era un mușteriu viclean și inventiv și că cotrobăise, că ar putea fi hoț? Va presupune precis că Bond a intrat în dormitor, dar, de bine, de rău, celelalte mișcări ale lui vor rămâne secrete pe filmul expus.

Se ridică, luă alte câteva reviste și le aruncă pe jos, lângă fotoliul lui. Singura opțiune pe care-o avea era să înfrunte cu îndrăzneală situația și să țină minte pe viitor, dacă va exista un viitor, că ar face bine să-și trezească ideile și să nu mai facă greșeli. În lume nu existau suficiente pisici roșcate care să-l ajute să iasă dintr-o nouă încurcătură urâtă precum cea în care se afla în clipa aceea.

Nu se auzi zgomot de mașină pe alee, nu se auzi niciun sunet de ușă, dar simți pe ceafă adierea serii și știu că Goldfinger s-a întors în încăpere.

Capitolul 11

Omul bun la toate

Bond aruncă revista *The Field* și se ridică în picioare. Ușa de la intrare se închise cu zgomot. Bond se întoarse, cu o expresie de surprindere politicoasă pe chip.

— Salutare! Nu te-am auzit când ai sosit. Cum a mers?

Chipul lui Goldfinger arăta la fel de neutru. Ar fi putut

foarte bine să fie prieteni vechi, cu proprietăți vecine la țară, obișnuiți să se viziteze fără înștiințare prealabilă ca să bea un pahar împreună.

— A, s-a rezolvat de la sine. Omul meu a avut o altercație într-un bar cu niște indivizi din aviația militară americană care l-au făcut „blestemat de japonez gălbejit". Le-am explicat polițiștilor că niciunui coreean nu-i place să i se spună japonez gălbejit și l-au eliberat cu avertisment. Îmi pare teribil de rău că a durat atât de mult! Te rog, mai pune-ți de băut.

— Mulțumesc. Dar să știi că parcă au trecut doar cinci minute de când ai plecat! Am citit părerea lui Darwin despre regula celor paisprezece crose. Interesant punct de vedere…

Bond se lansă într-o analiză amănunțită a articolului, adăugându-și propriul punct de vedere despre respectiva regulă. Goldfinger ascultă răbdător până la sfârșit, după care replică:

— Da, e o chestiune complicată. Desigur, dumneata ai un stil de joc mult diferit de al meu, mai abil. Cu stilul meu de lovitură constat că am nevoie de toate crosele permise. Eh, merg sus să mă spăl, iar pe urmă cinăm. Mă întorc într-o clipă.

Bond se apucă să-și toarne încă un pahar, cu zgomot, se așeză și luă revista *Country Life*. Se uită după Goldfinger în timp ce acesta urcă scara și dispăru pe coridor; putea să vizualizeze fiecare pas. Constată că ținea revista cu capul în jos; o întoarse și-și aținti privirea asupra unei fotografii a palatului Blenheim, fără s-o vadă.

La etaj, tăcere mormântală, apoi zgomotul îndepărtat al lanțului de la rezervorul vasului de toaletă tras, urmat de declicul unei uși închise. Întinse mâna după pahar, luă o înghițitură zdravănă și-l așeză jos, lângă fotoliu. Goldfinger cobora scara. Bond dădu paginile revistei și-și scutură prin grilajul căminului scrumul țigării.

Goldfinger se apropia de el. Bond lăsă în jos revista și ridică privirea spre el: ducea neglijent sub braț pisica roșcată. Ajungând la cămin se aplecă și apăsă pe butonul soneriei, după care se întoarse spre Bond cu o privire neutră, lipsită de

curiozitate, și-l întrebă:

— Îți plac pisicile?

— Destul de mult.

Ușa de serviciu se deschise și-n pragul ei apăru șoferul, tot cu pălăria neagră cu calotă rotundă și cu mănușile negre lucioase. Se uită impasibil la Goldfinger; acesta îl chemă cu degetul, iar șoferul se apropie și rămase în cercul din jurul focului. Goldfinger se întoarse spre Bond și-i zise pe ton de conversație:

— El e omul meu bun la toate. (Zâmbi subțire.) Asta e întrucâtva o glumă. Oddjob, arată-i domnului Bond mâinile tale! (Îi zâmbi iarăși lui Bond.) Îi spun Oddjob{36} fiindcă asta-i descrie sarcinile ca angajat al meu.

Coreeanul își scoase încet mănușile, se apropie de Bond la distanță de un braț și întinse mâinile, cu palmele în sus. Bond se ridică să le privească: erau mari și extrem de musculoase. Degetele păreau să aibă toate aceeași lungime, cu vârfuri foarte boante și lucitoare, de parcă ar fi fost făcute din os galben.

— Întoarce-le și arată-i domnului Bond muchia palmei.

Degetele nu aveau unghii, ci aceeași carapace gălbuie în locul lor. Omul întoarse mâinile cu muchia palmei în sus: și ea era acoperită cu o creastă dură, alcătuită din aceeași materie osoasă. Bond se uită la Goldfinger cu sprâncenele ridicate, iar acesta spuse:

— Vom vedea o demonstrație.

Făcu semn spre balustrada scării, groasă, din lemn de stejar. Era de-a dreptul masivă, din grinzi de cincisprezece centimetri pe zece. Coreeanul se duse supus la scară și urcă primele câteva trepte, apoi se opri, cu mâinile de-a lungul corpului, și se uită la Goldfinger ca un prepelicar bine dresat. Goldfinger încuviință rapid cu capul. Impasibil, coreeanul ridică mâna dreaptă sus, deasupra capului, și o coborî cu muchia palmei în jos, ca o secure, abătând-o asupra balustradei groase, lustruite. Se auzi o trosnitură grozavă și acea secțiune a balustradei se lăsă, ruptă la mijloc. Mâna se ridică iarăși și coborî cu iuțeala fulgerului, de astă dată

trecând de-a binelea prin balustradă și lăsând în urmă o spărtură cu margini neregulate. Așchiile de lemn căzură cu zgomot pe podeaua sălii. Coreeanul se îndreptă de spate și rămase în poziție de drepți, așteptând noi ordine. Pe fața lui nu se vedea nici urmă de roșeață în urma efortului și niciun dram de mândrie pentru realizarea sa. Goldfinger îi făcu semn și omul se apropie.

— Tălpile lui sunt la fel – muchia exterioară, explică Goldfinger. Oddjob, polița căminului.

Goldfinger arătă spre polița grea, din lemn sculptat, de deasupra căminului, aflată la circa doi metri de podea – cu cincisprezece centimetri mai sus de vârful calotei rotunde a pălăriei coreeanului.

— Haii pălie?

— Da, scoate-ți haina și pălăria. (Goldfinger se întoarse spre Bond.) Bietul om are vălul palatin despicat. Nu cred să existe mulți oameni în afară de mine care să înțeleagă ce spune.

Bond reflectă cât de util poate fi acest lucru – un sclav capabil să comunice cu lumea doar prin intermediul interpretului său: mai bun chiar decât surdomuții din haremuri, mai strâns legat de stăpânul lui, oferindu-i mai multă siguranță.

Oddjob își scosese haina și pălăria și le așezase frumos pe podea; își suflecă pantalonii și, făcând câțiva pași în spate, adoptă postura fermă cu picioarele depărtate, a expertului în judo. Ai fi zis că nici măcar un elefant care l-ar fi izbit din fugă nu l-ar putea dezechilibra.

— Ar fi bine să te dai înapoi, domnule Bond, zise Goldfinger cu un zâmbet care-i dezveli dinții sclipitori din gura lată. Lovitura asta rupe gâtul omului ca pe o narcisă.

Goldfinger dădu la o parte canapeaua scundă și măsuța cu băuturi. Acum, coreeanul avea cale liberă, dar se afla la numai trei pași mari de ținta sa. Cum era posibil să ajungă la polița aceea înaltă?

Bond privi fascinat. Ochii oblici de pe fața ca o mască plată galbenă scânteiau cu o intensitate feroce. Bond își spuse că

dacă te confrunți cu un astfel de om nu poți decât să te lași în genunchi și să-ți aștepți moartea.

Goldfinger ridică mâna. Degetele de la picioare ale coreeanului, lipite strâns între ele în pantofii lustruiți din piele moale, părură să prindă dușumeaua într-o strânsoare de clește. Coreeanul făcu un pas mare, cu genunchii mult lăsați, apoi se lansă în aer; în plutire își lovi tălpile una de alta cum fac balerinii, dar mai sus decât au ajuns vreodată picioarele unui balerin, după care corpul se lăsă pe o parte, în coborâre, și piciorul drept țâșni ca un piston. Se auzi o bubuitură teribilă. Corpul se lăsă grațios pe podea în mâini, cu coatele îndoite ca să-i preia greutatea; coatele se îndreptară brusc și mișcarea îl azvârli pe coreean în sus și-l repuse pe picioare.

Oddjob rămase în poziție de drepți. De astă dată, când se uită la golul de vreo șapte centimetri făcut în polița căminului de muchia tălpii lui, în ochi îi apăru o scânteie de triumf. Bond îl privea cuprins de un respect nețărmurit. Și când te gândești că doar cu două seri în urmă lucra la manualul lui de luptă corp la corp! În tot ce citise, în tot ce trăise nu exista nimic, absolut nimic cu care să se poată răspunde la scena la care tocmai fusese martor. În fața lui nu se afla un om în carne și oase, ci un ciomag viu, poate cel mai periculos animal de pe fața pământului. Simți că trebuie să omagieze această persoană unic de înspăimântătoare, așa că întinse mâna. Glasul lui Goldfinger sună ca o plesnitură de bici.

— Ușor, Oddjob!

Coreeanul înclină capul și luă mâna lui Bond într-a lui, ținându-și degetele drepte și îndoindu-și doar degetul mare într-o strânsoare ușoară. Bond avu impresia că ține în mână o bucată de scândură. Coreeanul dădu drumul mâinii și se duse la grămăjoara lui de haine frumos împăturite.

— Scuză-mă, domnule Bond, și să știi că apreciez gestul, rosti Goldfinger, pe chipul lui citindu-se aprobarea. Atâta doar că Oddjob nu-și cunoaște propria forță – mai ales atunci când e stârnit. Și mâinile lui sunt ca niște mașini-unelte. Ar fi putut să-ți facă mâna zob fără intenție.

Oddjob se îmbrăcase și stătea în poziție de drepți

respectuos. Goldfinger se întoarse spre el.

— Așa, Oddjob, te-ai descurcat bine. Mă bucur să văd că ești în formă. Ține!

Goldfinger luă pisica, pe care o ținuse sub braț, și i-o azvârli coreeanului, care o prinse bucuros.

— M-am săturat să văd animalul ăsta prin preajmă. O poți lua pentru cină. Și spune la bucătărie că noi vom cina imediat.

Ochii coreeanului sclipiră. Cu o înclinare bruscă a capului, se întoarse și plecă. Bond încercă să-și ascundă dezgustul. Își dădea seama că toată această demonstrație era doar un mesaj pentru el, un avertisment, o ușoară lovitură peste degete, care spunea: „Vezi ce putere am, domnule Bond! Aș fi putut foarte ușor să te omor sau să te schilodesc. Oddjob făcea o demonstrație, iar tu te-ai nimerit în cale. Eu aș fi categoric nevinovat, iar Oddjob ar scăpa cu o condamnare ușoară. De data asta însă va fi pedepsită pisica în locul tău. Ghinionul pisicii, desigur.” Întrebă pe un ton detașat:

— De ce poartă mereu pălăria aceea?

Coreeanul ajunsese la ușa de serviciu.

— Oddjob! Pălăria.

Goldfinger făcu semn spre un panou lambrisat de lângă cămin. Cu pisica sub brațul stâng, Oddjob se răsuci pe călcâie și se întoarse impasibil lângă ei. Când ajunse la jumătatea distanței, își apucă pălăria de bor și fără să se oprească sau să țintească, o azvârli în lateral cu toată forța. Se auzi un clănțănit puternic; preț de o clipă pălăria rămase înfiptă doi, trei centimetri în panoul indicat de Goldfinger, după care căzu pe podea zdrăngănind. Goldfinger îi zâmbi politicos lui Bond.

— Un aliaj ușor, însă foarte puternic, domnule Bond. Mă tem că lovitura a deteriorat stratul de pâslă, dar Oddjob îl va înlocui. E surprinzător de iute cu acul și ața. După cum îți poți închipui, lovitura aceea ar fi zdrobit capul unui om sau i-ar fi retezat pe jumătate gâtul. O armă simplă și foarte ingenios ascunsă, sunt sigur că ești de acord.

— Într-adevăr, zâmbi Bond la fel de politicos. Util om de avut în preajmă!

Oddjob își luase pălăria și dispăruse; se auzi un gong.

— A, cina! Mergem?

Goldfinger porni înainte spre o ușă mascată de panourile lambrisate, la dreapta căminului, apăsă pe un zăvor ascuns și intrară.

Mica sufragerie etala aceeași bogăție greoaie ca sala cea mare și era luminată puternic de candelabrul central și de lumânările de pe masa rotundă pe care scânteia argintăria și sticlăria. Cei doi bărbați se așezară față-n față. Doi servitori cu pielea gălbuie, în jachete albe de ospătar, aduceau mâncarea de pe o masă de servit încărcată. Primul fel era un preparat din carne neidentificată, cu sos picant și cu orez. Observând șovăiala lui Bond, Goldfinger chicoti sec.

— E în regulă, domnule Bond. Crevete, nu pisica.

— Aha, replică Bond cu o expresie neutră.

— Te rog, încearcă vinul de Mozela! E un Piesporter Goldtröpfehen din 1953. Servește-te! Servitorii ți-l vor turna foarte probabil, nu doar în pahar, ci și-n farfurie.

În fața lui Bond se afla o sticlă zveltă într-o frapieră. Turnă puțin vin în pahar și-l gustă. Era dulce precum nectarul și rece ca gheața. Își felicită gazda. Goldfinger încuviință scurt.

— Eu unul nici nu beau, nici nu fumez, domnule Bond. Fumatul îl consider cel mai ridicol din toate felurile de comportament uman și, practic, singurul complet împotriva firii. Îți poți închipui o vacă sau oricare alt animal luând în gură un smoc de paie fumegânde, inhalând fumul și expirându-l pe nări? Câh! exclamă Goldfinger, vădind o undă vagă de sentiment. E un obicei spurcat. Cât privește băutul, sunt destul de bun chimist și încă n-am găsit nicio spirtoasă în care să nu existe mici cantități din diferite substanțe toxice, unele letale, cum ar fi pentanolul, acidul acetic, acetatul de etil, aldehida acetică și furfurolul. O anumită cantitate din aceste substanțe toxice, consumată în stare pură, te-ar omorî. În cantitățile mici în care se găsesc într-o sticlă cu băutură spirtoasă, ele produc diferite efecte negative, din care majoritatea sunt etichetate simplu „mahmureală”. (Goldfinger se opri cu furculița încărcată cu crevete cu sos la jumătatea drumului spre gură.) Pentru că ești băutor, domnule Bond, îți

voi da un singur sfat bun. Nu bea niciodată așa-numitul coniac Napoleon, și în niciun caz atunci când e descris drept „învechit în butoi”. Licoarea aceea conține otrăvurile pe care le-am amintit în cantități mai mari decât oricare altă spirtoasă pe care am analizat-o. Whisky-ul vechi e pe locul al doilea.

Goldfinger își încheie critica vehementă cu o îmbucătură de crevete.

— Mulțumesc, am să țin minte. Poate că tocmai din aceste motive am trecut recent la votcă. Din câte înțeleg, filtrarea prin cărbune activat e utilă.

Extrăgând această mică informație din amintirile vagi despre un material pe care-l citise, Bond se simți mândru că a putut să răspundă la mingea puternică servită de Goldfinger. Acesta îl privi iscoditor.

— Se pare că înțelegi într-o anumită măsură aceste chestiuni. Ai studiat chimia?

— Doar ocazional, ca amator.

Sosise timpul să treacă mai departe.

— Am fost foarte impresionat de șoferul dumitale. Unde a învățat tehnicile astea formidabile de luptă? De unde provin? E stilul de luptă corp la corp folosit de coreeni?

Goldfinger își tamponă gura cu șervetul și pocni din degete. Cei doi servitori luară farfuriile și aduseră boboci de rață fripți și o sticlă de Mouton Rothschild din 1947 pentru Bond. După ce se retraseră la capetele mesei de servit și încremeniră, Goldfinger spuse:

— Ai auzit vreodată de karate? Nu? Ei bine, omul meu e unul din cei trei oameni din lume care au obținut centura neagră la karate. Karate e o ramură a judo, dar e față de judo ceea ce este mitraliera Spandau față de o catapultă.

— Am văzut.

— Demonstrația a fost elementară, domnule Bond… (Goldfinger ridică în aer iadeșul pe care-l rodea.) Pot să-ți spun că dacă Oddjob ar fi folosit o unică lovitură, cea adecvată, într-unul din șapte puncte de pe corpul dumitale, acum ai fi mort.

Goldfinger mușcă încântat din carnea de pe marginea

iadeșului. Bond replică serios:

— Interesant! Eu cunosc doar cinci moduri de a-l omorî pe Oddjob dintr-o singură lovitură.

Goldfinger păru să nu audă comentariul. Lăsă iadeșul pe farfurie și bău cu poftă din paharul cu apă. Se lăsă pe speteaza scaunului și continuă, în timp ce Bond savura mâncarea excelentă.

— Tehnica numită karate, domnule Bond, se bazează pe teoria potrivit căreia corpul uman posedă cinci suprafețe de lovire și treizeci și șapte de puncte vulnerabile – adică vulnerabile pentru expertul în karate, la care vârfurile degetelor, muchia palmelor și muchia tălpilor sunt întărite de un strat cornos gros, mult mai puternic decât osul și mai flexibil. Domnule Bond, în fiecare zi din viața lui, Oddjob petrece o oră lovind fie saci cu orez nedecorticat, fie un stâlp puternic la capătul căruia au fost înfășurate mai multe straturi de funie groasă. Apoi petrece încă o oră cu exerciții fizice, care seamănă mai mult cu ceea ce se face la școala de balet decât cu ceea ce se face la școala de sport.

— Unde-și exersează aruncarea pălăriei? întrebă Bond, care nu intenționa câtuși de puțin să se lase influențat de războiul psihologic.

Întreruperea îl făcu pe Goldfinger să se încrunte; răspunse fără umor:

— N-am întrebat niciodată. Dar cred că înțelegi că Oddjob are grijă să-și întrețină toate abilitățile. Întrebai însă care e originea metodei karate. Ea a apărut în China, unde preoții budiști itineranți au devenit la un moment dat pradă ușoară pentru hoți și bandiți. Religia nu le permitea să poarte arme, așa că și-au creat propria formă de luptă corp la corp. Locuitorii băștinași ai insulei Okinawa au rafinat această artă, aducând-o la forma ei actuală, atunci când japonezii le-au interzis să poarte arme. Ei au venit cu ideea celor cinci suprafețe de lovire ale corpului omenesc – pumnul, muchia palmei, vârfurile degetelor, perna tălpii și cotul – și le-au întărit până când au ajuns să fie acoperite de straturi cornoase. O lovitură de karate nu are prelungire. Întregul corp

e rigid în momentul impactului, cu centrul de greutate la nivelul șoldurilor, și apoi se relaxează instantaneu, astfel încât echilibrul nu se pierde niciodată. E uimitor ce poate face Oddjob! L-am văzut lovind un zid de cărămidă cu toată forța, fără să-și rănească mâna. Poate să despice trei scânduri groase de un centimetru, puse una peste alta cu o singură lovitură cu mâna. Ai văzut ce poate face cu piciorul.

Bond luă o înghițitură zdravănă din deliciosul vin roșu, sec.

— Bănuiesc că mobila dumitale cam are de suferit.

Goldfinger ridică din umeri.

— Nu mai am nevoie de casa asta. M-am gândit că o demonstrație te-ar amuza. Ești de acord, sper, că Oddjob și-a meritat pisica.

Ochii cu privire radiografică se ațintiră preț de o clipă asupra lui Bond.

— Se antrenează pe pisici?

— Le consideră o delicatesă rară. Le-a prins gustul în timpul unei foamete, în țara lui.

Bond se gândi că a sosit momentul să sape mai adânc.

— De ce ai nevoie de un om ca el? Nu cred că oferă cine știe ce tovărășie.

— Domnule Bond… (Goldfinger pocni din degete, chemându-i pe cei doi servitori.) Întâmplarea face să fiu un om bogat, foarte bogat, și cu cât e mai bogat omul, cu atât are nevoie de mai multă protecție. De obicei, garda de corp sau detectivul personal e un polițist pensionat. Astfel de oameni n-au nicio valoare. În plus, nutresc respect față de viața omenească, un lucru deloc bun dacă vreau să rămân în viață. Coreenii n-au sentimente de felul ăsta. Tocmai de aceea i-au angajat japonezii gardieni în lagărele lor de prizonieri, în timpul războiului. Sunt cei mai cruzi și mai nemiloși oameni din lume. Angajații mei au fost aleși pe sprânceană pentru aceste atribute. M-au slujit bine. N-am de ce să mă plâng, și nici ei n-au. Sunt bine plătiți, bine hrăniți și cu un acoperiș bun deasupra capului. Când vor femei, sunt aduse femei de stradă din Londra, care primesc o plată frumoasă pentru serviciile lor și apoi sunt trimise înapoi. Femeile nu arată cine

știe ce, dar sunt albe și asta e tot ce cer coreenii – să supună rasa albă la cele mai dezgustătoare umilințe. Uneori se produc accidente, însă… (ochii cel spălăciți priveau masa fără s-o vadă) banii sunt un giulgiu eficace.

Bond zâmbi.

— Îți place aforismul? Îmi aparține.

Li se aduse un sufleu de cașcaval excelent, urmat de cafea. Mâncară în tăcere, amândoi părând în largul lor și relaxați de aceste confidențe. Bond chiar era. Goldfinger își dădea drumul la gură – nu mult, ci doar puțin, și evident cu intenție, dar îi arăta unul dintre chipurile sale private, probabil cel la care credea că va reacționa: marele om de afaceri cu sânge rece și de o eficacitate nemiloasă. Poate că la urma urmelor, faptul că spionase prin casă, pe care Goldfinger precis îl presupunea, dezvăluise despre el un lucru pe care Goldfinger se bucura să-l știe – că Bond avea ceva necinstit în fire, că era „gentleman” doar în aparență. Acum trebuia să mai iscodească puțin, iar după aceea cu puțin noroc, va urma propunerea. Bond se sprijini de speteaza scaunului și aprinse o țigară remarcând:

— Frumoasă mașina aceea a dumitale. Trebuie să fie cam din ultima serie. Cam din 1925, nu-i așa? Două blocuri motor cu câte trei cilindri, cu bujii pentru fiecare cilindru, unul activat de magnetou, iar celălalt, de bobină?

— Exact. Dar în alte privințe a trebuit să fac unele modificări. Am adăugat câte cinci segmente la suspensii și am dotat roțile din spate cu discuri de frână, ca să măresc puterea de frânare. Frânele cu servomecanism ale roților din față nu ajungeau.

— Serios? De ce nu? Viteza maximă nu poate fi mai mare de optzeci la oră. Caroseria nu poate fi chiar atât de grea.

Goldfinger ridică din sprâncene.

— Așa crezi? O tonă de scuturi blindate și sticlă armată schimbă multe.

— Ah! Înțeleg, zise Bond zâmbind. Chiar că ai mare grijă de dumneata. Dar cum merge zborul peste Canalul Mânecii? Nu cade mașina prin podeaua avionului?

— Închiriez un avion doar pentru mine. Compania Silver

City cunoaște mașina. E o cursă regulată, de două ori pe an.

— Turul Europei?

— O vacanță pentru golf.

— Ce distracție! Mi-am dorit și eu dintotdeauna să fac așa ceva.

Goldfinger nu mușcă momeala.

— Acum ți-o poți permite!

— A, cele zece mii de dolari în plus, zise Bond zâmbind. Dar se poate să am nevoie de ei dacă hotărăsc să mă mut în Canada.

— Crezi că ai putea face bani acolo? Vrei să faci o grămadă de bani?

— Foarte tare! rosti Bond zelos. Altfel n-are niciun rost să muncești.

— Din păcate, majoritatea modalităților de a face bani mulți cer și mult timp. Până reușești să faci banii, ești prea bătrân ca să te mai bucuri de ei.

— Asta-i problema! Eu unul caut mereu scurtături. Aici n-ai să găsești așa ceva. Impozitele sunt prea mari.

— Într-adevăr. Și legile sunt stricte.

— Da. Asta am aflat-o.

— Chiar așa?

— M-am implicat la periferia traficului de heroină. Abia ce am ieșit, cât pe ce să mă frig rău. Desigur, ceea ce-ți spun nu va ajunge la alte urechi, nu-i așa?

Goldfinger ridică din umeri.

— Domnule Bond, cineva a spus că „legea constă în prejudecățile cristalizate ale comunității”. Sunt de acord cu definiția asta și întâmplarea face să se aplice cel mai bine la traficul cu droguri. Dar chiar dacă n-ar fi așa, nu mă interesează să ajut poliția.

— Ei bine, uite ce s-a întâmplat…

Bond se lansă în povestea traficului cu Mexicul, făcând schimb de roluri cu Blackwell. Încheie spunând:

— Am avut noroc că am scăpat basma curată, dar povestea nu mi-a adus prea multă popularitate la Universal Export.

— Mă gândesc că nu. Interesantă poveste! Pe cât se pare, ai

dat dovadă de resurse. Nu te tentează să mergi mai departe în aceeași branșă?

Bond ridică din umeri.

— Cam prea periculos. Dacă e să mă iau după mexicanul ăsta, barosanii din branșă nu sunt suficient de barosani când ajung la ananghie. Când se îngroașă gluma, nu ripostează – decât din gură.

— Ei, domnule Bond, a fost o seară interesantă, zise Goldfinger ridicându-se de la masă urmat de Bond. Eu unul nu cred că m-aș întoarce la heroină. Există moduri mai sigure de a face bani frumoși. Trebuie să ai certitudinea că norocul e de partea ta și atunci trebuie să riști totul. Nu-i ușor să-ți dublezi banii și ocaziile nu apar prea des. Ai vrea să-ți spun încă unul dintre aforismele mele?

— Da.

— Păi, domnule Bond, începu Goldfinger cu zâmbetul subțire al bogătașului, cea mai sigură cale de a-ți dubla banii e să-i împături în două și să ți-i bagi în buzunar.

Bond, funcționarul de bancă ascultându-l cu urechile ciulite pe directorul băncii, zâmbi îndatoritor, însă nu comentă. Doar atât nu era îndeajuns. Nu ajungea nicăieri, dar instinctul îi spuse să nu apese pe accelerație. Se întoarseră în sala cea mare și Bond întinse mâna.

— Mulțumesc mult pentru cina excelentă! E vremea să merg la culcare. Poate că ne vom mai întâlni întâmplător într-o bună zi.

Goldfinger îi strânse scurt mâna, apoi i-o împinse – altă apucătură a milionarului care se teme, subconștient, de „atingere”. Îi scrută pe Bond și zise enigmatic:

— N-aș fi deloc surprins, domnule Bond.

Pe drumul de întoarcere, traversând insula Thanet în lumina lunii, Bond răsuci propoziția aceea în minte iarăși și iarăși. Se dezbrăcă și se băgă în pat tot gândindu-se la ea, incapabil să-i ghicească sensul. Putea să însemne că Goldfinger avea de gând să ia legătura cu el sau putea să însemne că el trebuia să încerce să păstreze legătura cu Goldfinger. Cap pentru prima variantă, pajură pentru a doua.

Se ridică din pat, luă o monedă de pe măsuța de toaletă și o aruncă în aer. Ieși pajură. Așadar, ținea de el să rămână aproape de Goldfinger!

Așa să fie. Dar data viitoare când se întâlneau „întâmplător", acoperirea lui va trebui să fie al naibii de bună. Bond se băgă înapoi în pat și adormi instantaneu.

Capitolul 12

Urmărirea de la distanță a unei „fantome"[37]

A doua zi dimineață, la nouă fix, Bond îl sună pe șeful de personal al lui M.

— James la telefon. Am mai aruncat o privire asupra reședinței. Am fost peste tot. Am luat cina aseară cu proprietarul. Pot spune destul de sigur că părerea directorului executiv e corectă. Ceva e categoric în neregulă cu reședința. N-am destule date certe ca să-ți trimit un raport de expertiză. Proprietarul pleacă în străinătate mâine, cu avionul, de pe Ferryfield. Îmi pare rău că nu știu ora plecării. Mi-ar plăcea să mai arunc o privire la Rolls-ul lui. M-am gândit să-i fac cadou un aparat de radio portabil. Am să trec pe acolo azi, ceva mai târziu. O poți ruga pe domnișoara Ponsonby să-mi facă o rezervare? Destinația necunoscută în acest moment. Ținem legătura. Ai ceva să-mi comunici?

— Cum a mers partida de golf?

— Am câștigat.

La celălalt capăt al firului se auzi un chicotit.

— Mă așteptam. Miză mare, nu-i așa?

— De unde știi?

— Domnul Scotland[38] a fost pe-aici aseară. Spunea că i-a dat cineva prin telefon pontul cum că o persoană cu numele tău se află în posesia unei sume mari de dolari, nedeclarată. A vrut să știe dacă există la noi o astfel de persoană și dacă e

adevărat. Individul nu avea cine știe ce vechime și nu știa de Universal. I-am spus să stea de vorbă cu comisarul și azi dimineață am primit scuze, cam în același timp când secretara ta ți-a găsit în corespondența de azi un plic conținând zece mii de dolari. Viclean omul tău, nu?

Bond zâmbi. Era tipic pentru Goldfinger să găsească o cale de a-i crea probleme din cauza dolarilor. Probabil că sunase la Scotland Yard imediat după partida de golf. Voise să-i arate că dacă-l pocnești pe Goldfinger, te alegi cel puțin cu un ghimpe în mână. Dar se părea că acoperirea cu Universal Export rezistase.

— Nu mai spune! Ce escroc! Spune-i directorului executiv că de data asta banii merg la Crucea Albă. Poți rezolva celelalte lucruri?

— Sigur că da! Te sun înapoi în câteva minute. Dar ai grijă pe unde umbli în străinătate și sună-ne fără întârziere dacă te plictisești și ai nevoie de tovărășie. Pe curând.

— La revedere.

Bond puse receptorul în furcă după care se ridică și se apucă să-și facă bagajul. Vedea cu ochii minții scena din biroul șefului de personal, conversația redată de casetofon fiind tradusă de către șeful de personal domnișoarei Moneypenny.

— Spune că e de acord că Goldfinger pune la cale ceva de proporții, dar nu-și dă seama ce anume. G. pleacă în dimineața asta cu Rolls-ul de pe Ferryfield. Zero-zero șapte vrea să-l urmărească. (Să spunem după două ore, ca G. să aibă timp să se depărteze suficient pe partea cealaltă a Canalului. Aranjează te rog rezervarea, da?) Vrea să vorbim cu cei de la Vamă ca să poată cerceta bine Rolls-ul și să planteze un Homer 5 în portbagaj. (Te rog, rezolvă și asta.) Va ține legătura cu noi prin birourile de afară în caz că are nevoie de ajutor…

Și așa mai departe. Era un mecanism eficace. Bond termină de împachetat și după ce primi telefonul de la Londra, care-i acorda diferitele permisuri necesare, coborî la parter, își achită nota, urcă în mașină și ieși rapid din Ramsgate, pe

șoseaua spre Canterbury.

Londra spusese că Goldfinger avea rezervare la o cursă specială care decola la amiază. Ajunse la Ferryfield la unsprezece, se prezentă funcționarilor de la Controlul pașapoartelor și celor vamali care-l așteptau, își duse mașina într-un hangar gol, să nu fie văzută, după care stătu la taclale cu indivizii de la pașapoarte, fumând și discutând lucruri mărunte despre serviciu. Aceștia îl credeau de la Scotland Yard, iar el nu-i contrazise. Le spuse că nu-l urmărea pe Goldfinger, acesta era în regulă, dar se putea ca unul dintre servitorii lui să încerce să scoată ceva din țară în mod ilegal. Totul era confidențial. Dacă ar putea fi lăsat singur cu mașina timp de zece minute… Voia să arunce o privire la trusa cu scule. Ar fi minunat dacă oamenii de la vamă ar cerceta în amănunt restul mașinii… Funcționarii vamali spuseră că o vor face bucuroși.

La douăsprezece fără un sfert, un funcționar vamal își băgă capul rotund pe ușă și-i făcu lui Bond cu ochiul.

— Sosește acum. E cu șoferul. Îi voi ruga pe amândoi să urce la bordul avionului înainte să încărcăm mașina. Le voi spune că e ceva legat de distribuirea greutății. Nu-i chiar așa de fals pe cât pare. Cunoaștem noi lada aceea veche cu roți. E blindată, cântărește vreo trei tone. Te chemăm când suntem gata.

— Mulțumesc.

Încăperea se goli. Bond scoase din buzunar micul pachețel fragil, ce conținea o baterie cu celulă uscată conectată la un mic tub cu vid. Inspectă din priviri cablajele, puse aparatul la loc în buzunarul hainei și așteptă. La douăsprezece fără cinci, ușa se deschise și funcționarul îl chemă.

— Totul e în regulă. Sunt în avion.

Uriașul Silver Ghost sclipitor aștepta în compartimentul serviciului vamal, unde nu putea fi văzut din avion. Singura altă mașină aflată acolo era un Triumph TR3 decapotabil, cu acoperișul pliat. Bond se apropie de spatele Rolls-ului. Tipii de la vamă scoseseră șuruburile plăcii ce acoperea compartimentul instrumentelor de rezervă și o dăduseră la o

parte. Bond scoase sertarul cu unelte și examină minuțios, teatral, atât instrumentele, cât și sertarul. Îngenunche și, prefăcându-se a cerceta laturile compartimentului, strecură în spatele lui bateria și tubul. Puse la loc sertarul cu instrumente, care se potrivea perfect în lăcașul lui. Se ridică și-și scutură mâinile de praf, spunându-i funcționarului vamal:

— Nimic.

Acesta așeză la loc placa și o prinse în șuruburi cu cheia pătrată, apoi se ridică.

— Nimic anormal la șasiu și nici la caroserie. Ramele și tapițeria conțin spații din belșug, dar n-am putut ajunge la ele fără o operație de proporții. Putem să-i dăm drumul?

— Da, și mulțumesc!

Bond se întoarse în birou. Auzi scrâșnetul rapid, dens al bătrânului starter automat; un minut mai târziu, mașina ieși din compartimentul vămii și înaintă superb, în ralanti, spre rampa de încărcare. Fără să se apropie de fereastră, Bond privi cum e urcată încet pe rampă. Fălcile mari ale avionului de mărfuri Bristol se închiseră cu un zăngănit, saboții care blocau roțile fură îndepărtați rapid și dispecerul ridică mâna cu degetul mare în sus. Cele două motoare tușiră cu putere, porniră și marea libelulă argintie înaintă încet spre pistă.

Când avionul ajunse pe pistă, Bond se duse la mașina lui, urcă pe locul șoferului și apăsă un buton de sub bord. După o clipă de tăcere, din difuzorul ascuns răsună un huruit aspru, puternic. Răsuci alt buton și urletul se reduse, devenind un zumzet profund. Așteptă până când auzi avionul că decolează. Zumzetul scăzu în timp ce avionul urca, îndreptându-se spre coastă, iar cinci minute mai târziu dispăru. Bond reglă aparatul și prinse din nou sunetul. Îi urmări vreme de alte cinci minute, timp în care avionul ajunse deasupra Canalului Mânecii, după care opri aparatul. Duse mașina în compartimentul serviciului vamal, anunță că se va întoarce la unu și jumătate pentru cursa de la ora două și porni încet spre o cârciumă din Rye pe care o știa. Începând din acel moment, atât timp cât se menținea la circa o sută șaizeci de kilometri de Rolls, dispozitivul Homer, transmițătorul radio simplu pe

care-l strecurase în compartimentul uneltelor, avea să mențină legătura cu receptorul din mașină. Nu trebuia decât să supravegheze decibelii și să nu lase zgomotul să se stingă. Era o formă simplă de găsire a direcției, care permitea unei mașini să urmărească o alta de la distanță mare și să păstreze legătura fără cel mai mic pericol de a fi depistată. De cealaltă parte a Canalului Mânecii va trebui să descopere ce șosea a ales Goldfinger la ieșirea din Le Touquet, să se apropie suficient cât dispozitivele să funcționeze, iar în apropierea orașelor mari ori a bifurcaților și intersecțiilor mari să se apropie și mai mult. Știa că uneori va face alegerea proastă și va trebui să conducă cu viteză mare ca să-și prindă ținta din urmă, dar Aston Martinul lui era apt pentru așa ceva. Joaca de-a iepurele și ogarul prin Europa avea să fie distractivă. Soarele strălucea pe cerul senin. Preț de o clipă Bond simți un fior puternic de emoție pe șira spinării. Zâmbi pentru sine – un zâmbet dur, rece, crud. „Goldfinger, pentru prima oară în viața ta ai dat de belea – o belea mare!”

•

La răscrucea periculoasă între liniștita șosea N38, ce ieșea din Le Touquet și iureșul autostrăzii N1 se află întotdeauna un polițist pe motocicletă. Da, firește că a văzut Rolls-ul. Nu se poate să nu-l remarci. O mașină cu adevărat aristocratică.

— Spre dreapta, *monsieur*, spre Abbeville. E cu o oră înaintea dumneavoastră dar cu acest bolid pe care-l aveți…!

Imediat ce-și rezolvase hârtiile la aeroport și pornise la drum, dispozitivul Homer prinsese zumzetul Rolls-ului, dar era imposibil să-și dea seama dacă Goldfinger se îndrepta către nord – spre Țările de Jos, Austria sau Germania – sau spre sud. Pentru o localizare de felul ăsta era nevoie de două mașini dotate cu echipament radar. Bond ridică mâna în semn de salut spre polițist și porni mașina în forță. Știa că trebuie să micșoreze rapid distanța față de Rolls. Probabil că Goldfinger trecuse deja de Abbeville și de bifurcația majoră ce urma, intrând pe N1, către Paris, sau pe N28, către Rouen. Dacă greșea în alegerea direcției, putea să irosească o mulțime de timp și de kilometri.

Bond înainta cu iuțeală pe șoseaua cu curbură proastă. Nevrând să riște, parcurse cei patruzeci și trei de kilometri până la Abbeville într-un sfert de oră. Zumzetul dispozitivului Homer era puternic. Goldfinger nu putea fi cu mai mult de treizeci de kilometri în fața lui. Dar încotro s-o apuce la bifurcație? Își dădu cu părerea și alese șoseaua spre Paris, mânând mașina fără milă. O vreme, zumzăitul nu înregistră nicio schimbare: putea să fi avut dreptate ori să se fi înșelat. Dar la un moment dat sunetul dispozitivului începu să scadă imperceptibil. Fir-ar să fie! Să se întoarcă sau să meargă înainte cu viteză, să intre pe una din șoselele secundare ce făceau legătura cu cea către Rouen și să-l prindă din urmă acolo? Bond detesta să se întoarcă din drum. Cu zece kilometri înainte de Beauvais făcu dreapta. Câtva timp avu parte de drum prost, dar pe urmă intră pe șoseaua N30, rapidă, și-și permise să intre în Rouen, condus de vocea chemătoare a receptorului radio. Opri la periferia orașului și, ascultând cu o ureche, consultă ghidul Michelin. Zumzetul tot mai puternic îi spunea că a luat-o înaintea lui Goldfinger, dar urma încă o bifurcație esențială; dacă făcea presupunerea greșită acolo, i-ar fi fost mai greu să dreagă situația. Goldfinger putea să aleagă traseul Alengon – Le Mans – Tours, spre sud, sau putea să meargă spre sud-est, evitând Parisul, trecând prin Evreux, Chartres și Orleans. Bond nu-și putea permite să se apropie de centrul orașului Rouen și, poate, să zărească Rolls-ul și drumul pe care va apuca. Trebuia să aștepte până când sunetul dispozitivului Homer începea să scadă și doar atunci să ghicească.

Abia după un sfert de oră avu certitudinea că Rolls-ul trecuse de mult. Alese și de astă dată șoseaua din stânga la bifurcație. Apăsă accelerația până la podea și se grăbi. Da! De astă dată, zumzetul se transforma în muget. Era pe calea cea bună. Încetini la șaizeci și cinci la oră, reduse volumul receptorului până la o șoaptă și merse tihnit înainte, întrebându-se care o fi fost destinația lui Goldfinger.

Se făcu ora cinci, apoi șase, apoi șapte. Soarele apunea în oglinda lui retrovizoare, dar Rolls-ul gonea mai departe.

Trecură de Dreux și Chartres și se aflau pe ultima porțiune dreaptă de drum, optzeci de kilometri, înainte de Orleans. Dacă acela era locul de popas peste noapte, ar fi însemnat că Rolls-ul nu s-a descurcat rău deloc: peste patru sute de kilometri în ceva mai mult de șase ore. Categoric, Goldfinger nu era câtuși de puțin leneș în mașină. Pesemne că în afara localităților mâna bătrânul Silver Ghost la viteza maximă. Bond începu să se apropie.

Văzu în față două lumini de poziție – slabe. El avea aprinse farurile de ceață dar le stinse și aprinse în locul lor farurile Marchal. Era o mașină sport, mică. Se apropie. MG? Triumph? Austin Healey? Era un Triumph gri deschis, cu acoperișul tras. Clipi cu farurile și-l depăși. Acum avea în față lumina puternică a farurilor altei mașini. Le stinse pe ale sale, înlocuindu-le cu cele de ceață. Cealaltă mașină se afla la un kilometru și jumătate în față. Bond se apropie încetișor de ea. Când ajunse la patru sute de metri în spatele ei, aprinse scurt farurile Marchal ca să arunce o privire rapidă. Da, era Rolls-ul. Rămase iarăși în urmă cu un kilometru și jumătate, remarcând vag farurile slabe ale micului TR3 în oglinda retrovizoare. La periferia orașului Orleans trase pe dreapta. Triumph-ul îl depăși detașat.

Orașul Orleans nu-i plăcuse niciodată. Era un oraș plin de preoțime și de mituri, fără farmec și fără veselie, care se mulțumea să trăiască pe socoteala Ioanei d'Arc și să sfredelească turistul cu o privire dură de sfânt, în timp ce-i lua banii. Se uită în ghidul Michelin.

Goldfinger va poposi la un hotel de cinci stele și va mânca fileu de calcan și pui fript. Pentru el, alegerea va fi Arcades – sau poate Moderne. Lui Bond i-ar fi plăcut să poposească afară din oraș și să doarmă pe malul Loarei, la excelentul Auberge de la Montespan, cu burta plină cu *quenelles de brochet*{39}, dar trebuia să rămână mai aproape de vânatul lui. Alese hotelul gării și cina la bufetul gării.

Când stătea la îndoială, Bond alegea întotdeauna hotelurile gărilor. Erau suficient de comode, avea loc din belșug ca să parcheze mașina și șansele erau mai mari de unu la unu ca

mâncarea la bufetul gării să fie excelentă. În plus, la gară puteai auzi pulsul orașului. Șuieratul trenurilor noaptea era plin de tragism și de romantism.

Zumzetul receptorului rămăsese constant în ultimele zece minute. Bond își însemnă drumul spre cele trei hoteluri și se strecură precaut în oraș. Coborî spre fluviu, de-a lungul cheiului luminat. Avusese dreptate: Rolls-ul se afla în fața hotelului Arcades. Făcu cale întoarsă, spre gară.

Hotelul gării era exact așa cum se așteptase: ieftin, demodat și cu un confort robust. Făcu o baie fierbinte, se întoarse la mașină ca să se convingă că Rolls-ul nu s-a mutat, după care intră în restaurantul gării și mâncă unul din meniurile sale preferate – două *oeufs cocotte à la crème*{40}, o porție mare de *sole meuniere*{41} (Orleans era suficient de aproape de mare; peștele din Loara tinde să aibă gust de mâl) și o brânză Camembert bunicică. Bău o sticlă de jumătate de vin Rose d'Anjou, iar la cafea, un coniac Hennessey de trei stele. La zece și jumătate ieși din restaurant, controlă Rolls-ul și se plimbă pe străzile pustii timp de o oră. Încă un control al Rolls-ului, apoi la culcare.

A doua zi la șase dimineața, Rolls-ul se afla în același loc. Bond achită nota la hotel, luă un mic dejun complet cu porție dublă de cafea, la gară, merse cu mașina pe chei și o parcă pe o stradă laterală. De astă dată nu-și putea permite să facă greșeli. Goldfinger putea fie să traverseze fluviul și să se îndrepte spre sud ca să intre pe N7, către Riviera, fie să meargă de-a lungul malului nordic al Loarei, îndreptându-se poate tot spre Riviera, dar putând avea drept destinație, la fel de bine, Elveția și Italia. Coborî din mașină și se sprijini de parapetul de pe malul apei, privind printre trunchiurile platanilor. La opt și jumătate, din hotelul Arcades ieșiră două siluete scunde. Rolls-ul se puse în mișcare. Îl urmări cum merge de-a lungul cheiului până-i ieși din raza vizuală, și atunci urcă în Aston Martin și-i porni pe urme.

Bond șofa degajat în paralel cu Loara, sub strălucirea soarelui de început de vară. Zona aceea se număra printre locurile sale preferate din lume. În mai, cu pomii fructiferi ca

niște torțe albe și cu fluviul cel lat și leneș încă umflat de ploile iernii, valea era verde, tânără și învești mântată pentru dragoste. La asta se gândea când, înainte de Châteauneuf, auzi țipătul claxonului Bosch dublu și micul Triumph îl depăși cu viteză. Acoperișul era pliat, așa că putu să vadă în treacăt imaginea neclară a unei fețe frumoase, ascunsă de ochelarii de șofer albi cu lentile bleumarin. Deși văzu numai conturul profilului – dunga gurii roșii și o șuviță fluturătoare de păr brunet sub o basma roz cu buline albe, știa că fata e inimoasă, după felul cum își ținea capul. Atitudinea aceea avea autoritatea persoanei obișnuite să fie admirată, combinată cu ușoara timiditate a fetei care șofează singură și depășește un bărbat într-o mașină elegantă.

Bond se gândi: Asta se va întâmpla azi! Loara e gătită tocmai pentru așa ceva: să urmărești fata până când o ajungi din urmă la ora prânzului, contactul la restaurantul pustiu de pe malul apei, în grădină sub bolta de viță-de-vie. Friptura și vinul Vouvray rece ca gheața, tatonările reciproce precaute, după care cele două mașini vor porni mai departe, una în urma celeilalte, până când, seara, mult mai la sud, vor ajunge în locul asupra căruia conveniseră la prânz – măslini, greieri cântând în amurgul indigo, descoperirea faptului că se plac și că destinația fiecăruia mai poate aștepta. Apoi, a doua zi („Nu, nu astă-seară, nu te cunosc suficient de bine și, în plus, sunt obosită”), vor lăsa mașina ei în garajul hotelului și vor pleca într-o hoinăreală agale, știind că n-au niciun motiv să se grăbească spre vest, ocolind șoselele principale. Cum se numea localitatea aceea pe care voise dintotdeauna s-o viziteze, pur și simplu din cauza numelui? Da, Entre Deux Seins, un sat din apropiere de Les Baux. Poate că nu exista acolo nici măcar un han. Ei bine, atunci vor merge chiar în Les Baux, la gurile Ronului, la marginea deltei Camargue. Acolo își vor lua camere alăturate (nu o cameră cu pat dublu, prea devreme pentru așa ceva) la fabulosul Baumaniere, singurul hotel cu restaurant din Franța căruia ghidul Michelin îi acorda omagiul suprem. Vor mânca languste gratinate și poate că, întrucât era un lucru tradițional într-o astfel de

seară, vor bea șampanie. Și pe urmă…

Bond zâmbi la gândul poveștii pe care o țesuse și la punctele de suspensie cu care se încheia. „Nu azi! Azi îți faci meseria. Ziua de azi e pentru Goldfinger, nu pentru dragoste. Azi, singura mireasmă pe care ai voie s-o miroși e loțiunea după ras scumpă a lui Goldfinger, nu…” Oare ce-ar folosi ea? Englezoaicele fac greșeli în privința parfumurilor. Spera că al ei va fi discret și cu iz proaspăt. Vent Vert de la Balmain, poate, sau Muguet de la Caron. Bond ridică volumul receptorului, ca să se asigure că totul e în regulă, apoi îl dădu încet și conduse mai departe, relaxat, jucându-se cu gândurile despre fată, completând detaliile. Firește că se putea să se întâlnească din nou cu ea. Se părea că-și țin tovărășie îndeaproape. Pesemne că petrecuse și ea noaptea în Orleans. Unde oare? Ce irosire! „Dar stai nițel!” Bond se trezi subit din visarea cu ochii deschiși. Acoperișul pliat al mașinii îi aduse aminte: mai văzuse Triumph-ul și înainte, la Ferryfield. Probabil că luase cursa imediat următoare după cea a lui Goldfinger. E drept că nu văzuse fata și nici nu remarcase numărul de înmatriculare, dar precis era același. Iar dacă așa stăteau lucrurile, faptul că fata se afla în continuare pe urmele lui Goldfinger după patru sute optzeci de kilometri era mai mult decât o coincidență. Și în seara anterioară condusese cu farurile pe faza scurtă! „Hei, ce se petrece?!”

Bond apăsă pe accelerație. Se apropia de Nevers, așa că trebuia oricum să micșoreze distanța, în vederea următoarei cotituri importante. Își zise că va prinde doi iepuri dintr-odată și va vedea și ce pune la cale fata. Dacă-și menținea poziția undeva între el și Goldfinger, va trebui să gândească frenetic. Și ar fi fost o pacoste afurisită: și-așa era greu să rămână pe urmele lui Goldfinger, dar cu încă o „coadă” interpusă între ei, ar fi devenit diabolic de dificil.

Fata era tot acolo, la vreo trei kilometri în spatele Rolls-ului, ținându-se mult în urmă. Imediat ce-i văzu fundulețul sclipitor (cum îl descrise în sinea lui), Bond încetini. „Măi să fie! Cine e fata și ce mama naibii se petrece?” Conduse mai departe, morocănos și îngândurat.

Micul convoi înainta, urmând în continuare panglica neagră lată și lucioasă a șoselei N7 care traversează inima Franței ca un nerv gros și periculos. La Moulins însă Bond fu cât pe ce să piardă urma. Fu nevoit să se întoarcă rapid și să se înscrie pe N73. Goldfinger cotise în unghi drept și acum se îndrepta spre Lyon și Italia sau spre Macon și Geneva. Trebui să conducă cu viteză și ajunse la țanc ca să evite o dandana. Nu-și făcuse prea multe griji în privința tonalității dispozitivului Homer; contase pe faptul că vederea micului Triumph îl va anunța să încetinească numai că dintr-odată își dădu seama că zumzetul devenise muget. Dacă n-ar fi frânat cu putere, de la o sută patruzeci și cinci la oră cu cât rula, s-ar fi urcat peste Rolls. Așa însă, înainta cu viteza melcului când trecu un deal și văzu mașina cea mare și galbenă oprită la marginea drumului, la un kilometru și jumătate în față. Din fericire, era un drum de căruțe în apropiere. Intră pe el și opri sub pavăza unui gard viu scund. Scoase din torpedo un binoclu, coborî din mașină și se întoarse pe jos pe șosea. Da, la naiba! Goldfinger ședea sub un pod mic, pe malul unui pârâu. Îmbrăcat cu un pardesiu alb, subțire și o șapcă albă de șofer, în stilul turiștilor germani, mânca la iarbă verde. Imaginea îl făcu pe Bond să se simtă flămând. Cum rămânea cu propriul prânz? Examină Rolls-ul și văzu prin lunetă o parte din silueta neagră a coreeanului pe locul pasagerului. Nici urmă de Triumph. Dacă fata se afla tot pe urmele lui o Goldfinger, nimic n-o prevenise cu privire la oprirea acestuia, așa că probabil plecase capul și apăsase pe accelerație. Acum era undeva în față, așteptând în poziție de ambuscadă trecerea Rolls-ului. Oare? Bond își spuse că poate i-a luat-o imaginația razna. Probabil că fata era în drum spre lacurile italiene, unde se întâlnea cu o mătușă, cu niște prieteni, cu un iubit.

Goldfinger se ridicase în picioare. Ce om ordonat! „Așa, ridică de jos hârtiile alea și bagă-le cu grijă sub pod. De ce nu le arunci în pârâu?” Dintr-odată, Bond încleștă fălcile. De ce anume îi aminteau acțiunile lui Goldfinger? Oare romanța din nou situația, sau podul juca rolul de căsuță poștală? Primise oare Goldfinger instrucțiuni să lase ceva, un lingou de aur de-

al lui, sub acest pod anume? Franța, Elveția, Italia – locul era convenabil pentru toate: celula comunistă din Lyon, de pildă, una dintre cele mai puternice din Franța. Și locul era totodată bine ales, permițând vederea clară a șoselei în ambele sensuri.

Goldfinger urcă malul apei. Bond se retrase la adăpost. Auzi în depărtare scrâșnetul bătrânului starter automat; urmări precaut Rolls-ul până când acesta dispăru.

Era un pod frumos peste un pârâu frumos. Pe arcadă era inscripționat numărul topografic – 79/6: al șaselea pod de la un oraș oarecare, pe șoseaua N79. Bond coborî repede din mașină și se lăsă să lunece pe malul scund. Sub arcada podului era întunecos și răcoare, iar în apa limpede ce curgea lenește în albia prunduită se vedeau umbre de pești. Cercetă marginea zidăriei în apropierea marginii de iarbă. Exact la mijloc, sub șosea, creștea la baza zidului un smoc de iarbă deasă. O dădu la o parte și văzu firișoare de pământ proaspăt răscolit. Săpă cu degetele.

Era doar unul, neted la atingere, în formă de cărămidă. Ridicarea lui ceru oarecare forță. Bond scutură pământul de pe metalul galben, mat și înfășură în batistă lingoul greu. Cu el sub haină, urcă înapoi malul și ieși pe șoseaua pustie.

Capitolul 13

Dacă mă atingi acolo…

Bond se simțea mulțumit de sine. O mulțime de oameni aveau să se înfurie foarte tare pe Goldfinger. Cu douăzeci de mii de lire sterline se pot face o mulțime de treburi murdare. Acum planurile trebuiau modificate, conspirațiile trebuiau amânate, ba poate că erau chiar salvate niște vieți. Și dacă se ajungea vreodată la o investigație a SMERȘ, lucru improbabil, fiindcă membrii acelei organizații erau genul de oameni realiști care nu-și irosesc energia cu lucruri deja pierdute, se va presupune că vreun vagabond care s-a adăpostit sub pod a

găsit lingoul de aur.

Bond deschise buzunarul secret de sub scaunul pasagerului și strecură înăuntru lingoul. Periculos obiect! Va trebui să contacteze cel mai apropiat birou al Serviciului și să-l încredințeze celor de acolo, care-l vor trimite la Londra cu servieta diplomatică a ambasadei. Știa că va trebui să raporteze rapid incidentul, care confirma multe. Se putea chiar ca M să vrea să avertizeze *Deuxième Bureau*, astfel încât podul să fie supravegheat și să se poată afla cine vine să ia lingoul. Dar spera că nu se va ajunge la asta. Nu voia să se stârnească o sperietură tocmai când începea să se apropie de Goldfinger. Voia ca deasupra acestuia cerul să rămână albastru și senin.

Bond se puse în mișcare. Avea alte lucruri la care să se gândească. Trebuia să ajungă din urmă Rolls-ul, înainte de Macon, și să aleagă corect la următoarea bifurcație – spre Geneva sau spre Lyon. Trebuia să rezolve problema fetei și, dacă se putea, s-o scoată de pe șosea. Frumoasă sau nu, încurca lucrurile. Și trebuia să se oprească să-și cumpere ceva de mâncare și de băut. Era ora unu și, când îl văzuse pe Goldfinger mâncând, i se făcuse foame. Plus că era timpul să facă plinul cu benzină și să verifice apa și uleiul.

Zumzetul dispozitivului de urmărire deveni mai puternic. Se afla la periferia orașului Macon. Trebuia să se apropie de ținta sa, cu riscul de a fi zărit. Traficul aglomerat avea să-i mascheze mașina scundă. Era esențial să afle dacă Rolls-ul traversa râul Saône ca să intre pe șoseaua către Bourg sau dacă făcea dreapta la pod și intra pe N6, spre Lyon. Zări departe, pe strada Rambuteau, un petic de caroserie galbenă. Trecu podul peste calea ferată și traversă piațeta. Micul pătrat galben mergea întins spre râu. Bond remarcă trecătorii care întorceau capul ca să urmărească cu privirea Rolls-ul sclipitor. Râul! Oare Goldfinger va face dreapta sau va merge înainte, trecând podul? Rolls-ul merse drept înainte. Așadar, destinația era Elveția! Bond înaintă și el, ajungând în suburbia St. Laurent. Acum, să găsească o măcelărie, o brutărie și un magazin cu vinuri. La o sută de metri în fața lui, capul auriu

al unui viței atârna deasupra trotuarului. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Măi să fie! Micul Triumph se afla la doar câțiva pași de spatele mașinii lui. De cât timp? Fusese atât de concentrat să urmărească Rolls-ul încât nu se mai uitase în urmă de la intrarea în oraș. Pesemne că fata stătuse ascunsă pe o stradă lăturalnică. Așa deci! Posibilitatea unei coincidențe ieșea acum categoric din calcul. Trebuia făcut ceva. „Regret, iubito, dar trebuie să te bușesc. Voi fi cât de blând voi putea. Ține-te bine!” Bond opri subit în fața măcelăriei și schimbă la repezeală vitezele, intrând în marșarier. Se auzi un oribil scrâșnet metalic și un zgomot de sticlă spartă. Opri motorul și coborî.

Se duse în spatele mașinii. Fata, cu chipul încordat de mânie, cobora și ea din mașină, având deja un picior frumos, cu pielea de mătase, pe șosea. Bond întrezări imaginea indiscretă a unei coapse albe. Fata își scoase ochelarii de șofer și rămase locului, înfiptă bine pe picioare și cu brațele ridicate strâmb. Gura cea frumoasă era încordată de furie.

Bara de protecție din spate a automobilului Aston Martin era înfiptă în ce mai rămăsese din farurile și grila radiatorului micului Triumph. Bond rosti amiabil:

— Dacă mă mai atingi o dată acolo, va trebui să te căsătorești cu mine!

Abia ce articulă ultimul cuvânt, când palma deschisă îl plesni peste față. Ridică mâna și-și frecă obrazul. În jurul lor se adunase o mulțime considerabilă, dinspre care veneau murmure de aprobare și comentarii batjocoritoare.

— *Allez y la gosse*! *Maintenant le knock-out*![42]

Lovitura nu risipise furia fetei.

— Prostul naibii! Ce mama dracului crezi că faci?!

„Dacă fetele drăguțe ar fi furioase tot timpul, ar fi frumoase”, își zise Bond; cu voce tare replică:

— Se pare că n-ai cine știe ce frâne.

— Frânele mele?! Ce naiba vrei să spui?! Tu ai dat peste mine cu spatele!

— A alunecat schimbătorul de viteze. Nu știam că ești atât de aproape. (Era timpul s-o calmeze.) Îmi pare extrem de rău!

Îți voi achita toate reparațiile și ce mai trebuie. E un mare ghinion! Hai să vedem care sunt stricăciunile. Încearcă să dai înapoi. Pe cât se pare, nu cred că ni s-au suprapus barele de protecție.

Puse un picior pe bara de protecție a Triumph-ului și-l zgudui.

— Să nu îndrăznești să-mi atingi mașina! Las-o în pace!

Mânioasă fata urcă din nou la volan și apăsă starterul automat. Motorul porni. De sub capotă se auzi un zăngănit metalic. Ea opri motorul și se aplecă peste portieră.

— Poftim, idiotule! Ai făcut zob ventilatorul!

Bond asta și sperase. Urcă în propria mașină și o îndepărtă încet de Triumph. Fragmentele de sticlă și metal eliberate de bara lui din spate căzură cu clinchet pe drum. Coborî din nou. Mulțumea se rărise, dar lângă ei se afla un bărbat în salopetă de mecanic auto, care se oferi să telefoneze ca să cheme o camionetă de tractări și plecă să-și pună în practică propunerea. Bond se duse spre Triumph. Fata coborâse și-l aștepta. Expresia feței ei se schimbase; acum era mai calmă. Bond observă că ochii ei, de un albastru închis, îi cercetau cu atenție fața. Îi spuse:

— Sunt sigur că nu e prea grav. Probabil că izbitura a mișcat ventilatorul de la locul lui. Mecanicul va pune niște faruri temporare și va îndrepta grila radiatorului. Mâine dimineață vei putea porni din nou la drum. (Băgă mâna în buzunar după portmoneu.) Îmi dau seama că incidentul e înnebunitor pentru tine și accept categoric toată vina. Poftim o sută de mii de franci, ca să acoperi reparațiile și cheltuielile șederii peste noapte și telefoanele la prieteni și așa mai departe. Te rog să-i iei și să consideri că suntem chit! Mi-ar plăcea să rămân aici și să te văd pornită la drum cu bine mâine dimineață, dar am o întâlnire programată pe diseară și pur și simplu n-o pot rata.

— Nu!

Acel unic cuvânt era degajat și categoric. Fata duse mâinile la spate și aștepta.

— Dar…

Ce voia oare, poliția? Voia să-l acuze de șofat periculos?

— Și eu am în seara asta o întâlnire programată pe care n-o pot rata. Trebuie să ajung la Geneva. Te rog, mă duci acolo? Nu e departe, doar vreo o sută șaizeci de kilometri. Cu asta (făcu semn spre Aston Martinul DB III) am putea ajunge în două ore. Vrei? Te rog!

În vocea ei se citea o insistență disperată. Fără lingușeli, fără amenințări, doar o nevoie arzătoare. Pentru prima dată Bond o examină altfel decât ca pe o fată drăguță care poate că voia să fie agățată de Goldfinger sau avea motive să-l șantajeze – acestea erau singurele explicații pe care le putea găsi și care concordau cu datele concrete, însă fata nu părea capabilă nici de una nici de alta. Pe chipul ei se citea prea mult caracter, prea multă candoare. Și nu era îmbrăcată în uniforma seducătoarei. Purta o cămașă din mătase groasă albă cu croială, mai degrabă masculină, descheiată la gât, dar care se putea încheia până la gulerul îngust, stil tunică. Mânecile lungi și largi aveau manșete strâmte. Unghiile ei nu erau date cu lac și singura bijuterie pe care o purta era un inel de aur pe inelarul mâinii stângi, ca un inel de logodnă (autentic sau fals?). Avea o curea foarte lată, din piele neagră lucrată manual, cu două catarame din alamă, mai înaltă la spate, astfel încât să ofere puțin din sprijinul asigurat de centura-corset a piloților de curse. Fusta scurtă era gri închis, plisată, iar în picioare avea niște sandale negre ce păreau scumpe, răcoroase și comode pentru condus. Singura tușă de culoare o dădea basmaua roz, pe care și-o scosese de pe cap și o ținea acum în mână, împreună cu ochelarii albi. Ansamblul arăta foarte atrăgător, dar îi amintea mai degrabă de un echipament decât de vestimentația unei fete tinere. Întreaga purtare și înfățișare a fetei avea ceva vag masculin și deschis. Bond își spuse că se putea să facă parte din echipa feminină de schi a Angliei sau că-și petrece mult timp în Anglia vânând și participând la curse de cai cu obstacole.

Deși era foarte frumoasă, era genul de fată care-și lasă frumusețea în pace. Nu făcuse nicio încercare de a-și rearanja părul; ca urmare, arăta așa cum ar trebui să arate părul unei

fete: dezordonat, cu șuvițe rebele și cu o cărare strâmbă: Astfel oferea contrastul unui cadru întunecat neregulat pentru simetria luminoasă a feței, ale cărei trăsături principale erau ochii albaștri sub sprâncenele negre, gura atrăgătoare și un aer de hotărâre și de independență dat de pomeții proeminenți și de linia fină a maxilarului. Același aer de autonomie se desprindea și din silueta ei. Avea o ținută mândră, cu sânii frumoși ieșiți în evidență fără rușine sub mătasea întinsă. Postura ei, cu tălpile ușor depărtate și cu mâinile la spate, provoca feminin, dar totodată aducea și a provocare la duel. Întreaga imagine părea să spună: „Să nu-ți închipui, ticălos chipeș ce ești, că mă poți trata ca pe o femeiușcă! Tu m-ai băgat în beleaua asta și, Dumnezeu mi-e martor, tot tu ai să mă și scoți! Poate că ești atrăgător, da, dar eu trebuie să-mi văd de viața mea și știu ce vreau.”

Bond îi cântări cererea. Cât de mare pacoste se putea dovedi fata? Cât de curând putea să scape de ea și să-și vadă de propriile treburi? Exista vreun risc în ce privea securitatea? În ciuda dezavantajelor, exista curiozitatea pe care-o simțea față de ea și față de ceea ce punea la cale, amintirea poveștii romanțate pe care o țesuse în jurul ei și care făcuse acum primul pas în direcția împlinirii și, în sfârșit, aspectul de „domniță în suferință” al situației – cererea de ajutor a oricărei femei. Zise scurt:

— Te duc bucuros la Geneva.

Deschise portbagajul mașinii sale.

— Haide să-ți mutăm lucrurile! Cât timp mă ocup de partea cu atelierul auto, poftim niște bani. Te rog, du-te și cumpără de mâncare pentru amândoi – tu ia-ți ce vrei, iar pentru mine, un cârnat de Lyon mediu, o pâine, unt și o sticlă de jumătate cu vin de Macon, cu dopul scos.

Privirile li se întâlniră și schimbară o suită rapidă de semnale masculin-feminin, stăpân-sclav. Fata luă banii, spunând:

— Mulțumesc. Am să cumpăr aceleași lucruri și pentru mine.

Se duse la portbagajul Triumph-ului și-l descuie.

— Nu, nu te deranja, mă descurc!

Scoase o geantă cu crose de golf, cu fermoarul închis, și o valiză mică, ce părea scumpă; le aduse la Aston Martin și, respingând oferta de ajutor a lui Bond, le așeză alături de valiza lui. Îl privi cum încuie portbagajul, apoi se întoarse la mașina ei, din care luă o poșetă mare, din piele neagră lucrată manual.

— Ce nume și ce adresă să dau? întrebă Bond.

— Poftim?

El repetă întrebarea, curios dacă fata va minți în legătură cu numele, cu adresa ori cu ambele.

— Nu voi sta prea mult într-un loc. Cel mai bine, spune hotelul Bergues din Geneva. Numele e Soames. Domnișoara Tilly Soames, spuse ea fără nicio ezitare.

Intră în măcelărie. Un sfert de oră mai târziu porniseră la drum.

Fata ședea cu spatele drept și cu ochii ațintiți asupra șoselei. Zumzăitul dispozitivului Homer se auzea slab. Spunându-și că Rolls-ul căpătase probabil un avans de vreo optzeci de kilometri, Bond se grăbi. Trecură ca fulgerul prin Bourg și peste fluviu, la Pont d'Ain și ajunseră la dealurile piemontane ale munților Jura și la virajele în S ale șoselei N84. Bond le abordă de parcă ar fi concurat într-un raliu alpin. După ce se clătină de două ori și-l atinse, fata se prinse cu mâna de mânerul de pe acoperiș și se lăsă în voia ritmului mașinii, ca și cum ar fi fost șoferul lui de rezervă. O dată, după un derapaj deosebit de abrupt, Bond aruncă o privire spre profilul ei: avea buzele întredeschise, nările ușor umflate și ochii strălucitori. Se distra.

Ajunseră în vârful trecătorii; urma coborârea spre frontiera cu Elveția. Dispozitivul de urmărire emitea acum un muget constant. Bond își spuse: „Trebuie s-o iau mai ușor, altfel ne vom ciocni de ei la vamă." Băgă mâna sub bord și reduse volumul zgomotului, după care trase mașina pe marginea drumului. Rămaseră în mașină și împărțiră o masă în aer liber politicoasă, dar aproape mută – niciunul, nici celălalt nu făcură vreo încercare de a conversa, amândoi având, pe cât se

părea, alte lucruri în minte. După zece minute, Bond porni iarăși la drum. Ședea relaxat, conducând mașina cu ușurință pe drumul șerpuit, printre pinii tineri, foșnitori.

— Ce-i cu zgomotul acela? întrebă fata.

— E de la magnetou. Se înrăutățește când am viteză. A început la Orleans. Va trebui să-l rezolv diseară.

Ea păru că se mulțumește cu aceste baliverne. Întrebă cu timiditate:

— Încotro te îndrepți? Sper că nu te-am depărtat prea mult de destinație.

Bond replică pe un ton prietenos:

— Deloc. De fapt, și eu merg la Geneva dar se poate să nu mă opresc peste noapte. S-ar putea să trebuiască să merg mai departe. Depinde de întâlnirea pe care o am. Tu cât stai acolo?

— Nu știu. Joc golf. La Divonne se ține Campionatul elvețian feminin deschis. Nu sunt chiar de calibrul acela, dar m-am gândit că mi-ar prinde bine să încerc. Pe urmă aveam de gând să joc pe alte câteva terenuri.

În regulă… Nu exista niciun motiv ca spusele ei să nu fie adevărate. Bond însă era sigur că nu constituiau întregul adevăr.

— Joci mult golf? Care e terenul tău de origine?

— Destul de mult. Temple.

Întrebarea fusese firească. Oare răspunsul era adevărat, sau numise pur și simplu primul teren care-i venise în minte?

— Locuiești în apropiere de Temple?

— Am o mătușă care locuiește în Henley. Tu ce faci în Elveția, mergi în vacanță?

— Cu afaceri. Import-export.

— Aha!

Bond zâmbi pentru sine. Conversația era de scenă. Vocile erau voci politicoase de scenă. Vedea cu ochii minții imaginea iubită de teatrul englezesc – salonul, nalbele de grădină scăldate de soare dincolo de ușile-fereastră, cuplul așezat pe canapea, pe margine, iar ea turnând ceaiul în cești. „Vrei zahăr?”

Ajunseră la dealurile piemontane; aveau în față o porțiune

lungă de drum drept, iar la distanță se vedea micul grup de clădiri al vămii franceze.

Fata nu-i dădu niciun prilej de a arunca o privire la pașaportul ei. Imediat ce opri mașina, ea spuse ceva despre refacerea ținutei și dispăruse în toaleta femeilor. Bond trecuse de punctul de control și se ocupa de chestiunea permisului temporar de trecere a mașinii peste graniță când ea reapăruse, cu viza pe pașaport. La vama elvețiană alese pretextul nevoii de a scoate ceva din valiză. Bond n-avea timpul necesar ca să-i strice cacealmaua.

Intră grăbit în Geneva și trase în dreptul intrării impunătoare a hotelului Bergues. Omul de serviciu veni și luă valiza fetei și crosele de golf. Bond și cu ea stăteau față-n față pe trepte; fata întinse mâna și spuse, fără umbră de melancolie în ochii albaștri candizi:

— La revedere. Și mulțumesc. Conduci foarte frumos! (Zâmbi doar cu gura.) Mă surprinde că ai intrat în viteza greșită la Macon.

Bond ridică din umeri.

— Nu se întâmplă prea des, dar mă bucur că am făcut-o. Dacă-mi termin treburile, poate că ne mai putem întâlni.

— Ar fi plăcut.

Tonul ei spunea că, de fapt, n-ar fi. Fata se răsuci pe călcâie și intră în hotel pe ușa rotativă.

Bond alergă la mașină. La naiba cu fata! Acum trebuia să-l prindă din urmă pe Goldfinger, iar după aceea, să ajungă la micul birou de pe Quai Wilson. Reglă frecvența dispozitivului de urmărire și așteptă câteva minute. Goldfinger se afla aproape, dar se depărta. Putea să meargă fie pe malul drept al lacului, fie pe cel stâng. Judecând după tonalitatea zumzetului, se afla la cel puțin un kilometru și jumătate de oraș. Încotro? La stânga către Lausanne? La dreapta către Evian? Bond se afla deja pe drumul din stânga așa că hotărî să-și urmeze instinctul. Se puse în mișcare.

Prinse din urmă silueta înaltă, galbenă a Rolls-ului chiar înainte de Coppet, micul sătuc făcut celebru de madame de Staël{43}. Se ascunse în spatele unui camion. Când făcu

următoarea recunoaștere, Rolls-ul dispăruse. Bond merse mai departe, supraveghind marginea stângă a drumului. La intrarea în sat văzu un zid înalt, cu o poartă mare de fier, dublă, solidă, care tocmai se închidea. În aer stăruiau nori de praf. Deasupra zidului se afla o pancartă modestă, pe care scria cu litere galbene șterse pe fond albastru: ENTREPRISES AURIC A.G. Vulpea intrase în vizuină!

Bond așteptă până când din șosea se desprinse un drum la stânga. Intră pe el și merse până dădu peste altul, care mergea înapoi, printre vii, spre pădurea din spatele satului Coppet și spre castelul doamnei de Staël. Își luă binoclul, coborî și porni pe o cărare de străbătut cu piciorul în jos, către sat. În scurt timp apăru în stânga lui o îngrăditură din bare orizontale de fier, care avea la capătul de sus sârmă ghimpată. O sută de metri mai la vale, îngrăditura se întâlnea cu un zid înalt de piatră. Bond urcă înapoi pe cărare, agale, căutând intrarea secretă pe care o creaseră precis copiii din Coppet ca să ajungă la castani. O găsi: două bare ale îngrăditurii fuseseră depărtate, ca să permită trecerea unui corp mic. Se urcă pe bara inferioară, se lăsă pe ea cu toată greutatea, lărgi spațiul cu încă vreo cinci centimetri și se strecură de partea cealaltă.

Bond porni cu prudență printre copaci, având grijă la fiecare pas să nu calce pe vreo creangă uscată. Copacii se răriră și putu să întrezărească un grup de clădiri scunde în spatele unui mic conac. Alese trunchiul gros al unui brad; se ascunse în spatele lui și privi spre clădiri. Cea mai apropiată se afla la vreo sută de metri, iar în mijlocul curții deschise se afla Rolls-ul Silver Ghost, prăfuit.

Luă binoclul și examină totul minuțios.

Casa era un cub bine proporționat din cărămidă roșie veche, cu acoperiș de ardezie. Avea parter, etaj și mansardă, iar zidurile erau parțial acoperite de o wisteria foarte bătrână, înflorită. Era o casă atrăgătoare. Bond văzu cu ochii minții lambriurile vopsite în alb din interior și simți mirosul dulce, de praf și soare, al încăperilor. Ușa din spate dădea spre curtea mare, pavată unde stătea Rolls-ul. Curtea era deschisă pe partea dinspre el, dar împrejmuită pe celelalte două gaturi

de ateliere fără etaj, acoperite cu tablă ondulată. În unghiul de întâlnire al celor două ateliere se ridica un coș de fum înalt, din zinc, având deasupra o acoperitoare tot din zinc. În vârful acoperitorii de zinc se afla gura pătrată pivotantă a unui obiect care-i părea că seamănă cu un scaner radar Decca, de genul celor pe care le vezi pe puntea majorității vapoarelor. Aparatul se rotea cu o mișcare constantă. Bond nu-și dădea seama la ce servea acolo, pe acoperișul micii fabrici dintre copaci.

Dintr-odată liniștea și nemișcarea scenei pașnice fură destrămate. Era ca și cum Bond ar fi introdus un penny în fanta unei diorame pe promenada de la Brighton. Undeva, un ceas mititel bătu ora cinci. La acest semnal, ușa din dos a casei se deschise și în curte ieși Goldfinger, tot cu pardesiul cel alb de șofer, dar fără șapcă. Îl urma un omuleț absolut banal, servil, cu o mustață în perie și ochelari cu ramă de baga. Goldfinger părea mulțumit. Se duse la Rolls și bătu ușurel cu palma în capotă. Bărbatul celălalt râse politicos, apoi scoase din buzunarul vestei un fluier și suflă în el. Ușa atelierului din dreapta se deschise și ieșiră, unul după altul, patru lucrători în salopete albastre, care se îndreptară spre mașină. Ușa pe care o lăsaseră deschisă lăsa să se audă un uruit; un motor puternic porni și începu să lucreze cu gâfâitul ritmic pe care Bond și-l amintea de la Reculver.

Cei patru lucrători își ocupară pozițiile în jurul mașinii, pe care, la o comandă a mărunțelului, probabil maistrul, începură s-o dezasambleze.

Scoaseră cele patru portiere din balamale, luară capota apoi se apucară să scoată niturile uneia din apărătorile roților; deveni clar că despuiau metodic mașina de blindajul ei.

Aproape în clipa când Bond ajunse la această concluzie, în ușa din dos a casei apăru silueta neagră, cu pălărie cu calotă rotundă, a lui Oddjob, care-i adresă lui Goldfinger un zgomot oarecare. Fără să-i spună un cuvânt maistrului, Goldfinger intră în casă, lăsând lucrătorii la treabă.

Sosise timpul ca Bond să se pună în mișcare. Mai privi o dată în jur, ca să-și întipărească în minte geografia locului,

după care se întoarse circumspect printre copaci.

•

— Sunt de la Universal Export.

— A, da?

Pe peretele din spatele mesei de lucru se afla o reproducere a portretului reginei realizat de Annigoni{44}. Pe ceilalți pereți erau agățate reclame la tractoare Ferguson și la alte utilaje agricole. De dincolo de fereastra mare răzbătea zgomotul traficului de pe Quai Wilson. Sirena unui vapor cu aburi șuieră. Bond aruncă o privire pe fereastră și-l urmări cum înaintează, la distanță medie, lăsând în urmă un siaj vrăjit pe oglinda perfectă a lacului la vremea înserării. Se uită din nou în ochii cu o expresie politicos interogativă de pe fața banală, neutră, de om de afaceri.

— Speram că putem face afaceri cu dumneavoastră.

— Ce fel de afaceri?

— Afaceri importante.

Pe chipul omului apăru un zâmbet larg.

— Ești zero-zero șapte, nu-i așa? întrebă el voios. Mă gândeam eu că te-am recunoscut! Ia spune, cu ce te pot ajuta? (Vocea deveni precaută.) Un singur lucru: e bine să te grăbești și să nu stai mult aici. De când cu afacerea Dumont, atmosfera e foarte încinsă. M-au mirosit – și localnicii, și Roșiii. Totul foarte pașnic, desigur, dar nu e de dorit să înceapă să te adulmece.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să fie așa. E doar ceva de rutină. Poftim!

Bond își descheie cămașa și scoase bucata grea de aur.

— Trimite asta acasă, te rog. Și transmite, când ai ocazia, următoarele.

Omul trase spre el un carnet și stenografie ceea ce-i dictă Bond. După ce terminară băgă carnetul în buzunar.

— Măi să fie! Un material incendiar. Se face! Transmisiunea mea e la miezul nopții. Asta (arătă spre lingou) poate să meargă la Berna, pentru servieta diplomatică. Altceva?

— Ai auzit vreodată de firma „Entreprises Auric”, de la

Coppet? Știi ce activitate are?

— Știu ceea face fiecare firmă cu activități inginerești din zonă. Trebuie să știu. Anul trecut am încercat să le vând niște mașini manuale de nituire. Produc mobilier metalic, destul de bun. Societatea elvețiană a căilor ferate cumpără de la ei, la fel și companiile aeriene.

— Știi care companii aeriene?

Omul ridică din umeri.

— Am auzit că au făcut toată lucrarea pentru Mecca, firma aceea mare de curse charter spre India. Punctul lor terminus e Geneva. Firma e un concurent serios al companiei All-India. Mecca însă e în proprietate privată. La drept vorbind, am auzit că Auric & Co. a investit în ea. Nu-i de mirare că a primit contractul pentru scaune!

Pe fața lui Bond apăru un zâmbet sumbru, care se lăți încet. Se ridică și-i întinse celuilalt mâna.

— Nu știi, dar tocmai ai rezolvat un puzzle întreg în mai puțin de un minut. Mulțumesc mult! Și mult noroc cu afacerea cu tractoare. Sper să ne mai întâlnim.

Ajuns în stradă, Bond urcă repede în mașină și porni spre hotelul Bergues. Așadar, asta era! Timp de două zile urmărise un Silver Ghost prin Europa. Un Silver Ghost blindat. Privise nituirea ultimei plăci blindate în Kent și despuierea întregului blindaj în Coppet. Fără îndoială, panourile acelea metalice erau deja în furnalele din Coppet, gata să capete forma a șaptezeci de scaune pentru un avion Constellation al firmei Mecca. Peste câteva zile, scaunele respective aveau să fie scoase din avion în India și înlocuite cu altele din aluminiu. Și Goldfinger va fi făcut… cât? Jumătate de milion de lire sterline? Un milion?

Căci automobilul Silver Ghost, „Fantoma de argint”, nu era câtuși de puțin din argint. Era o „Fantomă de aur” – toată caroseria de două tone. Aur curat, alb, de optsprezece carate.

Capitolul 14

Bufnituri în noapte

James Bond își luă o cameră la hotelul Bergues, făcu o baie combinată cu duș și-și schimbă hainele. Cântări în mână pistolul Walther PPK, întrebându-se dacă ar trebui să-l ia cu el sau să-l lase. Hotărî să-l lase. Nu intenționa câtuși de puțin să se lase văzut când se întorcea la Entreprises Auric, iar dacă avea un ghinion cumplit și era văzut, implicarea într-o încăierare ar fi stricat totul. Avea o poveste pregătită – una șubredă, dar care cel puțin nu i-ar fi distrus acoperirea. Trebuia să se bazeze pe asta. Alese în schimb o anumită pereche de pantofi, mai grea decât te-ai fi așteptat după înfățișarea lor.

La recepție întrebă dacă domnișoara Soames se află în camera ei și nu-l surprinse deloc când recepționerul spuse că în hotel nu se afla nicio domnișoară Soames. Singura întrebare era dacă fata plecase de la hotel după ce-l văzuse că dispare sau se cazase sub alt nume.

Bond trecu cu mașina pe frumosul pod Mont Blanc și mai departe, pe cheiul puternic luminat, până la Bavaria, o braserie alsaciană modestă care fusese locul de întâlnire al mărimilor în vremea Ligii Națiunilor. Se așeză la fereastră și comandă Enzian și bere Lowënbrau blondă. Se gândi mai întâi la Goldfinger. N-avea nicio îndoială cu ce se îndeletnicea acesta: finanța o rețea de spionaj, poate SMERȘ, și făcea avere introducând prin contrabandă aur în India, țara unde putea obține cel mai mare profit. După ce-și pierduse traulerul Brixham, găsise această nouă modalitate. Mai întâi dăduse de veste că are o mașină blindată, lucru considerat doar excentric. Mulți fabricanți englezi exportau caroserii blindate. Înainte erau destinate rajahilor indieni, iar acum ajungeau la șeicii țărilor orientale cu mari zăcăminte de țiței și la președinții sud-americani. Goldfinger alesese un Silver Ghost pentru că, datorită modificărilor aduse de el, șasiul era destul de puternic; în plus, nituirea era din fabrică o caracteristică a caroseriei și mașina avea cea mai mare suprafață posibilă

acoperită cu panouri metalice. Poate că Goldfinger o dusese o dată, de două ori în străinătate, pentru ca angajații de la Ferryfield să se obișnuiască cu ea, după care, la următoarea călătorie, scosese scuturile blindate la fabrica lui din Reculver, înlocuindu-le cu altele din aur alb de optsprezece carate. Aliajul de nichel și argint al acestui aur era suficient de puternic, iar culoarea nu l-ar fi trădat dacă ciocnea mașina sau dacă era zgâriată vopseaua. Pe urmă, drumul în Elveția, până la mica fabrică. Lucrătorii, precis aleși cu tot atâta grijă ca aceia de la Reculver, dădeau jos scuturile și le transformau în scaune de avion, care erau apoi tapițate și instalate în avioanele companiei aeriene Mecca – probabil condusă de vreun complice de-al lui Goldfinger, care-și primea partea la fiecare „cursă a aurului". La aceste curse – o dată, de două ori, de trei ori pe an? – avionul accepta doar o încărcătură ușoară și câțiva pasageri. Se constata apoi că „are nevoie" de o revizie, de reechipare, la Bombay sau la Calcutta; era dus în hangarul companiei Mecca și se instalau scaune noi. Cele vechi din aur, ajungeau la brokerii de aur. Goldfinger își primea banii, în lire sterline, la Nassau sau oriunde altundeva alegea, își obținea profitul de o sută sau două sute la sută și putea reîncepe întregul ciclu de la magazinele „Cumpărăm aur vechi" din Marea Britanie la Reculver, apoi la Geneva apoi la Bombay.

Da, își zise Bond privind lacul scânteietor, luminat de stele, așa trebuie că se derulau lucrurile: un circuit de contrabandă de primă clasă cu risc minim și profit maxim. Cum trebuie că zâmbea Goldfinger în timp ce apăsa para de cauciuc al bătrânului claxon și trecea pe lângă polițiștii cuprinși de admirație din trei țări! Părea să dețină într-adevăr soluția – piatra filosofală, degetul de aur! Dacă n-ar fi fost un individ atât de dezagreabil, dacă n-ar fi făcut toate acestea ca să întrețină mâna criminală a SMERȘ, ar fi simțit admirație pentru acest farsor monumental ale cărui operațiuni erau atât de vaste încât îngrijorau chiar și Banca Angliei. Așa cum stăteau lucrurile însă, Bond voia doar să-l distrugă pe Goldfinger, să-i sechestreze aurul și să-l bage după gratii.

Patima acestuia pentru aur era prea puternică, prea nemiloasă, prea periculoasă pentru a-i îngădui să conducă lumea.

Era ora opt. Enzianul, apa de foc distilată din gențiană care se face responsabilă de alcoolismul cronic al Elveției, începea să-i încălzească stomacul și să-i topească încordarea. Comandă încă o dublă și, împreună cu ea, o porție de *choucrute*{45} și o carafă de vin Fondant.

Și ce era cu fata, păcăliciul acela frumușel și autoritar care apăruse brusc în mijlocul poveștii? Ce naiba punea ea la cale? Ce era cu istoria aceea cu golful? Se ridică de la masă, intră în cabina telefonică din fundul încăperii, sună la *Journal de Geneve* și ceru legătura cu redactorul sportiv. Acesta se arătă îndatoritor, dar surprins de întrebarea lui. Nu, diferitele campionate se desfășurau, firește, vara când celelalte programe naționale se încheiau și exista posibilitatea de a aduce în Elveția un număr mare de străini. La fel se întâmpla în toate celelalte țări europene: le plăcea să atragă cât mai mulți jucători britanici și americani cu putință, fiindcă făceau să crească numărul spectatorilor.

— Pas de quoi, *monsieur*{46}.

Bond se întoarse la masă și-și consumă cina. Așadar, povestea căzuse. Indiferent cine era fata, era o amatoare. Niciun profesionist n-ar folosi o acoperire care putea fi distrusă printr-o singură convorbire telefonică. Îl sâcâise ideea – șovăielnică, pentru că fata îi plăcea și-l atrăgea fizic – că s-ar fi putut, n-ar fi fost imposibil să fie o agentă a SMERȘ trimisă să-l supravegheze pe Goldfinger, sau pe el însuși, sau pe amândoi. Avea unele dintre calitățile unui agent secret – independența, tăria de caracter, capacitatea de a se descurca singură –, dar ideea căzuse. Îi lipsea instruirea de rigoare.

Comandă o felie de șvaițer Gruyere, pâine de secară și cafea. Nu, fata era o enigmă. Se ruga doar să nu aibă cumva o intrigă privată în care să fie implicat el sau Goldfinger și care să-i dea peste cap propria operațiune.

Misiunea lui se afla atât de aproape de sfârșit! Avea nevoie doar să vadă cu propriii ochi dovada că povestea pe care o

țesuse în jurul lui Goldfinger și a Rolls-ului era adevărată. O privire în atelierele de la Coppet – un singur grăunte de praf de aur alb –, și putea să plece chiar în seara aceea la Berna și să ia legătura cu ofițerul de serviciu de la sediu, prin telefonul cu codificator al ambasadei. După aceea, pe tăcute și discret, Banca Angliei va îngheța conturile lui Goldfinger din întreaga lume și poate chiar de mâine, Brigada Specială a poliției elvețiene va bate la ușa firmei Entreprises Auric. Va urma extrădarea, Goldfinger va fi închis la Brixton, va avea loc un proces discret și complicat într-un tribunal specializat în contrabandă, cum ar fi cel de la Maidstone sau Lewes. Goldfinger va primi o condamnare de câțiva ani, naturalizarea îi va fi revocată și rezervele sale de aur, exportate ilegal, se vor întoarce treptat în seifurile Băncii Angliei. Iar SMERȘ va scrâșni din dinții săi pătați de sânge și va adăuga încă o pagină la catastiful gros al lui Bond.

Sosise timpul să treacă la actul final. Achită nota de plată, urcă în mașină, traversă Ronul și străbătu încet cheiul scânteietor, prin traficul serii. Era o noapte cu condiții de mediu prielnice obiectivului său. Luna, în al treilea pătrar, lumina suficient cât să vadă, dar nu adia nicio boare de vânt care să-i mascheze înaintarea prin pădure, spre fabrică. Ei, nu-l zorea nimic. Probabil că lucrătorii vor munci toată noaptea. Va trebui să procedeze cu binișorul și foarte precaut. Geografia locului și traseul pe care și-l proiectase i se derulară prin fața ochilor ca un film, în timp ce pilotul automat ce sălășluiește în toți șoferii buni purta mașina pe autostrada albă și lată de pe malul lacului adormit.

Bond urmă același traseu ca după-amiaza. După ce ieși de pe șosea, conduse folosind numai farurile laterale. Ieși de pe drum și băgă mașina într-un luminiș din pădure, unde opri motorul. O vreme stătu și ascultă. În tăcerea densă se auzea doar ticăitul slab al metalului încins de sub capotă și circuitul iute al ceasului de la bord. Coborî, închise ușor portiera și porni fără zgomot pe micuța cărare dintre copaci.

Acum putea să audă gâfâitul moale, greoi al motorului generatorului buff… buff… buff… Părea un sunet vigilent,

cam amenințător. Bond ajunse la spațiul dintre barele de fier, se strecură prin el și rămase locului încordându-și simțurile și tatonând terenul din față printre copacii punctați ici-colo de lumina lunii.

BUFF… BUFF… BUFF… Marile pufnituri ale mecanismului de fier păreau să cadă peste el, să-i răsune din creier. Simți gâdilătura ce face să se înfioare pielea din zona vintrelor și care datează de la primul joc de v-ați ascunselea pe întuneric jucat în copilărie. Semnalul animalic al primejdiei îl făcu să zâmbească pentru sine. Ce coardă primitivă fusese atinsă de zgomotul nevinovat ce ieșea din coșul de fum înalt, din zinc? Răsuflarea dinozaurului în peștera lui? Își încordă mușchii și înaintă încet, pas cu pas, dând cu grijă la o parte crengile mici din cale, punând piciorul jos de fiecare dată cu tot atâta precauție ca și când ar fi traversat un teren minat.

Copacii începeau să se rărească. În scurt timp va ajunge la adăpostul trunchiului gros de copac pe care-l folosise și data trecută. Îl căută din priviri și când îl găsi rămase încremenit, cu pulsul gonind nebunește. La poala copacului lui, lungit pe pământ cu brațele și picioarele rășchirate, se afla un corp omenesc.

Bond deschise larg gura și începu să inspire și să expire lent, ca să se elibereze de tensiune. Își șterse neauzit palmele transpirate de pantaloni; se lăsă încet pe genunchi, cu palmele sprijinite de pământ, și privi în față, cu ochii măriți ca obiectivul aparatului de fotografiat.

Corpul de la baza copacului se mișcă schimbându-și precaut poziția. O adiere făcu să foșnească vârfurile copacilor. Razele lunii dansară scurt peste corpul lungit, apoi încremeniră. Bond zări fugitiv un păr brunet și des, un pulover negru, pantaloni negri strâmți. Și încă un lucru – luciul unui obiect metalic drept, pe pământ, ce începea de sub moțul de păr negru și trecea dincolo de trunchiul copacului, prin iarbă.

Încet, precaut, Bond își înclină capul și privi porțiunea de pământ încadrată de mâinile sale. Era fata, Tilly. Urmărea clădirile aflate mai jos de ei și avea o pușcă – o pușcă pe care probabil că o ascunsese printre nevinovatele crose de golf –

pregătită să tragă asupra lor. „La naiba, blestemată să fie cățeaua asta proastă!”

Se relaxă treptat. N-avea importanță cine era fata și ce punea la cale. Măsură distanța, plănui fiecare pas – traiectoria săriturii finale, mâna stângă pe gâtul ei, dreapta pe armă. Acum!

Pieptul lui Bond lunecă peste protuberanța feselor fetei și se opri cu o izbitură pe șalele ei. Impactul goli plămânii fetei de aer cu o icnitură ușoară. Degetele mâinii stângi a lui Bond țâșniră spre gâtul ei și găsiră artera carotidă. Mâna dreaptă cuprinse patul puștii. Desfăcu degetele fetei, pipăi piedica, observă că e pusă și împinse pușca la o distanță considerabilă.

Bond își ridică pieptul de pe spinarea fetei despovărând-o, și-i eliberă gâtul din strânsoare, acoperindu-i ușor gura cu mâna. Simți cum corpul de sub el se luptă să tragă aer în plămâni. Fata încă nu-și recăpătase cunoștința. Cu grijă, Bond îi aduse mâinile la spate și le prinse cu mâna stângă. Sub el, fesele începură să se zvârcolească; picioarele tresăriră spasmodic. Simți printre degete o răsuflare și niște dinți care încercară să-l muște. Înaintă cu grijă spre capul fetei, până ajunse cu gura aproape de urechea ei, și-i șopti imperativ:

— Pentru Dumnezeu, Tilly, potolește-te! Sunt eu, Bond. Îți sunt prieten. E vorba de ceva vital, un lucru pe care nu-l știi! Vrei să stai potolită și să asculți?

Dinții își încetară tentativele de a-i înhăța degetele, corpul se relaxă, lăsându-se moale sub al lui și după o vreme, capul se înclină o dată în semn de încuviințare. Cu o mișcare de lunecare, Bond se dădu jos de pe spinarea fetei și rămase lungit lângă ea continuând să-i țină mâinile captive la spate. Îi șopti:

— Trage-ți sufletul, dar spune-mi: îl vizai pe Goldfinger?

Chipul cel palid privi în lături, în direcția opusă lui și fata șopti cu aprindere:

— Aveam de gând să-l omor!

O fată pe care Goldfinger o lăsase cu burta la gură! Bond îi eliberă mâinile. Fata le ridică și-și sprijini capul pe ele. Întregul ei corp se cutremură de epuizare și de tensiune

eliberată. Umerii începură să se zguduie încet. Bond întinse mâna și-i mângâie părul cu mișcări ritmice, în tăcere. Ochii lui cercetară cu atenție scena pașnică neschimbată de mai jos de el. Neschimbată? Ceva se schimbase totuși. Obiectul ca un radar de pe acoperitoarea coșului de fum nu se mai rotea. Se oprise, cu gura lui lunguiață îndreptată în direcția lor. Faptul nu avea nicio semnificație pentru el. Fata se oprise din plâns. Își apropie gura de urechea ei, simțindu-i mirosul de iasomie al părului și șopti:

— Nu-ți face griji și eu îl am în vizor. Și am să-i fac mult mai mult rău decât ai fi putut tu. Autoritățile din Londra m-au trimis pe urmele lui. Îi vor capul. Ție ce ți-a făcut?

Fata șopti aproape ca pentru sine:

— Mi-a omorât sora. Ai cunoscut-o: Jill Masterton!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bond cu patimă.

— Își ia o femeie o dată pe lună. Jill mi-a spus asta când a acceptat postul. Le hipnotizează, iar după aceea le… le vopsește cu aur.

— Hristoase! De ce?

— Nu știu! Jill mi-a spus că e nebun după aur. Presupun că într-un fel crede că… posedă cumva aurul. Se căsătorește cu el, înțelegi… Își pune un servitor coreean să le vopsească. Omul trebuie să le lase șira spinării nevopsită. Jill nu mi-a putut explica de ce. Am aflat că asta e pentru ca fetele să nu moară. Dacă ar avea tot corpul acoperit cu vopsea de aur, porii pielii n-ar mai putea să respire și atunci ele ar muri. După aceea coreeanul le spală cu rășină sau cu altceva. Goldfinger le dă o mie de dolari și le trimite la plimbare.

Bond îl văzu cu ochii minții pe cumplitul Oddjob cu vasul lui cu vopsea de aur, Goldfinger privind triumfător statuia strălucitoare, posedarea pătimașă.

— Ce s-a întâmplat cu Jill?

— Mi-a telegrafiat să merg la ea. Era în secția de urgențe a unui spital din Miami. Goldfinger o dăduse afară. Era pe moarte. Medicii nu știau care e problema. Jill mi-a spus ce s-a întâmplat cu ea – ce i-a făcut el. A murit în noaptea aceea. (Fata vorbea pe un ton sec, detașat.) Când m-am întors în

Anglia, m-am dus la Train, specialistul în boli de piele. El mi-a spus treaba asta cu porii pielii. O fată de la cabaret, care trebuia să pozeze în chip de statuie de argint, a pățit același luciu. Train mi-a arătat detaliile cazului și ale autopsiei. Și atunci am știut ce a pățit Jill. Goldfinger a pus să fie vopsită pe tot corpul. A ucis-o. Probabil ca răzbunare pentru că… pentru că a plecat cu tine.

După câteva clipe de tăcere, fata completă aton:

— Jill mi-a povestit despre tine. Te… te plăcea. Mi-a spus că, dacă te întâlnesc vreodată, să-ți dau inelul ăsta.

Bond închise strâns ochii, luptându-se cu un val de greață psihică. Încă o moarte! Și mai mult sânge pe mâinile sale! De astă dată, ca urmare a unui gest nesăbuit, a unui act de bravură ce dusese la douăzeci și patru de ore de extaz cu o fată frumoasă care-i stârnise interesul și la urmă, mai mult decât interesul. Și Goldfinger răspunsese înmiit, de o mie de ori înmiit la lovitura aceea indirectă, meschină la adresa orgoliului său. „A ieșit din serviciul meu” – vorbele seci rostite de Goldfinger sub razele strălucitoare ale soarelui, la Sandwich, cu două zile înainte. Cu câtă plăcere trebuie să le fi spus! Bond își înfipse unghiile în palme și-și jură, în fața lui Dumnezeu, că va avea grijă ca Goldfinger să fie acuzat de această crimă, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea în viață. În ce-l privea pe el însuși, știa ce se va întâmpla. Știa că nu-și va putea ierta provocarea acestei morți pe motiv că făcea parte din meseria lui. Această moarte îi va rămâne pe conștiință.

Fata trăgea de inelul Claddagh, cele două mâini ținând în căușul lor inima de aur, încercând să și-l scoată de pe deget. Umezi cu limba articulația degetului și inelul ieși. I-l întinse lui Bond. Micul cerc de aur, profilat pe trunchiul copacului strălucea în lumina lunii.

Zgomotul care-i răsună lui Bond în urechi era ceva între o șuierătură și un fluierat strident. Îi urmă o bufnitură seacă, vibrantă. Penele de aluminiu ale săgeții de oțel tremurară precum aripile unei păsări colibri în fața ochilor lui. Apoi corpul săgeții rămase nemișcat și inelul de aur lunecă cu un

clinchet de-a lungul ei până ajunse la scoarța copacului.

Bond întoarse capul încet, aproape fără curiozitate.

La zece metri de ei – pe jumătate în lumina lunii și pe jumătate în umbră –, silueta neagră cu capul ca un pepene stătea pe vine, cu picioarele larg depărtate într-o postură de judo. Brațul stâng, întins în față cu semicercul lucios al arcului, era drept ca al unui duelist. Mâna dreaptă, rigidă, ținea penele celei de-a doua săgeți în dreptul obrazului. Cotul drept, încordat, dus mult în spate, aștepta în suspensie, încremenit. Vârful argintiu al săgeții era îndreptat exact între cele două profiluri palide.

— Nu te clinti nici măcar un centimetru, îi șopti Bond fetei abia auzit; cu voce tare rosti: Salut, Oddjob! Strașnică lovitură!

Oddjob mută cu o mișcare smucită săgeata, îndreptând-o în sus. Bond se ridică în picioare, mascând-o pe fată, și-i spuse încet, din colțul gurii:

— Nu trebuie să vadă pușca.

I se adresă apoi lui Oddjob pe ton degajat, pașnic:

— Frumoasă locuință are domnul Goldfinger aici! Aș vrea să schimb două vorbe cu el la un moment dat. Poate că astă-seară e puțin cam târziu. Poți să-i transmiți că am să trec pe-aici mâine. (Se întoarse spre fată) Hai să mergem, iubito. Ne-am făcut plimbarea prin pădure, e timpul să ne întoarcem la hotel.

Se depărtă cu un pas de Oddjob, în direcția gardului. Oddjob bătu din picior și vârful celei de-a doua săgeți se îndreptă spre centrul abdomenului lui Bond.

— Incs! mârâi el cu un gest smucit al capului în lateral, înspre casă.

— A, crezi că ar vrea să ne vadă acum? Bine. Nu crezi că-l vom deranja? Haide, iubito!

Bond porni primul, la stânga de copac, depărtându-se de pușca aflată în iarba umbrită. În timp ce coborau încet dealul, o instrui pe fată cu glas scăzut.

— Ești prietena mea. Te-am adus din Anglia. Arată-te surprinsă și interesată de mica noastră aventură. Suntem la

ananghie. Nu încerca nicio șmecherie, omul ăsta e un ucigaș, zise el făcând semn cu capul spre Oddjob.

— Dacă nu te-ai fi amestecat…! zise fata cu mânie.

— Același lucru e valabil pentru tine, replică el scurt, dar imediat retractă. Scuză-mă Tilly, n-am vrut să spun asta. Dar nu cred că ai fi scăpat basma curată.

— Aveam planurile mele. La miezul nopții aș fi fost deja dincolo de frontieră.

Bond nu răspunse; ceva îi atrăsese atenția: sus, pe coșul de fum cel înalt, gura lunguiață a obiectului ce semăna a radar reîncepuse să se rotească. Așadar, el îi depistase – îi auzise. Probabil că era un fel de detector sonic. Ce viclean era Goldfinger! Nu intenționase să-l subestimeze. Se întrebă dacă nu cumva chiar asta făcuse, la modul decisiv. Poate că, dacă ar fi avut la el pistolul… Nu. Știa că nici măcar iuțeala cu care scotea arma din toc, într-o fracțiune de secundă, nu l-ar fi învins pe coreean, nici mai devreme și nici în acel moment. Individul avea o capacitate ucigătoare absolută. Indiferent dacă Bond ar fi fost sau nu înarmat, confruntarea ar fi semănat cu aceea dintre un om și un tanc.

Ajunseră în curte; în aceeași clipă, ușa din dos a casei se deschise și alți doi coreeni, care ar fi putut să fie servitorii de la Reculver, veniră în fugă spre ei prin revărsarea caldă a luminii electrice. Erau înarmați cu bastoane lustruite, cu un aspect amenințător.

— Stați!

Pe chipul ambilor bărbați se lățea zâmbetul sălbatic, absent, pe care i-l descriseseră lui Bond colegii din Departamentul J care fuseseră închiși în lagăre de prizonieri japoneze.

— Percheziționăm. Fără probleme, că altfel… (Cel care vorbi tăie aerul cu o mișcare violentă, șuierătoare cu bastonul.) Mâinile sus!

Bond ridică încet mâinile și-i spuse fetei:

— Nu reacționa… indiferent ce ar face.

Oddjob înaintă și se opri cu un aer amenințător, privind percheziția, care se dovedi expertă. Bond privi cu răceală

mâinile celor doi pe trupul fetei, rânjetul de pe fața lor.

— Bun. Veniți!

Fură mânați pe ușa deschisă și apoi pe un coridor pavat cu dale de piatră ce ducea în holul îngust de la intrarea principală a casei. Casa mirosea așa cum își închipuise Bond; a praf, a miresme plăcute și a vară. În hol existau câteva uși îmbrăcate în lambriuri albe; Oddjob bătu la una dintre ele.

— Da.

Oddjob deschise ușa și-i înghionti să intre. Goldfinger ședea la o masă de lucru mare, împovărată cu teancuri pedante de documente cu aspect important. Masa era flancată de fișete gri, metalice, iar în spatele ei, la distanță de un braț, se găsea un aparat de radio pe unde scurte, așezat pe o măsuță joasă. Tot acolo mai erau o tastatură și un aparat ce ticăia de zor și semăna cu un barograf. Bond presupuse că avea ceva de-a face cu detectorul care-i interceptase.

Goldfinger purta haina de smoching din catifea violet și o cămașă din mătase albă descheiată la gât, lăsând să se vadă un smoc de păr portocaliu. Ședea foarte drept pe un scaun cu spetează înaltă. Fetei abia dacă-i aruncă o privire; ochii mari, albaștri, ca de porțelan erau fixați asupra lui Bond, fără să vădească surprindere. De fapt, exceptând o duritate sfredelitoare, n-aveau nicio expresie. Bond zise zgomotos:

— Ascultă, Goldfinger, ce mama naibii se petrece?! Mi-ai pus pe cap poliția pentru ăia zece mii de dolari, așa că ți-am luat urma împreună cu prietena mea, domnișoara Soames, aici de față. Am venit să aflu ce naiba ai vrut cu asta. Am sărit gardul – știu că asta înseamnă încălcarea proprietății, dar am vrut să te prind înainte să pleci altundeva. Și atunci maimuța asta a dumitale a apărut și mai-mai să omoare pe unul dintre noi cu arcul și săgeata! Alți doi afurisiți de coreeni de-ai dumitale ne-au oprit și ne-au percheziționat! Ce mama naibii se petrece?! Dacă nu poți să-mi oferi un răspuns civilizat și scuze pentru toate, îți aduc poliția pe cap!

Privirea neutră dură a lui Goldfinger nu șovăi nicio clipă. S-ar fi zis că nu auzise răbufnirea de gentleman mânios a lui Bond. Buzele frumos modelate se depărtară și rostiră:

— Domnule Bond, în Chicago există o zicală: o dată înseamnă întâmplare. A doua oară înseamnă coincidență. A treia oară e acțiune inamică. Miami, Sandwich și acum Geneva. Îmi propun să storc adevărul de la dumneata.

Ochii lui Goldfinger se îndreptară încet spre un punct aflat dincolo de capul lui Bond

— Oddjob, Camera de presiune.

PARTEA A TREIA

Acțiune inamică

Capitolul 15

Camera de presiune

Reacția lui Bond fu automată, lipsită de orice dram de rațiune. Făcu un pas rapid în față și se azvârli spre Goldfinger, peste masa de lucru. Corpul lui, lansat într-un plonjon superficial, atinse suprafața mesei și despică mormanele de hârtii. Cu o bufnitură puternică, creștetul lui izbi sternul lui Goldfinger, inerția mișcării făcându-l pe acesta să se clatine cu tot cu scaun. Bond se împinse cu picioarele în marginea mesei, își făcu vânt și se lansă iarăși cu putere în față. Scaunul se răsturnă pe spate, cele două corpuri căzură făcându-l țăndări; degetele lui Bond găsiră gâtul adversarului, cele mari se plasară la baza lui și apăsară cu fiecare dram de forță.

În clipa următoare, toată casa se prăbuși peste el și o grindă uriașă de lemn îl lovi la baza cefei. Se rostogoli încet de pe Goldfinger, ajunse pe podea și rămase locului.

Vârtejul de lumină prin care se rotea Bond se aplatiză încet și se transformă într-un disc, o lună galbenă, iar apoi, într-un arzător ochi de ciclop. În jurul aprigului glob ocular era scris ceva. Era un mesaj, un mesaj important pentru el. Trebuia să-l citească. Atent, Bond descifra literele minuscule, una câte una. Mesajul spunea SOCIÉTÉ ANONYME MAZDA. Oare ce însemna? Îl izbi în față un val dur de apă, făcându-l să-l usture ochii și umplându-i gura. Icni disperat și încercă să se miște, dar nu reuși. Ochii și apoi mintea i se limpeziră. Simțea în ceafă o durere pulsatilă. Privea în sus la o lustră metalică cu un singur bec puternic. Se afla pe o suprafață ca o masă și

avea încheieturile mâinilor și gleznele legate de marginile ei. Pipăi cu degetele: metal lustruit. O voce – vocea seacă, lipsită de orice urmă de interes, a lui Goldfinger – rosti:

— Acum putem începe.

Bond întoarse capul spre acel glas. Lumina îi năucise ochii. Îi închise strâns, apoi îi redeschise. Goldfinger ședea pe un scaun cu fundul și speteaza din pânză, își scosese haina și rămăsese în cămașa cu mâneci scurte. La baza gâtului său se vedeau urme roșii de degete. Pe o masă pliantă de lângă el se aflau diferite unelte și instrumente metalice și un panou de comandă. De cealaltă parte a mesei, Tilly Masterton ședea pe alt scaun de care îi erau legate încheieturile mâinilor și gleznele. Stătea cu spatele foarte drept, de parcă ar fi fost la școală. Era incredibil de frumoasă, dar părea în stare de șoc, absentă. Ochii ei priveau spre Bond fără să-l vadă. Era fie drogată, fie hipnotizată.

Bond întoarse capul spre dreapta. La câțiva pași de el stătea coreeanul, tot cu pălăria cu calotă rotundă pe cap, dar dezbrăcat până la mijloc. Pielea galbenă a torsului său imens lucea de sudoare. N-avea pic de păr pe piept; pectoralii plați erau cât niște farfurii, iar mai jos de marele arc al coastelor, abdomenul era concav. Bicepșii și antebrațele, de asemenea lipsite de păr, erau groase cât coapsele unui om obișnuit. Ochii cei oblici, negri ca două mici pete de țiței, aveau o expresie de mulțumire și lăcomie. Gura cu dinți înnegriți forma un rânjet anticipativ.

Bond înălță capul și aruncă o privire iute în jur, lucru care-i stârni dureri. Se aflau într-una din sălile de lucru ale fabricii. În jurul ușilor de fier a două furnale electrice străluceа o lumină albă, intensă. În niște suporturi din lemn stăteau stivuite coli albăstrui de metal. De undeva se auzea uruitul unui generator. Se auzea și bocănitul îndepărtat, înăbușit al unui ciocan, iar dincolo de acesta, de și mai departe, venea gâfâitul centralei electrice.

Bond aruncă o privire mesei pe care ședea cu brațele și picioarele depărtate, apoi își lăsă capul la loc pe masă cu un oftat. La mijlocul mesei din oțel lucios exista o fantă îngustă,

la capătul căreia se aflau, ca o prevestire încadrată de V-ul tălpilor lui depărtate, dinții sclipitori ai unui ferăstrău circular.

Rămase neclintit, privind micul mesaj de pe bec. Goldfinger începu să vorbească pe un ton relaxat, de conversație. Bond trase strâns cortina peste spectacolul ororilor oferit de propria-i imaginație și ascultă.

— Domnule Bond, cuvântul englezesc *pain*, durere, vine din latinescul *poena*, care înseamnă „penalizare" – ceva ce trebuie plătit. Acum trebuie să plătești pentru curiozitatea pe care atacul dumitale asupra mea o dovedește a fi, așa cum bănuiam, ostilă. După cum se spune, curiozitatea a omorât pisica. De astă dată va trebui să omoare două pisici, fiindcă mă tem că trebuie s-o socotesc și pe fata aceasta inamică. Îmi spunea că stă la hotelul Bergues. Un telefon acolo a dovedit că afirmația e falsă. Oddjob a fost trimis în locul unde stăteați ascunși amândoi și a recuperat pușca ei și, de asemenea un inel pe care din întâmplare îl recunosc. Restul a ieșit la iveală sub hipnoză. Fata a venit aici ca să mă ucidă. Poate că și dumneata la fel. Ați eșuat amândoi, iar acum trebuie să vină și *poena*. (Glasul deveni ostenit, plictisit.) Domnule Bond, am avut mulți dușmani la viața mea. Sunt un om de foarte mare succes și cu o avere imensă, iar bogăția – dacă-mi permiți să-ți împărtășesc încă un aforism de-al meu – se poate să nu-ți aducă prieteni, dar face să crească mult clasa și varietatea dușmanilor tăi.

— Foarte elegant formulat!

Goldfinger ignoră întreruperea.

— Dacă ai fi un om liber, cu talentul dumitale la investigații, ai putea să găsești pretutindeni în lume rămășițele celor care mi-au dorit răul ori au încercat să-mi pună bețe în roate. Așa cum am spus, au existat mulți oameni de felul acesta și ai constata domnule Bond, că rămășițele lor pământești seamănă cu cele ale aricilor striviți de mașini pe șosea vara.

— O comparație foarte poetică.

— Întâmplător, domnule Bond. Sunt poet în fapte, mai rar

în cuvinte. Mă preocupă organizarea acțiunilor mele în tipare adecvate și eficace. Dar asta e în paranteză. Aș vrea să-ți spun că ziua când mi-ai ieșit în cale pentru prima oară și ai dejucat – la un mod minor, recunosc – un proiect minuscul în care eram implicat. A fost o zi foarte ghinionistă. De data aceea altcineva a suportat *poena* care ar fi trebuit să-ți fie aplicată dumitale. A fost luat un ochi pentru ochi, dar n-a fost al dumitale. Ai avut noroc și dacă ai fi găsit atunci un oracol pe care să-l consulți, oracolul ți-ar fi spus: „Domnule Bond ai avut noroc. Nu te mai apropia de domnul Auric Goldfinger! E un om extrem de puternic. Dacă domnul Goldfinger ar vrea să te zdrobească ar fi suficient ca pentru asta să se întoarcă de pe o parte pe cealaltă prin somn.”

— Te exprimi în imagini foarte vii! remarcă Bond întorcând capul.

Căpățâna cea mare, maroniu-portocalie, rotundă ca o minge de fotbal era aplecată ușor în față. Fața rotundă ca de lună avea o expresie neutră indiferentă. O mână se întinse degajat spre panoul de comandă și apăsă un buton. Dinspre capătul mesei pe care zăcea Bond veni un uruit metalic lent, care se transformă rapid într-un scârțâit aspru și apoi într-un șuierat ascuțit, strident, abia audibil. Bond întoarse ceafa spre Goldfinger, ostenit. Oare cât de repede reușea să moară? Exista vreo cale prin care să-și poată grăbi moartea? Un prieten de-al lui care supraviețuise Gestapo-ului îi descrisese cum încercase să se sinucidă ținându-și respirația. Cu o putere supraumană a voinței, după câteva minute în care nu respirase, își pierduse cunoștința dar odată cu adormirea completă a simțurilor, voința și intenția îl părăsiseră și ele. Rațiunea fusese dată uitării imediat. Instinctul organismului de a trăi preluă comanda și-l făcu să respire din nou. Putea totuși să încerce. Nu exista niciun alt lucru care să-l ajute să treacă de pragul durerii înainte de binecuvântarea morții. Căci moartea era singura cale de scăpare. Știa că i-ar fi fost imposibil să-i „ciripească” lui Goldfinger și să se împace cu asta – nici măcar în cazul, improbabil, în care l-ar fi putut mitui pe Goldfinger cu adevărul. Nu, trebuia să rămână la

povestea lui șubredă de acoperire și să spere că ceilalți care-i vor lua locul, pe urmele lui Goldfinger, vor avea mai mult noroc. Pe cine va alege M? Probabil pe zero-zero opt, al doilea ucigaș din micul departament de trei oameni. Era un om de ispravă, mai atent decât era el însuși. M va ști că Goldfinger l-a ucis pe Bond și-i va da lui zero-zero opt permisiunea de a-l omorî la rândul lui. Agentul 258 din Geneva îl va pune pe pista corectă, care se va încheia cu întrebările lui Bond despre Entreprises Auric. Da, soarta îl va ajunge din urmă pe Goldfinger, dacă el reușea să-și țină gura. Dacă divulga fie și cel mai mic indiciu, Goldfinger avea să scape, iar asta era de neconceput.

— Așa, domnule Bond, zise Goldfinger vioi. Ajunge cu amabilitățile! Cântă, cum s-ar exprima prietenii mei din Chicago, și vei muri rapid și fără dureri. La fel și fata. Nu cânta, și moartea dumitale va fi un țipăt continuu și îndelung. Pe fată i-o voi da lui Oddjob, așa cum i-am dat pisica pentru cină. Ce alegi?

— Nu fi prost, Goldfinger! replică Bond. Le-am spus prietenilor mei de la Universal unde merg și de ce. Părinții fetei știu că e cu mine. Înainte să venim aici am făcut cercetări în legătură cu fabrica asta a dumitale. Ni se va da de urmă foarte ușor! Universal e o companie puternică. Vei avea poliția pe cap la câteva zile după dispariția noastră. Îți propun un târg: lasă-ne să plecăm și nu se va auzi absolut nimic despre această chestiune. Garantez eu pentru fată. Faci o greșeală prostească! Suntem doi oameni absolut nevinovați.

Goldfinger replică pe un ton plictisit:

— Mă tem că nu înțelegi, domnule Bond. Ceea ce ai reușit să afli despre mine – și bănuiesc că foarte puțin – nu poate fi decât un grăunte de adevăr. Sunt implicat în demersuri gigantice! A risca să las pe vreunul dintre voi să plece de-aici în viață ar fi de-a dreptul ridicol. Nici nu se pune problema! Cât privește ideea că mă vor deranja polițiștii, voi fi încântat să-i primesc dacă vin. Aceia dintre coreenii mei care sunt în stare să vorbească n-o vor face, după cum nu vor vorbi nici gurile cuptoarelor mele electrice care vă vor fi vaporizat pe

amândoi, plus obiectele voastre, la două mii de grade Celsius. Nu, domnule Bond, fă-ți alegerea! Poate că te pot încuraja. (Se auzi zgomotul unei manete trecând peste niște dinți metalici.) Ferăstrăul se apropie de corpul dumitale cu vreo doi centimetri și jumătate la fiecare minut. Între timp, un mic masaj de la Oddjob. (Aruncă o privire spre Oddjob și ridică un deget.) Deocamdată, doar unul de gradul unu. Gradele doi și trei sunt și mai convingătoare.

Bond închise ochii, învăluit de mirosul grețos, ca de grădină zoologică, emanat de Oddjob. Degetele mari și aspre se apucară de treabă cu grijă, cu delicatețe. O apăsare aici, combinată cu o apăsare colo, o strângere subită, o pauză, apoi o lovitură rapidă, puternică. Mâinile cele dure aveau mereu o precizie chirurgicală. Bond strânse din dinți, până crezu că se vor sfărâma. Transpirația de durere începu să formeze mici bălți în orbitele ochilor săi închiși. Șuieratul strident al ferăstrăului devenea mai puternic, amintindu-i de sunetele și de mirosul de rumeguș al serilor văratice de demult, acasă în Anglia. Acasă? Asta era casa lui: acest cocon al primejdiei în care alesese să trăiască. Și-n el va fi îngropat „în vreun ungher al unui cuptor străin care e încins veșnic la două mii de grade Celsius”. Dumnezeu să vă odihnească veseli domni din Serviciul Secret! Ce să-și aleagă ca epitaf? Care ar trebui să fie „ultimele cuvinte faimoase” ale sale? Că n-ai de ales în privința propriei tale nașteri, dar poți alege felul în care mori? Da, ar arăta bine pe o lespede de mormânt – nu *Savoir vivre*{47}, ci *Savoir mourir*.{48}

— Domnule Bond, rosti Goldfinger cu o notă imperativă în glas, chiar e nevoie de toate astea? Spune-mi simplu adevărul! Cine ești? Cine te-a trimis aici? Ce știi? Apoi totul va fi foarte ușor. Veți primi amândoi câte o pastilă. Nu va exista strop de durere. Va fi ca și cum ați fi luat un sirop somnifer. Altfel va fi atât de murdar – atât de murdar și de tulburător! În plus, ești drept cu fata? Ăsta e comportamentul unui gentleman englez?

Chinurile provocate de Oddjob încetaseră. Bond întoarse încet capul înspre voce și deschise ochii.

— Goldfinger, nu mai am ce să-ți spun, pentru că nu există

nimic de spus. Dacă nu vrei să accepți primul târg pe care ți l-am propus, îți propun altul: fata și cu mine vom lucra pentru dumneata. Ce zici? Suntem oameni capabili, ne-ai putea folosi.

— Și să mă aleg cu un cuțit, cu două cuțite în spate? Nu, mulțumesc, domnule Bond.

Bond decise că e timpul să înceteze cu vorbitul. Sosise momentul să înceapă să comprime resortul puterii voinței, care trebuia să nu mai cedeze până când murea. Rosti pe ton politicos:

— În cazul ăsta poți să te duci și să ți-o tragi singur.

Expiră tot aerul din plămâni și închise ochii.

— Nici măcar eu nu sunt capabil de asta domnule Bond, zise Goldfinger bine dispus. Iar acum, din moment ce ai ales drumul bolovănos în locul celui lin, trebuie să aflu ce interes pot găsi în situația dumitale neplăcută, făcând drumul cât mai bolovănos posibil. Oddjob, gradul doi.

Maneta de pe masă trecu peste dinții de fier. Bond simțea acum între genunchi curentul de aer stârnit de ferăstrău. Mâinile se întoarseră să-l lucreze.

Bond număra bătăile lente ale pulsului care-i poseda complet trupul. Semăna cu gâfâitul puternic al centralei electrice din cealaltă parte a fabricii, dar în cazul lui își reducea încet ritmul. Ce bine-ar fi fost dacă încetinea mai repede! Ce era cu voința aceea ridicolă de a trăi, care refuza să asculte de creierul lui? Cine făcea mașinăria să funcționeze în continuare, cu toate că rezervorul de combustibil era complet gol? Își spuse că trebuia să-și golească nu doar corpul de oxigen, ci și mintea de gânduri. Trebuia să devină un vid, o mare gaură inconștientă.

Lumina continua să-l ardă, roșie, prin pleoape. Încă putea să simtă în tâmple presiunea ce părea că le va face să explodeze. Toba înceată a vieții continua să-i bubuie în urechi. Un țipăt încercă să iasă cu forța printre dinții încleștați.

Mori, naiba să te ia, mori, mori, naiba să te ia, mori, naiba să te ia, mori, naiba să te ia, mori, naiba să te ia…

Capitolul 16

Ultima și cea mai mare

Aripi de porumbel, corul celest, imnuri intonate – ce altceva mai trebuia să-și aducă aminte despre Rai? Totul era exact așa cum i se spusese când era copil mic – senzația de zbor, întunericul, zumzetul unui milion de harpe. Își zise că trebuie neapărat să încerce să-și amintească informațiile despre locul cu pricina. „Să vedem, ajungi la Porțile de sidef…”

O voce profundă, paternă rosti, aproape în urechile sale:

— Vă vorbește căpitanul!

„Măi să fie! Cine e ăsta, Sfântul Petru?”

— Ne pregătim de aterizare. Vă rog să vă fixați centura de siguranță și să stingeți țigările. Vă mulțumesc.

Pesemne că erau un grup mare, care urca simultan. Oare Tilly se afla și ea în acea călătorie? Bond se crispă de stânjeneală. Cum o va prezenta celorlalte, lui Vesper de pildă? Și, mai important, pe care o va plăcea cel mai mult? Dar poate că locul va fi mare, cu țări și orașe. Probabil că nu existau mai multe motive de a se întâlni întâmplător cu una din fostele sale iubite decât existaseră pe pământ. Dar chiar și așa, erau o mulțime de oameni pe care ar fi făcut bine să-i evite până când se instala și afla cum merg lucrurile. Poate că existând atât de multă iubire în jur, lucrurile astea nu vor avea importanță. Poate că le iubeai pur și simplu pe toate fetele pe care le întâlneai. Hm… încurcată treabă!

Cu aceste gânduri deloc meritorii în minte, Bond își pierdu din nou cunoștința.

Următorul lucru pe care-l conștientiză fu o senzație blândă de legănare. Deschise ochii, dar îl orbi soarele, așa că-i închise la loc. O voce venind de undeva din spate, mai sus de capul lui, zise:

— Ai grijă, amice! Rampa aia-i mai abruptă decât pare.

Urmă aproape imediat o zguduitură puternică. O voce morocănoasă din față replică:

— Iisuse! Ce vorbești?! De ce naiba nu pun ăștia un covor cauciucat?

Bond își zise furios: „Frumos mod de a vorbi aici, sus! Doar pentru că sunt nou și indivizii cred că nu-i aude nimeni…”

Se auzi zgomotul unei uși batante. Ceva îl lovi tare peste cot. Strigă „Hei!” și încercă să ducă mâna la cot să și-l fricționeze, dar mâinile refuzau să se miște.

— Ca să vezi! Hei, Sam, fă bine și strigă-l pe doctor! Ăsta s-a trezit.

— Sigur! Poftim, pune-l lângă celălalt.

Bond simți că e coborât. Acum era mai răcoare. Deschise ochii și văzu o față mare, rotundă, gen Brooklyn, aplecată asupra lui. Omul îi întâlni privirea și zâmbi. Suporturile metalice ale brancardei atingeau pământul. Omul îl întrebă:

— Cum vă simțiți, domnu’?

— Unde mă aflu? întrebă Bond, cu panică în glas.

Încercă să se ridice, dar nu reuși. Simți cum îl năpădește transpirația. Dumnezeule! Conjunctura asta făcea parte tot din vechea viață? Gândul îl învălui tot într-o mare de durere; lacrimile îi înțepară ochii și i se prelinseră pe obraz.

— Hei, hei domnu’, liniștiți-vă! Sunteți teafăr. Suntem în Idlewild, New York. Sunteți în America! Vedeți? Gata cu necazurile!

Omul se îndreptă de spate. Evident, credea că Bond e un refugiat de cine știe unde.

— Sam, mișcă-te mai repede! Tipul e în stare de șoc.

— Bine, bine.

Cele două voci se îndepărtară, murmurând neliniștite. Bond constată că putea să-și miște capul. Se uită în jur. Se afla într-un salon ca de spital, zugrăvit în alb – probabil aparținând de departamentul sănătății de la aeroport. Văzu un șir de paturi ordonate. Prin ferestrele înalte se revărsa soarele, dar încăperea, cu aer condiționat, era răcoroasă. Se afla pe o brancardă pe podea, iar lângă el se găsea încă una. Se încordă, întoarse capul în lateral și o văzu pe Tilly. Era în stare de

inconștiență; fața ei palidă, încadrată de părul brunet, părea să privească spre tavan.

Ușa de la capătul celălalt al salonului se deschise cu un oftat. Un medic în halat alb o ținu deschisă și Goldfinger, cu un aer alert și voios, veni repede printre paturi, urmat de Oddjob. Bond închise ostenit ochii. „Hristoase! Prin urmare, așa stau lucrurile."

În jurul brancardei lui se adunară mai multe perechi de picioare. Goldfinger zise degajat:

— Eh, arată categoric bine amândoi, nu-i așa, doctore? Ăsta e unul dintre avantajele faptului de a avea destui bani. Când prietenii sau angajații tăi se îmbolnăvesc, le poți asigura cele mai bune îngrijiri medicale. Cădere nervoasă amândoi. Și încă în aceeași săptămână! Îți vine să crezi? Dar mă învinovățesc pe mine însumi, fiindcă i-am muncit pe amândoi prea mult. Acum e datoria mea să-i văd repuși pe picioare. Doctorul Foch – apropo, e cel mai bun din Geneva – a fost foarte categoric. Mi-a spus: „Au nevoie de odihnă, domnule Goldfinger. Odihnă, odihnă și iar odihnă" Le-a dat sedative, iar acum îi așteaptă Pavilionul Harkness de la Presbiterian. (Goldfinger chicoti cu poftă.) „Ce semeni, aceea culegi", nu, doctore? Când am donat Pavilionului Harkness echipament radiologic în valoare de un milion de dolari, n-am așteptat în niciun caz vreo recompensă. Dar acum a trebuit doar să dau un telefon, și li s-au pregătit două saloane private frumoase, care-i așteaptă. Așa… (Se auzi foșnetul unor bancnote.) Mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat cu cei de la Imigrări. Din fericire, amândoi aveau vize valabile și cred că oamenii de la Imigrări consideră că domnul Auric Goldfinger reprezintă o garanție suficientă cum că niciunul dintre ei nu vrea să răstoarne cu forța guvernul Statelor Unite, nu?

— Într-adevăr, și vă mulțumesc, domnule Goldfinger. Dacă mai pot face ceva… Înțeleg că vă așteaptă afară o ambulanță privată.

Bond deschise ochii și privi în direcția de unde venea vocea doctorului. Văzu un bărbat tânăr, plăcut și serios, cu ochelari fără ramă în jurul lentilelor și cu părul tuns perie. Bond rosti

încet, cu o sinceritate disperată:

— Doctore, nici eu, nici fata asta nu suntem câtuși de puțin bolnavi. Am fost drogați și aduși aici împotriva voinței noastre. Nici ea, nici eu nu lucrăm și n-am lucrat niciodată pentru Goldfinger. Vă previn că am fost răpiți! Cer să-l văd pe șeful serviciului Imigrări! Am prieteni în Washington și New York, care vor garanta pentru mine! Vă implor să mă credeți!

Bond privea țintă în ochii doctorului, impunându-i să-l creadă. Acesta părea îngrijorat. Se întoarse spre Goldfinger, care clătină din cap – discret, ca Bond să nu se simtă insultat. Cu un gest furiș, ridică mâna și-și ciocăni capul, pe partea pe care Bond n-o vedea, ridicând neajutorat din sprâncene.

— Vezi la ce mă refeream, doctore? Așa e de zile întregi! Totală prostrație nervoasă, combinată cu mania persecuției. Doctorul Foch spunea că deseori cele două merg mână-n mână. S-ar putea să fie nevoie de săptămâni întregi la Harkness. Dar am să-l pun pe picioare, chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viață. De vină e șocul mediului nefamiliar! Poate o injecție cu pentotal de sodiu…

Doctorul se aplecă spre geanta sa neagră.

— Cred că aveți dreptate, domnule Goldfinger. Cu condiția ca personalul de la Harkness să se ocupe de caz.

Se auzi un clinchet de instrumente.

— E cumplit de trist să văd un om atât de dărâmat – un om care a fost unul dintre cei mai buni asistenți ai mei! zise Goldfinger aplecându-se asupra lui Bond cu un zâmbet afectuos, patern. Ai să te faci bine, James, continuă el cu vocea frângându-se puțin. Relaxează-te doar și dormi! M-am temut că zborul cu avionul ar putea fi prea mult pentru tine. Relaxează-te și lasă totul în seama mea.

Bond simți pe braț tamponul cu alcool. Se încordă și, împotriva voinței lui, de pe buze i se revărsă un potop de înjurături. Apoi simți acul, deschise gura și țipă și iar țipă, în timp ce doctorul îngenunche lângă el și-i șterse sudoarea de pe frunte delicat, răbdător.

Se trezi într-o încăpere ca o cutie, zugrăvită în gri. Nu existau ferestre. Lumina venea de la o singură plafonieră

fixată în mijlocul tavanului. În jurul lămpii se vedeau fante concentrice tăiate în rigips; se simțea mirosul neutru și se auzea zumzetul slab al instalației de aer condiționat. Bond constată că poate să se ridice în capul oaselor, așa că o făcu. Se simțea somnoros, dar bine. Își dădu dintr-odată seama că-i e o foame și o sete teribilă. Când mâncase ultima oară? Cu două-trei zile în urmă? Își lăsă tălpile pe podea și, constatând că e complet dezbrăcat, își examină corpul. Oddjob fusese atent: nu exista nicio urmă de vătămare, exceptând grupul de urme de ac pe antebrațul drept. Se ridică în picioare, învingând amețeala, și făcu câțiva pași prin cameră. Stătuse lungit pe un prici asemănător cu cele de pe vapoare, cu sertare sub el. Camera mai conținea doar două piese de mobilier: o masă simplă și un scaun din lemn cu speteaza dreaptă. Totul era curat, funcțional, spartan. Bond îngenunche în fața sertarelor de sub prici și le deschise: conțineau tot ce se aflase în valiza lui, mai puțin ceasul și pistolul. Chiar și pantofii cam grei pe care-i purtase în expediția la Entreprises Auric se aflau acolo. Răsuci tocul unuia și trase. Cuțitul lat, cu două tăișuri ieși lin din teaca încastrată în talpă. Dacă cuprindea cu degetele tocul pantofului obținea un pumnal în stil muncitoresc, cu care putea să înjunghie. Verifică și celălalt pantof, să se convingă că și celălalt cuțit se află acolo, apoi fixă tocurile la loc. Scoase niște haine și se îmbrăcă. Își găsi tabachera și bricheta și aprinse o țigară. Încăperea avea două uși, dintre care una cu clanță. O deschise: dădea într-o baie mică, bine dotată. Articolele sale de toaletă și bărbierit erau înșirate îngrijit, alături de cele ale unei fete. Deschise încet cealaltă ușă a băii și găsi o cameră similară cu a lui. Pe perna de pe prici se vedea părul brunet al lui Tilly Masterton. Înaintă în vârful degetelor și o privi: dormea liniștită cu un mic surâs pe buzele-i frumoase. Bond se întoarse în baie, închise încet ușa, se duse la oglinda de deasupra chiuvetei și se examină. Țepii negri ai bărbii arătau nerași de trei zile, nu de două. Se apucă să se spele.

Jumătate de oră mai târziu, în timp ce Bond ședea pe marginea priciului și se gândea, ușa fără clanță se deschise pe

neașteptate și în prag apăru Oddjob, care se uită la el fără strop de curiozitate, apoi își plimbă privirea, atent, prin încăpere. Bond zise tăios:

— Oddjob, vreau multă mâncare, repede! Și o sticlă de whisky, sifon și gheață. De asemenea, un pachet de țigări Chesterfield lungi și ori ceasul meu, ori altul la fel de bun. Pas alergător! Hai, iute! Și spune-i lui Goldfinger că vreau să-l văd, dar numai după ce mănânc ceva. Hai! Treci la treabă, nu sta acolo cu aerul ăsta impenetrabil! Mi-e foame.

Oddjob se uită la Bond cu flăcări în priviri, de parcă s-ar fi întrebat ce să-i rupă, deschise gura, scoase un sunet, ceva între lătrat mânios și râgâială, scuipă sec pe podea, la picioarele sale și se retrase, închizând ușa cu un gest brutal. În loc să se trântească, ușa își încetini brusc mișcarea și se închise cu un dublu declic moale, decisiv.

Pe Bond îl binedispuse întâlnirea. Din cine știe ce motiv, Goldfinger hotărâse să nu-i omoare. Îi voia vii. În scurt timp avea să afle și de ce, dar, cât timp rămânea în viață, intenționa s-o facă în condițiile alese de el. Între aceste condiții se număra a-i pune pe Oddjob și pe oricare alt coreean cu fermitate la locul lor, care, după părerea lui, se afla mai jos de maimuțe în ierarhia mamiferelor.

La vremea când unul dintre servitorii coreeni îi aduse o masă excelentă și tot ce mai ceruse, inclusiv ceasul său, Bond nu aflase nimic în plus despre condițiile în care se afla, exceptând faptul că încăperea era aproape de apă și nu prea departe de un pod de cale ferată.

Presupunând că se afla în New York, apa era ori fluviul Hudson, ori fluviul East. Calea ferată era electrificată și, după zgomot, părea să fie de metrou, dar cunoștințele sale de geografie a New York-ului nu erau suficient de bune ca s-o identifice. Ceasul îi stătuse, iar când întrebă cât e ora nu primi niciun răspuns.

Bond mâncase toată mâncarea de pe tavă și tocmai fuma și bea cu înghițituri mici dintr-o porție zdravănă de whisky cu sifon, când ușa se deschise și Goldfinger intră singur. Purta vestimentația reglementară a omului de afaceri și părea

relaxat și vesel. Închise ușa în urma lui, rămase cu spatele spre ea și-l privi pe Bond iscoditor. Bond își văzu de fumat și-l privi la rândul său, din politețe.

— Bună dimineața, domnule Bond! zise Goldfinger. Văd că ești din nou dumneata însuți. Nădăjduiesc că preferi să te afli aici, în loc să fii mort. Ca să te scutesc de osteneala de a pune o mulțime de întrebări convenționale, îți voi spune unde te afli și ce s-a petrecut cu dumneata. Apoi îți voi face o propunere la care cer un răspuns lipsit de echivoc. Ești un om mai rațional decât mulți, așa că trebuie să-ți dau doar un avertisment sumar: nu încerca nimic teatral. Nu sări la mine cu un cuțit sau o furculiță sau cu sticla aceea. Dacă o faci, te împușc cu ăsta.

În mâna dreaptă a lui Goldfinger apăru un pistol de calibru mic, ca un deget negru. Băgă mâna cu pistolul la loc în buzunar.

— Folosesc foarte rar obiectele de felul ăsta. Când a trebuit s-o fac, nu mi-a trebuit niciodată mai mult de un glonț de calibrul .25 ca să omor. Trag în ochiul drept, domnule Bond, și nu ratez niciodată.

— Nu-ți face griji, n-am la fel de multă precizie cu o sticlă de whisky, replică Bond ridicându-și puțin pantalonii la genunchi și așezându-se picior peste picior, relaxat. Dă-i drumul!

— Domnule Bond, începu Goldfinger pe un ton amiabil, sunt expert în multe alte materiale în afara metalelor și apreciez din toată inima tot ce are puritate o mie la mie, cum numim noi aurul cel mai pur. Comparativ cu acel grad de puritate, materialul uman e de o calitate foarte slabă, dar ocazional se întâmplă să dai peste un obiect din acel material care poate fi cel puțin utilizat în maniere inferioare. Oddjob e un exemplu a ceea ce descriu: lut simplu, nerafinat, capabil de exploatare limitată. Mâna mea a șovăit în ultima clipă să distrugă un instrument cu durabilitatea pe care am observat-o la dumneata. Poate că am făcut o greșeală oprindu-mi mâna, însă oricum, voi lua toate măsurile ca să mă protejez de consecințele actului meu impulsiv. Un lucru pe care l-ai spus

ți-a salvat viața. Ai sugerat că dumneata și domnișoara Masterton ați putea lucra pentru mine. În mod normal n-aș avea ce face cu niciunul dintre voi, dar întâmplarea face să mă aflu foarte aproape de o anumită acțiune în care serviciile voastre mi-ar putea fi de un anumit ajutor minim. Așa că am riscat. V-am administrat amândurora sedativele necesare, v-au fost achitate notele de plată și vi s-au adus lucrurile de la Bergues, unde s-a dovedit că domnișoara Masterton era cazată sub numele ei adevărat. Am trimis la Universal Export o telegramă în numele dumitale, spunând că ți s-a oferit un post în Canada și pleci acolo ca să explorezi perspectivele, luând-o pe domnișoara Masterton cu dumneata ca secretară, și că le vei scrie cu mai multe detalii. O telegramă stângace, dar care-și va îndeplini rolul în scurta perioadă cât am nevoie de serviciile dumitale.

„Nu și-l va îndeplini, decât dacă ai inclus în text una dintre propozițiile nevinovate care să-i spună lui M că telegrama e autentică”, își zise Bond. Probabil că Serviciul știa deja că se află sub controlul inamicului, așa că roțile se învârteau foarte repede.

— Și în caz că te gândești, domnule Bond, că precauțiile mele au fost inadecvate, că ți se va da de urmă, dă-mi voie să-ți spun că nu mă mai interesează câtuși de puțin adevărata dumitale identitate, cum nu mă interesează nici puterea și resursele celor pentru care lucrezi. Aeroportul va direcționa orice investigație către Pavilionul Harkness de la Spitalul Presbiterian. Cei de la spital n-au auzit niciodată de domnul Goldfinger, nici de pacienții acestuia. FBI-ul și CIA n-au niciun dosar despre mine, fiindcă nu am antecedente penale. Fără îndoială că serviciul Imigrări are detaliile sosiri lor și plecărilor mele de-a lungul anilor, dar ele nu vor fi utile. Cât privește locația mea actuală și a dumitale, domnule Bond, ne aflăm în depozitul Corporației Hi-speed, de transport cu camioane, un concern cândva respectabil, pe care-l dețin prin reprezentanți și care a fost dotat în amănunt pentru rolul de cartier general secret al acțiunii despre care vorbeam. Dumneata și cu domnișoara Masterton veți fi închiși în aceste

camere. Aici veți locui, veți munci și, poate, deși eu unul am îndoieli cu privire la înclinațiile domnișoarei Masterton în această privință, veți face dragoste.

— Și în ce va consta munca noastră?

— Domnule Bond…

Pentru prima oară de când îl cunoștea Bond, fața mare și insipidă a lui Goldfinger, mereu golită de orice expresie, vădea un dram de viață. O privire aproape extatică îi lumina ochii, iar buzele fin modelate surâdeau cu beatitudine.

— Domnule Bond, sunt îndrăgostit și am fost toată viața! Îndrăgostit de aur. Îi iubesc culoarea, strălucirea, greutatea divină. Iubesc textura aurului, netezimea pe care am învățat s-o evaluez prin atingere cu atâta precizie încât pot estima calitatea unui lingou cu marjă de un singur carat. Și iubesc ușorul iz înțepător, cald, pe care-l emană când îl topesc într-un sirop auriu. Dar mai presus de toate, domnule Bond, iubesc puterea pe care aurul și numai el o conferă posesorului său – magia care-i permite acestuia să controleze energii, să-i pună pe alții să trudească să-și împlinească toate dorințele și capriciile și, la nevoie, să cumpere trupuri, minți și chiar suflete. Da, domnule Bond, toată viața am muncit pentru aur, iar aurul, la rândul lui, a muncit pentru mine și pentru acțiunile cărora m-am dedicat. Te întreb: există în lume vreo altă substanță care să-și răsplătească în asemenea măsură posesorul? rosti Goldfinger privindu-l pe Bond cu sinceritate.

— Mulți oameni au devenit bogați și puternici fără să dețină pic de aur. Dar îți înțeleg punctul de vedere. Cât ai reușit să aduni și ce faci cu el?

— Dețin aur în valoare de aproximativ douăzeci de milioane de lire sterline – cam tot atât cât are o țară mică. Acum toată cantitatea se află în New York. Îl țin acolo unde am nevoie de el. Comoara mea de aur e ca o movilă de compost: o mut ici și colo prin lume și indiferent unde aleg s-o împrăștii, colțul acela îmbobocește și înflorește. Culeg recolta și plec mai departe. În prezent intenționez să încurajez, să forțez cu compostul meu o anumită activitate aici, în America. Drept urmare, lingourile de aur sunt în New York.

— Cum alegi aceste activități? Ce te atrage la ele?

— Îmbrățișez orice activitate care-mi va spori stocul de aur. Investesc, fac contrabandă, fur. (Goldfinger făcu un mic gest cu mâinile, deschizând palmele convingător.) Dacă vrei să urmărești comparația: privește istoria ca pe un tren care gonește prin timp. Păsările și animalele sunt tulburate de zarva și agitația trecerii trenului și fug de el, care prin aer, care pe jos, sau se pitesc, crezând că s-au ascuns. Eu sunt ca șoimul care vine în urma trenului – i-ai văzut fără îndoială făcând asta, în Grecia de pildă –, gata să atace orice vietate stârnită de trecerea trenului, de trecerea istoriei. Să-ți dau un exemplu simplu: mersul istoriei produce un om care inventează penicilina. În același timp, istoria creează un război mondial. Mulți oameni trag să moară ori se tem că vor muri. Penicilina îi va salva. Mituind anumite instituții militare de pe continent, obțin cantități mari de penicilină, pe care le diluez cu o pulbere sau un lichid inofensiv și le vând cu un profit imens celor care doresc arzător penicilină. Înțelegi ce vreau să spun, domnule Bond? Trebuie să aștepți prada, s-o urmărești cu atenție și apoi să ataci. Dar, așa cum spuneam, nu caut în mod activ astfel de activități, ci las trenul istoriei să le abată în calea mea.

— În ce constă cea actuală? Ce avem noi de-a face cu ea – domnișoara Masterton și cu mine?

— Cea actuală, domnule Bond, e ultima. Și, de asemenea e cea mai mare. (Ochii lui Goldfinger erau acum goi, concentrați lăuntric, iar vocea îi scăzu, cu un respect aproape pios față de ceea ce vedea.) Omul a urcat pe Everest și a cercetat adâncurile oceanelor. A trimis rachete în spațiul cosmic și a scindat atomul. A inventat, conceput și creat în toate domeniile activității omenești și pretutindeni a triumfat, a doborât recorduri, a obținut miracole. Am spus „în toate domeniile”, dar unul dintre ele a fost neglijat, domnule Bond. Acela e activitatea umană cunoscută sub denumirea imprecisă de „criminalitate”. Așa-zisele infracțiuni săvârșite de indivizi umani – nu mă refer, firește, la războaiele lor idioate, la felul stângaci în care se distrug reciproc – au dimensiuni mizere:

mici jafuri la bănci, escrocherii minuscule, falsificări de doi bani. Și totuși, la câteva sute de kilometri distanță de locul unde ne aflăm așteaptă, la îndemână, ocazia pentru cea mai măreață infracțiune din istorie. Decorul e la locul lui, se oferă premiul cel uriaș și doar actorii lipsesc. Dar producătorul a sosit în sfârșit, domnule Bond, zise Goldfinger ridicând un deget și atingându-și pieptul. Și și-a ales distribuția. Chiar în după-amiaza asta, scenariul le va fi citit actorilor principali. Apoi vor începe repetițiile și peste o săptămână cortina se va ridica pentru singura, unica reprezentație. Și pe urmă vor veni aplauzele, aplauzele pentru cea mai mare lovitură în afara legii din toate timpurile. Și lumea se va cutremura de acele aplauze timp de secole întregi, domnule Bond.

În ochii mari și spălăciți ai lui Goldfinger ardea acum un foc potolit și pe obrajii tuciuriu-roșcați apăruse un strop de culoare în plus. Însă continua să fie calm, relaxat, profund convins. „Nu există în el niciun dram din nebun, din vizionar”, reflectă Bond. Goldfinger avea în minte o faptă fantastică, dar evaluase șansele și știa că sunt de partea lui.

— Ei, spune odată! zise Bond. Despre ce e vorba și noi ce trebuie să facem?

— E un jaf, domnule Bond. Un jaf la care nu se va opune nimeni, dar care va necesita o execuție detaliată. Va fi multă hârțogărie, numeroase detalii administrative de supervizat. Aveam de gând să mă ocup personal de ele, până când ți-ai oferit serviciile. Acum te vei ocupa dumneata, cu domnișoara Masterton drept secretară. Ai fost deja remunerat parțial pentru această muncă, prin faptul că ai rămas în viață. Când operațiunea se va încheia cu succes, vei primi un milion de lire sterline în aur. Domnișoara Masterton va primi jumătate de milion.

— Îmi place ce aud! replică Bond cu entuziasm. Ce vom face, vom jefui peștera lui Aladin?

— Da, încuviință Goldfinger. Tocmai asta vom face. Vom jefui lingouri de aur în valoare de cincisprezece miliarde de dolari, aproximativ jumătate din cantitatea de aur scos din minele lumii. Domnule Bond, vom ataca Fort Knox.

Capitolul 17

Congresul mafioților

— Fort Knox, repetă Bond clătinând din cap cu un aer serios. Nu-i cam multă muncă pentru doi bărbați și o fată?

Goldfinger ridică din umeri nerăbdător.

— Te rog, domnule Bond, lasă-ți deoparte simțul umorului timp de o săptămână! După aceea poți să râzi cât vrei. Voi avea sub comanda mea aproximativ o sută de bărbați și femei. Acești oameni vor fi aleși pe sprânceană din cele mai puternice șase grupări de gangsteri din Statele Unite. Forța aceasta va alcătui cea mai dură și mai compactă unitate de luptă din câte au fost convocate vreodată pe vreme de pace.

— În regulă. Câți oameni păzesc seiful din Fort Knox?

Goldfinger clătină încet din cap și bătu o dată în ușa din spatele său. Ușa se deschise; în prag se afla Oddjob, ghemuit pe vine și alert. Când văzu că întrevederea rămăsese pașnică își îndreptă trupul și așteptă. Goldfinger spuse:

— Vei avea multe întrebări de pus, domnule Bond. Vei primi răspuns la toate azi după-amiază. Începând de la două și jumătate. Acum e doisprezece fix.

Bond se uită la propriul ceas și-l fixă.

— Dumneata și domnișoara Masterton veți participa la ședința la care voi prezenta propunerea capilor celor șase organizații despre care am amintit. Fără îndoială că acești oameni vor pune aceleași întrebări care-ți vin în minte și dumitale. Totul va fi explicat. După aceea vei trece la treabă amănunțită împreună cu domnișoara Masterton. Cere tot ce vrei. Oddjob se va îngriji de binele vostru și totodată vă va fi paznic permanent. Nu fi dificil – dacă ești, vei fi omorât instantaneu. Și nu irosi timp încercând să fugi sau să iei legătura cu lumea. Ți-am angajat serviciile și voi avea nevoie de ele integral. Batem palma?

— Mi-am dorit întotdeauna să fiu milionar, replică Bond

sec.

Goldfinger nu se uită la el în clipa aceea, ci își privi propriile unghii, după care îi aruncă o ultimă privire dură, ieși și închise ușa.

Bond se așeză privind lung ușa închisă; își trecu subit ambele mâini prin păr și peste față. Rosti „Măi să fie!” cu voce tare, adresându-se încăperii pustii, se ridică traversă baia și bătu la ușa fetei.

— Cine-i?

— Eu. Poți fi văzută?

— Da. Intră, rosti ea fără pic de entuziasm.

Ședea pe marginea patului, încălțând un pantof. Purta hainele în care o văzuse Bond pentru prima oară și arăta calmă, sigură pe sine și deloc surprinsă de locul unde se afla. Ridică ochii spre Bond, cu o privire distantă și disprețuitoare, și rosti rece, concis:

— Tu ne-ai băgat în asta. Scoate-ne!

— S-ar putea să pot, zise Bond amiabil. Ne-am scos pe amândoi din mormânt.

— După ce ne-ai băgat în el.

Bond o privi gânditor și hotărî că n-ar fi deloc galant să-i dea bătaie la fund, ca să zicem așa, pe stomacul gol.

— Așa nu ajungem nicăieri, spuse el. Suntem în situația asta împreună indiferent dacă-ți convine sau nu. Ce vrei să mănânci la micul dejun sau la prânz? E douăsprezece și un sfert. Eu am mâncat. Îți comand mâncarea după care mă întorc și-ți spun cum stau lucrurile. Zi, micul dejun sau prânzul?

Fata se înmuie puțin.

— Mulțumesc. Ouă jumări și cafea te rog. Plus pâine prăjită și marmeladă.

— Țigări?

— Nu, mulțumesc. Nu fumez.

Bond se întoarse în camera lui și bătu la ușă; ușa se deschise de două degete.

— E în regulă, Oddjob, deocamdată n-am să te omor.

Ușa se deschise mai mult. Chipul lui Oddjob era impasibil.

Bond dădu comanda și ușa se închise. Bond își turnă un pahar de whisky cu sifon și se așeză pe marginea patului, întrebându-se cum s-o aducă pe fată de partea lui. Îi purtase pică încă de la început. Să fi fost doar din cauza surorii ei? De ce făcuse oare Goldfinger remarca aceea criptică despre „înclinațiile" ei? Și ce anume simțise el însuși la ea? Ceva retras în sine, dușmănos… Era frumoasă, atrăgătoare fizic, dar în miezul ființei ei exista ceva rece și dur, ceva ce Bond nu reușea să înțeleagă sau să definească. În sfârșit… important era s-o determine să coopereze. Altfel, viața în temniță ar fi fost intolerabilă.

Se întoarse în camera ei lăsând ambele uși deschise, ca să poată auzi. Fata stătea în continuare pe pat, într-o imobilitate încordată. Îl privi cu atenție. Bond se sprijini de tocul ușii luă o înghițitură zdravănă de whisky și spuse, privind-o în ochi:

— Ar trebui să știi că lucrez la Scotland Yard. (Eufemismul trebuia să fie de ajuns.) Vrem să-l prindem pe acest Goldfinger. Pe el nu-l deranjează. Crede că nimeni nu ne poate găsi timp de cel puțin o săptămână. Probabil că are dreptate. Ne-a salvat viața fiindcă vrea să lucrăm pentru el în pregătirea unei infracțiuni. E o treabă de proporții – cam împrăștiată ca și concepție, dar sunt necesare multe planuri și multă hârțogărie. Noi trebuie să ne ocupăm de partea asta. Știi să stenografiezi și să bați la mașină?

— Dar în ce constă infracțiunea? întrebă fata cu ochii aprinși de interes.

Bond îi spuse, încheind:

— Sigur că toată povestea sună ridicol și aș zice că vreo câteva întrebări și răspunsuri le vor arăta gangsterilor acelora, dacă nu și lui Goldfinger, că planul e imposibil. Dar nu știu ce să spun, Goldfinger e un om extraordinar. Din câte cunosc despre el, știu că nu face niciodată o mișcare decât dacă șansele sunt de partea lui. Și nu cred că e nebun – cel puțin nu e mai nebun decât geniile de alte feluri – savanții și așa mai departe. Și nu există îndoială că în domeniul lui e un geniu.

— Și atunci ce ai de gând să faci?

Bond coborî glasul.

— Vrei să spui ce avem de gând să facem amândoi. Îi vom cânta în strună. Și încă la perfecție! Fără tras chiulul și fără manevre îndoielnice. Ne vom arăta lacomi de bani și-i vom oferi servicii de cea mai bună calitate. Pe lângă faptul că asta ne va salva viața, lucru care înseamnă chiar mai puțin decât zero pentru el, e singura speranță pe care o avem – de fapt, pe care o am eu, fiindcă e interesul țării mele în joc – de a-i strica ploile.

— Cum ai să faci asta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate apare ceva.

— Și te aștepți să-ți fac pe plac?

— De ce nu? Ai vreo altă sugestie?

Fata strânse buzele cu încăpățânare.

— Ce motive aș avea să mă supun ție?

— N-are rost să faci pe sufrageta, replică Bond cu un oftat. Alternativa e să fii executată după micul dejun. Tu alegi!

Colțurile gurii fetei se lăsară în jos a dezgust. Ridică din umeri și spuse fără pic de politețe:

— Of, bine atunci. (Dintr-odată ochii ei aruncară flăcări.) Dar să nu îndrăznești să mă atingi, că te omor!

Se auzi declicul ușii de la camera lui Bond. Acesta o privi blajin pe Tilly Masterton.

— Provocarea e atrăgătoare, dar nu-ți face griji, n-o voi accepta.

Se răsuci pe călcâie și ieși agale. Unul dintre coreeni trecu pe lângă el cu tava cu mâncarea fetei. În camera lui, alt coreean adusese o masă de dactilografiat, un scaun și o mașină de scris Remington portabilă. Le aranjă în colțul cel mai îndepărtat de pat. În prag se afla Oddjob, care-i întinse o foaie de hârtie. Bond se duse și o luă de la el.

Era o coală de hârtie pentru rapoarte, scrisă cu pixul; scrisul îngrijit, atent, lizibil și banal spunea:

Pregătește această ordine de zi în zece exemplare.

Întrunire prezidată de domnul Gold

Secretari: *J. Bond, Domnișoara Tilly Masterton.*

Participanți: *Helmut M. Springer – Banda Violet, Detroit. Jed Midnight – Sindicatul Umbra, Miami și Havana. Billy* (*Râr*âitul) *Ring – Banda Mașina, Chicago. Jack Strap – Banda Pestriță, Las Vegas. D-nul Solo – Unione Siciliano. Domnișoara Pussy Galore – Betonistele, Harlem, New York City.*

Ordinea de zi: Un proiect cu numele de cod OPERAȚIUNEA MARELE ȘLEM. (Gustări.)

Mai jos scria: „Dumneata și domnișoara Masterton veți fi aduși la 2:20. Fiți pregătiți amândoi să luați notițe. Ținută oficială, vă rog.”

Bond zâmbi. Coreenii ieșiră din cameră. Se așeză la măsuță băgă în mașina de scris coli de hârtie și de indigo și trecu la treabă. Cel puțin îi va arăta fetei că e pregătit să-și joace rolul. Măiculiță ce mai echipă! Până și Mafia se implicase. Oare cum îi convinsese Goldfinger să vină toți? Și, în numele cerului, cine era domnișoara Pussy Galore{49}?!

La ora două, Bond terminase cele zece exemplare. Se duse în camera fetei și i le dădu, împreună cu un carnet de stenografie și câteva creioane. Îi citi biletul de la Goldfinger și o sfătui:

— Ai face bine să memorezi numele astea. Probabil că persoanele nu vor fi greu de identificat. Dacă ne încurcăm, putem întreba. Mă duc să mă îmbrac în ținuta oficială, zise el zâmbind. Mai avem douăzeci de minute.

Fata încuviință.

Mergând pe coridor în urma lui Oddjob, Bond putea auzi zgomotele fluviului – plescăitul apei în jurul pilonilor de sub depozit, sirena prelungă, jalnică a unui feribot care-și croia drum printre celelalte ambarcațiuni, uruitul îndepărtat al motoarelor diesel. Undeva, sub tălpile lui, un camion porni motorul, îl ambală și apoi plecă mârâind, probabil spre autostrada West Side. Pe cât se părea, se aflau la nivelul

superior al clădirii cu două nivele. Vopseaua gri de pe coridor părea nouă după miros. Nu existau uși laterale, iar lumina venea de la plafoniere. Ajunseră la capăt și Oddjob bătu la ușă. Se auzi sunetul unei chei răsucite în yală, urmat de două seturi de zăvoare trase, după care ușa se deschise și intrară într-o încăpere mare, luminată puternic de soare. Încăperea se afla la capătul depozitului și fereastra lată ce ocupa aproape tot peretele opus celui cu ușa încadra fluviul și înghesuiala cafenie de clădiri a orașului Jersey. Camera fusese pregătită pentru ședință. Goldfinger ședea cu spatele la fereastră la o masă mare, rotundă, acoperită cu postav verde, pe care se aflau carafe cu apă, blocnotesuri galbene și creioane. În jurul mesei se aflau nouă fotolii comode, iar pe blocnotesurile din dreptul a șase fotolii stăteau niște pachețele mici, albe, dreptunghiulare, sigilate cu ceară roșie. În dreapta, lipită de perete, exista o masă lungă pentru bufetul rece, pe care scânteia argintăria și cristalul. Șampania aștepta în frapiere de argint și exista un șir de alte sticle. Bond observă două cutii ce conțineau, fiecare, două kilograme și jumătate de caviar de Beluga și mai multe boluri ceramice cu *paté de fois gras*{50}. Pe peretele opus celui cu bufetul rece fusese agățată o tablă de scris, deasupra unei mese pe care se aflau documente și o cutie de carton mare, lunguiață.

Goldfinger îi privi cum se apropie de el pe covorul gros, de culoarea vinului roșu. Făcu semn spre scaunul din stânga lui, oferindu-l lui Tilly Masterton, apoi spre cel din dreapta, pentru Bond. Se așezară.

— Ordinea de zi?

Goldfinger luă cele zece exemplare, îl citi pe primul și apoi le înapoie pe toate fetei, făcând un gest circular cu mâna. Ea se ridică și distribui exemplarele pe masă. Goldfinger băgă mâna sub masă și apăsă un buton de sonerie ascuns. Ușa din fundul încăperii se deschise; un coreean intră și rămase locului, așteptând.

— Totul e pregătit?

Omul încuviință cu capul.

— Înțelegi că nimeni în afară de oamenii de pe lista ta nu

are voie să intre în camera asta? Bun. Unii dintre ei vor veni cu un însoțitor – poate chiar toți. Însoțitorii vor rămâne în anticameră. Ai grijă să aibă tot ce doresc. Cărțile de joc și zarurile sunt pregătite? Oddjob! (Goldfinger ridică privirea spre coreeanul care rămăsese în spatele fotoliului lui Bond.) Du-te și ocupă-ți postul. Care e semnalul?

Oddjob ridică două degete.

— Exact! Soneria apăsată de două ori. Poți pleca. Ai grijă ca toți angajații să-și îndeplinească îndatoririle la perfecție.

Bond întrebă cu nepăsare:

— Câți angajați ai?

— Douăzeci. Zece coreeni și zece germani. Sunt cu toții oameni excelenți, aleși pe sprânceană. În clădirea asta se petrec multe. Seamănă cu zona de sub punte a unei nave de război.

Goldfinger își așeză palmele pe masă în fața lui.

— Acum, îndatoririle voastre. Domnișoară Masterton, dumneata vei consemna orice chestiune practică ce apare, orice lucru care e probabil să necesite măsuri din partea mea. Nu-ți bate capul cu discuția în contradictoriu și cu pălăvrăgeala. Ai înțeles?

Bond se bucură să vadă că Tilly Masterton avea un aer vioi și profesionist. Fata încuviință viguros.

— Desigur.

— Domnule Bond, mă interesează orice reacție vei avea față de vorbitori. Știu multe despre toți acești oameni. Sunt capi necontestați, fiecare pe teritoriul lui, și vor veni aici numai fiindcă i-am mituit să vină. Ei nu știu nimic despre mine, așa că trebuie să-i conving că știu ce spun și că-i voi conduce la reușită. Credințele lor vor face restul. Dar s-ar putea ca unul sau mai mulți să dorească să se retragă. Probabil că o vor arăta; pentru aceste cazuri am pregătit măsuri speciale. S-ar putea însă ca unii să aibă îndoieli. În timpul discuției vei mâzgăli cu creionul pe ordinea de zi și vei nota, ca din întâmplare, un plus sau un minus în dreptul numelor dacă consideri că un invitat sau altul e în favoarea proiectului sau împotriva lui. Voi putea să văd ce semne ai

făcut. Opiniile dumitale ar putea fi utile. Și nu uita, domnule Bond, că dacă există între ei un singur trădător, un singur recidivist, ne-am putea trezi foarte repede morți sau la închisoare pe viață!

— Cine e această Pussy Galore din Harlem?

— Singura femeie care conduce o bandă în America. O bandă de femei. Voi avea nevoie de niște femei pentru această operațiune. E întru totul demnă de încredere. A fost trapezistă și avea echipa ei. Se numea „Pussy Galore și pisicile acrobate". (Goldfinger nu zâmbi rostind numele.) Echipa n-a avut succes, așa că ea le-a instruit să devină hoațe cu pregătire specială pentru jafuri complexe. Treptat au ajuns o bandă de o cruzime excepțională. E o organizație de lesbiene, care și-a luat acum numele de „Betonistele". Chiar și marile bande americane le respectă. E o femeie remarcabilă!

O sonerie sună foarte încet sub masă. Goldfinger își îndreptă ținuta. Ușa de la capătul încăperii se deschise cu o mișcare rapidă și intrară cinci bărbați. Goldfinger se ridică de pe scaun și înclină capul, în semn de bun venit, spunând:

— Mă numesc Gold. Vă rog să luați loc!

Se auzi un murmur precaut. Bărbații se apropiară de masă fără să scoată o vorbă, traseră fotoliile și se așezară. Cinci perechi de ochi se ațintiră asupra lui Goldfinger cu răceală și circumspecție. Acesta se așeză și zise pe ton scăzut:

— Domnilor, în pachetele din fața dumneavoastră veți găsi câte un lingou de aur de douăzeci și patru de carate, în valoare de cincisprezece mii de dolari. Vă mulțumesc pentru bunătatea de a participa la această discuție. Ordinea de zi este evidentă. Poate că în timp ce o așteptăm pe domnișoara Galore îmi veți da voie să parcurg lista cu numele dumneavoastră, pentru informarea secretarilor mei, domnul Bond și domnișoara Masterton. Nu se va consemna nimic pe hârtie, exceptând acțiunile pe care ați putea dori să le întreprind, și vă pot asigura că nu există microfoane. Așadar, domnule Bond, în dreapta dumitale se află domnul Jed Midnight de la Sindicatul Umbra, care operează în Miami și Havana.

Domnul Midnight era un bărbat voinic, prosper, cu o față jovială, dar cu ochi leneși și atenți. Purta un costum tropical subțire, albastru, și o cămașă din mătase albă cu un model mărunt închipuind frunze de palmier. Ceasul complicat de aur de la mâna lui cântărea probabil vreo două sute de grame. Omul îi zâmbi rigid lui Bond și rosti scurt:

— 'Mnăziua.

— Următorul este domnul Billy Ring, care conduce celebra „Mașină" din Chicago.

Bond își zise în sinea lui că n-a întâlnit niciodată un om care să arate mai puțin a „Billy". Fața lui părea desprinsă dintr-un coșmar, iar când se întoarse spre Bond, pe ea se citea conștiința felului cum arată și faptul că așteaptă să-i vadă reacția. Era o față palidă, în formă de pară, cu obraji dolofani ca de copil mic, cu o piele moale și un moț de păr mătăsos, blond-auriu, dar ochii, care ar fi trebuit să fie albaștri, erau căprui-deschis. Albul ochilor se vedea de jur împrejurul irisului și împrumuta ceva hipnotic privirii dure, meditative, pe care ticul pleoapei drepte, care făcea ochiul respectiv să se închidă în ritmul bătăilor inimii, n-o îmblânzea deloc. Cândva, la începuturile carierei domnului Ring, cineva îi tăiase complet buza de jos – poate că vorbise prea mult –, lucru care-i imprimase pe chip un zâmbet fals permanent, precum rânjetul unui dovleac de Halloween. Individul avea în jur de patruzeci de ani. Bond își încheie evaluarea etichetându-l drept ucigaș nemilos. Zâmbi vesel privirii fixe, dure a ochiului stâng a domnului Ring și trecu mai departe, la bărbatul pe care Goldfinger îl introduse drept domnul Helmut Springer, capul Bandei Violet din Detroit.

Domnul Springer avea privirea opacă a omului care e fie foarte bogat, fie mort de-a binelea. Ochii lui, două bile de sticlă mată, albastru-deschis, poposiră scurt asupra lui Bond, luându-i la cunoștință existența, după care se concentrară din nou spre interior, complet absorbiți de posesorul lor. Restul persoanei domnului Springer alcătuia „un bărbat distins" – costum lejer cu dungi subțiri, cămașă Hathaway{51}, loțiune după ras Aqua Velva{52}. Dădea impresia de om care se

trezește într-o tovărășie nepotrivită – un posesor de bilet la clasa întâi în compartimentul de clasa a treia, un bărbat din lojă care a fost condus din greșeală la un loc din fundul sălii.

Domnul Midnight ridică mâna la gură și rosti încet spre Bond:

— Nu te lăsa păcălit de Duce. Prietenul meu, Helmut, e cel care a îmbrăcat mafia elegant. Fiică-sa merge la Vassar, dar crosele ei de hochei sunt plătite cu bani din taxele pentru protecție.

Bond înclină capul în semn de mulțumire.

— Și domnul Solo de la Unione Siciliano.

Domnul Solo avea o față oacheșă și greoaie, adumbrită de cunoașterea multor vinovății și păcate. Ochelarii lui cu lentile groase și rame de baga se orientară scurt în direcția lui Bond, după care se plecară din nou, ocupați să supravegheze curățarea unghiilor domnului Solo cu un briceag. Era un bărbat voinic și solid, pe jumătate boxer, pe jumătate chelner-șef, și era imposibil să-ți dai seama la ce se gândea sau care-i erau punctele forte. Dar în America există un singur cap al mafiei siciliene și Bond reflectă că dacă domnul Solo obținuse această funcție, o făcuse folosind forța rezultată din teroare și probabil că o păstra exercitând atât forța, cât și teroarea.

— Salutare!

Domnul Jack Strap din Banda Pestriță avea farmecul sintetic al omului de fațadă al cazinourilor din Las Vegas, însă Bond presupuse că moștenise poziția răposaților și regretaților frați Spang în virtutea altor calități. Era un bărbat expansiv, îmbrăcat ostentativ, la vreo cincizeci de ani. Tocmai termina un trabuc, pe care-l fuma de parcă l-ar fi mâncat, rozându-l cu un aer flămând. Din când în când întorcea capul într-o parte și scuipa discret o bucățică de trabuc pe covor, în spatele lui. Părea foarte probabil ca dincolo de acest fumat compulsiv să existe multă încordare. Domnul Strap avea niște ochi de vrăjitor, care-i jucau în cap; părea să știe că ochii lui speriau oamenii, fiindcă acum, pesemne pentru că nu voia să-l sperie pe Bond, le împrumută puțin farmec încrețind colțul pleoapelor.

Ușa din fundul încăperii se deschise; în prag se afla o femeie îmbrăcată într-un costum negru cu croială masculină și o bluză de culoarea boabei de cafea, cu jabou înalt. Străbătu încăperea cu pași înceți fără pic de timiditate, și se opri în spatele fotoliului liber. Goldfinger se ridicase în picioare. Femeia îl examină cu atenție, apoi îi privi în treacăt pe toți cei de la masă, rosti un „Salut!” colectiv, plictisit și se așeză. Domnul Strap răspunse:

— Salut, Pussy.

Ceilalți emiseră sunete grijulii de bunvenit, mai puțin domnul Springer, care se mulțumi să se încline. Goldfinger i se adresă noii sosite:

— Bună ziua, domnișoară Galore! Tocmai am încheiat formalitatea prezentărilor. Ordinea de zi se află în fața dumneavoastră, împreună cu lingoul de aur în valoare de cincisprezece mii de dolari pe care v-am rugat să-l acceptați pentru a acoperi cheltuielile și neplăcerile participării la această întrunire.

Domnișoara Galore luă pachețelul ei îl deschise, cântări în mână lingoul galben, strălucitor și-i aruncă lui Goldfinger o privire directă suspicioasă:

— Tot, aur solid?

— Tot, aur solid.

— Scuze că am întrebat, replică domnișoara Galore continuând să-l privească în ochi pe tonul aspru al unei cumpărătoare greu de păcălit într-un magazin cu reduceri.

Lui Bond îi plăcu înfățișarea ei. Simțea provocarea sexuală pe care o constituie pentru bărbați orice lesbiană frumoasă și-l amuza atitudinea ei ce respingea compromisul și le spunea, lui Goldfinger și tuturor celorlalți: „Toți bărbații sunt ticăloși și escroci. Nu încerca nicio șmecherie masculină cu mine, că nu-ți merge! Eu fac parte dintr-o ligă separată.” Părea că n-a trecut cu mult de treizeci de ani și avea o frumusețe palidă gen Rupert Brooke{53}, cu pomeți proeminenți și o linie elegantă a maxilarului. Avea ochi violeți, cum Bond nu mai văzuse până atunci – violetul închis, adevărat, al panselelor, care priveau candid lumea de sub sprâncenele negre, drepte.

Părul ei, la fel de negru ca al lui Tilly Masterton, era tuns băiețește și zburlit, iar gura era o dungă hotărâtă, roșu-aprins. Bond o considera superbă și observă că Tilly Masterton era de aceeași părere: fata o privea pe domnișoara Galore cu ochi care venerau și cu buze care păreau să tânjească. Conchise că totul îi e clar acum în legătură cu Tilly Masterton.

Goldfinger spuse:

— Acum e rândul meu să mă prezint. Nu mă numesc Gold, iar recomandările mele sunt următoarele: prin diferite operațiuni, majoritatea ilegale, am adunat o sumă mare de bani în decurs de douăzeci de ani. Suma aceea se ridică acum la șaizeci de milioane de dolari. (În jurul mesei se auziră murmure respectuoase.) Operațiunile mele s-au limitat în cea mai mare parte la Europa, însă v-ar putea interesa să aflați că am înființat și ulterior am desființat Serviciul de distribuție „Macul de aur”, cu baza în Hong Kong. (Domnul Jack Strap fluieră încet.) Agenția de turism „Happy Landings”, pe care poate că unii dintre dumneavoastră au folosit-o în situații de urgență, a fost organizată și deținută de mine până când am desființat-o. (Domnul Helmut Springer își prinse un monoclu fără ramă la unul dintre ochii săi opaci, ca să-l poată examina pe Goldfinger mai îndeaproape.) Menționez aceste chestiuni minore ca să vă arăt că, deși poate nu mă cunoașteți, în trecut am executat numeroase operațiuni de extragere, pentru fiecare dintre dumneavoastră, cred. („Măi să fie!” murmură domnul Jed Midnight cu o notă de reverență aproape religioasă în glas.) Astfel, domnilor și… ăă… doamnă, am ajuns să aflu câte ceva despre dumneavoastră și să invit aici, astă-seară, ceea ce am aflat prin propria experiență că reprezintă aristocrația, dacă o pot numi așa, a criminalității americane.

Bond era impresionat. În exact trei minute, Goldfinger îi adusese pe participanții la întrunire de partea lui. Acum toți se uitau la el cu atenție concentrată. Chiar și domnișoara Pussy Galore era complet absorbită. Bond nu știa nimic despre Serviciul de distribuție „Macul de aur” și nici despre Agenția „Happy Landings”, dar judecând după expresia de pe fața

foștilor lor clienți putea presupune că activitățile celor două companii merseseră ca unse. Toți cei de față sorbeau acum cuvintele de pe buzele lui Goldfinger, de parcă ar fi fost Einstein. Pe chipul acestuia nu se citea nicio emoție. Făcu un gest de măturare cu mâna dreaptă și rosti sec:

— Am menționat două proiecte de-ale mele care au avut succes. Ele au fost de mici proporții. Au existat multe altele, de calibru mai mare. Niciunul n-a eșuat și, din câte știu, numele meu nu figurează în evidențele poliției nici unei țări. Vă spun aceasta ca să vă arăt că înțeleg la perfecție profesiunea mea – a noastră. Iar acum, domnilor și doamnă vreau să vă ofer parteneriatul într-o acțiune care va introduce cu certitudine în vistieria fiecăruia dintre voi, în termen de o săptămână, suma de un miliard de dolari. (Goldfinger ridică mâna.) În Europa și în America avem păreri diferite cu privire la semnificația expresiei aritmetice „un miliard”. Eu o folosesc cu sensul de o mie de milioane. M-am făcut înțeles?

Capitolul 18

Crime de la crime{54}

Sirena unui remorcher răsună pe fluviu; îi răspunse sirena altuia, urmată de zgomote puternice de motor, care se îndepărtară. În dreapta lui Bond, domnul Jed Midnight își drese glasul și rosti cu emfază:

— Domnule Gold sau cum te cheamă, nu-ți bate dumneata capul cu definițiile! Un miliard de dolari înseamnă o grămadă de bani, indiferent cum ai spune-o. Zi mai departe!

Domnul Solo își ridică ochii leneși, negri și se uită peste masă, la Goldfinger.

— Foarte mulți bani, da. Dar cât de mare e partea dumitale, domnule?

— Cinci miliarde.

Jack Strap din Las Vegas izbucni într-un hohot de râs scurt,

zgomotos.

— Ascultați, oameni buni, ce înseamnă câteva miliarde între prieteni? Dacă domnul… ăă… cum îl cheamă, mă poate duce la un miliard de dolari, îi strecor bucuros o bancnotă de cinci sau poate chiar o mega-bancnotă de cinci pentru deranjul lui. Hai să nu fim zgârie-brânză, da?

Domnul Helmut Springer ciocăni cu monoclul în lingoul de aur din fața lui și toți se întoarseră să-l privească. Rosti pe tonul grav al avocatului familiei:

— Domnule… ah… Gold, sumele pe care le menționați sunt mari. Din câte înțeleg, este vorba în total de circa unsprezece miliarde de dolari.

Domnul Goldfinger răspunse cu precizie:

— Cifra exactă s-ar apropia mai mult de cincisprezece miliarde. Pentru comoditate, m-am referit doar la sumele pe care m-am gândit că ar fi posibil să le ducem cu noi.

Dinspre domnul Billy Ring se auzi un chicotit ascuțit, entuziasmat.

— Înțeleg, înțeleg, domnule Gold, spuse domnul Springer fixându-și din nou monoclul la ochi ca să observe reacțiile lui Goldfinger. Dar cantitățile de lingouri sau de numerar care să totalizeze această sumă se găsesc laolaltă numai în trei locuri din Statele Unite. Acestea sunt Monetăria Federală din Washington, Banca Rezervei Federale din orașul New York și Fort Knox din Kentucky. Planul dumitale este să… ăă… „jupuim” una dintre aceste locații? Iar dacă da, pe care?

— Fort Knox.

Pe fundalul corului de gemete, domnul Midnight zise resemnat:

— Domnule, n-am întâlnit niciodată afară din Hollywood un individ care să aibă ce ai dumneata. Se cheamă „viziune”. Și viziunea, domnule, e talentul de a confunda petele din fața ochilor cu niște proiecte fantastice! Ar trebui să stai nițel la taclale cu psihiatrul dumitale sau să te apuci de înghițit tranchilizante. (Domnul Midnight clătină din cap cu regret.) Păcat! Miliardul acela m-a făcut să mă simt bine cât l-am avut.

Domnișoara Pussy Galore rosti pe un ton profund, plictisit:

— Regret, domnule, dar din echipa mea de gospodine reorientate, niciuna nu e în stare să spargă o pușculiță ca asta.

Dădu să se ridice. Goldfinger spuse pe un ton amical.

— Vă rog să mă ascultați până la capăt, domnilor și… ăă… doamnă. Reacția dumneavoastră nu a fost deloc neașteptată. Să mă exprim astfel: Fort Knox e o bancă la fel ca oricare altă bancă. Dar e o bancă mult mai mare, iar dispozitivele sale de protecție sunt, în mod corespunzător, mai puternice și mai ingenioase. A pătrunde în ea va necesita o putere și o ingeniozitate corespunzătoare. Aceasta e singura noutate din proiectul meu: faptul că are o țintă de proporții. Atât și nimic mai mult. Fort Knox nu e mai impenetrabil decât alte fortărețe. Fără îndoială, am crezut cu toții că organizația Brink{55} e imbatabilă, până când, în 1950, șase bărbați hotărâți au jefuit un milion de dolari dintr-un vehicul blindat de la Brink. Evadarea din Sing Sing e imposibilă, și totuși oamenii au găsit modalități de a evada de acolo. Nu, nu, domnilor, Fort Knox e un mit la fel ca orice alt mit. Să descriu mai departe planul?

Billy Ring, care sâsâia printre dinți când vorbea, interveni cu asprime:

— Ascultă, musiu mare detectiv, poa' că nu știai, dar la Fortul Knox se află baza Diviziei a treia Blindate. Dacă ăsta-i un mit, de ce nu dau buzna rusnacii să cucerească Statele Unite data viitoare când are meci la noi o echipă de-a lor de hochei pe gheață?

Goldfinger zâmbi subțire.

— Dacă vă pot corecta fără să vă slăbesc argumentul, domnule Ring, ordinea de luptă a unităților militare cantonate actualmente la Fortul Knox este următoarea: din Divizia a treia Blindată e prezent numai batalionul Spearhead, dar se mai află acolo și Regimentul 6 Cavalerie blindat, Grupul 15 Blindate, Grupul 160 Genișți și aproximativ jumătate de divizie din toate unitățile Armatei Statelor Unite care trec în prezent prin Centrul de instrucție blindate, precum și Unitatea 1 de cercetare militară umană. Mai există un număr considerabil de soldați de pe lângă Comisia 2 de comandă

continentală blindate, Comisia de întreținere a armatei terestre și diferite alte activități ce au legătură cu Centrul blindate. În plus, forțele de poliție locale cuprind douăzeci de ofițeri și circa patru sute de soldați. Pe scurt, dintr-o populație totală de circa șaizeci de mii, aproximativ douăzeci de mii sunt militari combatanți de un fel sau altul.

— Și cine o să le zică „bau” ca să-i sperie?! rosti disprețuitor domnul Jack Strap, cu trabucul în gură.

Fără să aștepte un răspuns, își smulse din gură dezgustat ciotul zdrențuit al trabucului și-l făcu zob în scrumieră. Lângă el, domnișoara Pussy Galore își supse dinții cu atitudinea incisivă a papagalului care scuipă o coajă de sămânță și-i spuse:

— Du-te și cumpără-ți tutun mai bun, Jacko! Chestia aia miroase ca pantalonii scurți ai unui boxer, la care le-ai dat foc!

— Gura, Puss! replică grosolan domnul Strap.

Domnișoara Galore, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, rosti mieros:

— Știi ceva, Jacko? Mi-aș putea pierde capul pentru un bărbat sută la sută, ca tine. De fapt, chiar am compus un cântec despre tine acum câteva zile. Vrei să știi cum se cheamă? Se cheamă „If I had to do it all over again, I’d de it all over you”[{56}].

Domnul Midnight râse dogit, domnul Ring chicoti ascuțit. Goldfinger ciocăni ușor în masă, cerând liniște, și spuse cu răbdare:

— Vă rog să mă ascultați până la capăt, domnilor.

Se ridică, se duse la tabla de scris și trase în jos harta agățată de marginea superioară. Era o hartă detaliată a localității Fort Knox, incluzând aeroportul militar Godman și șoselele și căile ferate ce duceau la oraș. Participanții așezați în dreapta mesei își rotiră fotoliile. Goldfinger arătă spre Depozitul de lingouri, aflat în colțul din stânga jos al hărții, încadrat de triunghiul format de autostrada Dixie, bulevardul Bullion și strada Vine Grove.

— Vă voi arăta imediat un plan detaliat al clădirii

depozitului, zise Goldfinger; după câteva clipe de tăcere continuă: Acum, domnilor, dați-mi voie să vă indic principalele caracteristici ale acestui oraș destul de simplu. Pe aici (coborî cu degetul pe mijlocul hărții, din centrul orașului până dincolo de Depozitul de lingouri) trece calea ferată Illinois Central, venind dinspre Louisville, la cincizeci de kilometri nord, traversând orașul și mergând mai departe spre Elizabethtown, aflat la douăzeci de kilometri sud. Nu ne interesează Gara Brandenburg, din centrul orașului, ci acest complex de clădiri auxiliare alăturate Seifului cu lingouri. Complexul alcătuiește unul din punctele de încărcare și descărcare a lingourilor venite de la Monetăria din Washington. Alte două metode de transport până la seif, folosite alternativ în ordine aleatoare, din motive de securitate, sunt coloana de camioane pe autostrada Dixie și avionul de mărfuri până la aeroportul Godman. După cum puteți vedea, seiful este izolat de aceste trasee și este poziționat în mijlocul unei suprafețe de aproximativ douăzeci de hectare acoperite cu iarbă, fără nicio altă clădire în preajmă. Există un singur drum care duce la seif: o alee de acces lungă de cincizeci de metri, pe care se intră de pe bulevardul Bullion, prin porțile cu blindaj solid. O dată ajunse dincolo de palisada blindată, camioanele merg mai departe pe acest drum circular, care înconjoară seiful, până la intrarea din spate, unde sunt descărcate lingourile. Acest drum circular, domnilor, este făcut din plăci de oțel prevăzute cu balamale; în caz de urgență, întreaga suprafață de oțel poate fi ridicată hidraulic, obținându-se astfel o a doua palisadă internă, din oțel. Mai puțin bătător la ochi, dar cunoscut de mine este faptul că există un tunel de aprovizionare subteran, ce trece pe sub câmpul din jurul seifului, între bulevardul Bullion și strada Vine Grove. Acesta servește drept cale suplimentară de acces la seif, prin ușile de oțel ce fac legătura între peretele tunelului și primul etaj subteran al depozitului.

Goldfinger se opri, se depărtă de hartă și-i privi pe cei din jurul mesei.

— Bun, domnilor. Am văzut seiful și am văzut principalele

căi de acces la el, cu excepția ușii din față, care servește strict ca intrare pentru a ajunge în holul recepției și în birouri. Întrebări?

Nimeni nu voia să întrebe nimic. Toate privirile erau ațintite asupra lui Goldfinger, în așteptare. Autoritatea spuselor lui îi captivase iarăși pe cei prezenți. Omul din fața lor părea să știe mai multe despre tainele Fort Knox, decât se divulgase vreodată lumii.

Goldfinger se întoarse lângă tabla de scris și desfășură a doua hartă peste prima. Aceasta înfățișa planul detaliat al Seifului cu aur.

— Ei bine, domnilor, spuse Goldfinger, puteți vedea că aceasta e o clădire extrem de solidă, cu două etaje, întrucâtva asemănătoare cu un tort pătrat cu două straturi. Veți observa că acoperișul a fost construit în trepte, pentru protecție în caz de bombardament și veți observa cele patru cazemate aflate în cele patru colțuri, la nivelul solului. Acestea sunt făcute din oțel și comunică cu interiorul clădirii. Dimensiunile exterioare ale seifului sunt treizeci și cinci de metri pe șapte. Înălțimea, de la nivelul solului, este de paisprezece metri. Clădirea a fost construită cu granit de Tennessee, căptușit cu oțel. Componența exactă este: trei sute douăzeci de metri cubi de granit, optzeci de metri cubi de beton, șapte sute cincizeci de tone de armătură de oțel și șapte sute șaizeci de tone de structură din oțel. De acord? Acum, în interiorul clădirii se află un seif din oțel și beton, cu două etaje, împărțit în compartimente. Ușa seifului cântărește peste douăzeci de tone, iar pereții lui sunt făcuți din plăci de oțel, grinzi de oțel cu profil în I și cilindri de oțel prinși în întărituri și încastrați în beton. Acoperișul are construcție similară și este independent de acoperișul clădirii. Un coridor înconjoară seiful la ambele etaje și oferă acces atât la seif, cât și la birourile și magaziile adăpostite în zidul exterior al clădirii. Nu există nicio singură persoană căreia să i se încredințeze cifrul încuietorii seifului. Mai mulți membri cu vechime ai personalului depozitului trebuie să formeze separat cifruri cunoscute numai de fiecare în parte. Firește, clădirea este

înzestrată cu cele mai noi și mai bune dispozitive de protecție. Există un punct de pază bun în interiorul clădirii, iar Centrul blindate, aflat la doar un kilometru și ceva, poate pune la dispoziție oricând întăriri extrem de puternice. Mă urmăriți? În ce privește conținutul propriu-zis al seifului – după cum spuneam, el constă în lingouri standard de monetărie, cu puritate o mie la mie, în valoare de aproximativ cincisprezece miliarde de dolari. Fiecare lingou e de două ori mai mare decât cel din fața dumneavoastră și conține patru sute de uncii Troy{57}, cântărind circa douăsprezece kilograme. Sunt depozitate fără învelitori, în compartimentele seifului.

Goldfinger îi privi pe cei din jurul mesei și încheie pe un ton sec:

— Asta este, domnilor și doamnă, tot ce vă pot spune și tot ce cred că trebuie să știm despre natura și conținutul Depozitului Fort Knox. Dacă nu aveți întrebări în acest punct, voi trece la o scurtă explicație a modalității de a pătrunde în acest depozit și de a-i captura conținutul.

Se lăsă tăcerea. Ochii celor din jurul mesei priveau captivați și concentrați. Domnul Jack Strap scoase cu nervozitate un trabuc de mărime medie din buzunarul vestei și-l băgă în gură. Pussy Galore apucă amenințător lingoul ei de aur și spuse cu severitate:

— Dacă dai foc chestiei ăleia, jur că te bat cu lingoul până te las lat!

— Calmează-te, puștoaico! replică domnul Strap din colțul gurii.

Domnul Jed Midnight comentă pe un ton decisiv:

— Domnule, dacă poți jefui clădirea aia, meriți un *summum cum laude*. Haide, spune mai departe! Planul dumitale e ori un eșec monumental, ori *Crime de la crime*.

Goldfinger replică indiferent:

— Foarte bine, domnilor. Veți auzi planul.

Se întrerupse și-i privi atent în ochi pe cei de la masă, unul câte unul.

— Dar nădăjduiesc că veți înțelege că de aici înainte trebuie să avem o securitate absolută. Spusele mele de până

acum, dacă ar fi repetate, ar fi luate drept aiurelile unui nebun. Ceea ce voi spune în continuare ne va implica pe toți în cea mai mare conspirație în vreme de pace din istoria Statelor Unite. Să consider că ne angajăm cu toții să jurăm păstrarea secretului absolut?

Aproape instinctiv, Bond se uită la ochii domnului Helmut Springer din Detroit. În timp ce ceilalți răspundeau afirmativ pe diferite tonuri, domnul Springer își luă o expresie impenetrabilă, iar răspunsul lui arogant, „Ai cuvântul meu solemn", sună gol. Pentru Bond, sinceritatea lui era tot atât de falsă ca a unui vânzător de mașini la mâna a doua. Trasă ca din întâmplare un minus scurt pe ordinea de zi, în dreptul numelui domnului Springer.

— Foarte bine, zise Goldfinger.

Se întoarse la masă, se așeză, își luă creionul în mână și începu să vorbească pe un ton meditativ, dar degajat.

— Prima problemă, și în anumite privințe cea mai dificilă, este chestiunea transportului. O cantitate de lingouri de aur în valoare de un miliard de dolari cântărește aproximativ o mie de tone. Transportarea ei ar necesita o sută de camioane cu capacitate de zece tone sau vreo douăzeci de vehicule industriale de mare tonaj. Recomand varianta a doua. Am o listă cu firme care închiriază acest tip de vehicule și vă recomand ca, dacă este să fim parteneri, să contractați imediat după această întrunire companiile corespunzătoare de pe teritoriul fiecăruia. Din motive evidente, veți dori cu toții să vă angajați propriii șoferi, lucru pe care trebuie să-l las în mâinile dumneavoastră. (Domnul Goldfinger își permise un surâs abia vizibil.) Fără îndoială, Sindicalul șoferilor de camion se va dovedi o sursă rodnică de oameni de încredere și poate că veți lua în considerare angajarea de foști șoferi de culoare din „Expresul Red Ball"{58} care au deservit armata americană în timpul războiului. Totuși, acestea sunt detalii care necesită planificare și coordonare precisă. Va exista totodată o problemă de control al traficului și fără îndoială că veți lua între dumneavoastră măsuri pentru împărțirea șoselelor disponibile. Avioanele de mărfuri vor fi o sursă

secundară de mobilitate; se vor lua măsuri pentru rezervarea pistei nord-sud a aeroportului Godman. Desigur, transportul ulterior al lingourilor dumneavoastră vă va privi personal. În ce mă privește… (Goldfinger se uită calm la cei de la masă.) Voi folosi în primă instanță calea ferată și, din moment ce problema mea cu transportul este mai voluminoasă, cred că-mi veți permite să-mi rezerv doar mie această cale de ieșire. (Fără să aștepte comentarii, Goldfinger continuă pe ton uniform.) Comparativ cu această problemă a transportului, celelalte măsuri vor fi relativ simple. În primul rând, propun ca în ziua Z-1 să scoatem temporar din acțiune întreaga populație din Fort Knox, militară și civilă. Au fost făcute aranjamente precise, care așteaptă doar semnalul meu. Pe scurt, toată apa potabilă și menajeră a orașului este furnizată de două puțuri și două stații de filtrare ce produc aproape treizeci și unu de milioane de litri pe zi. Ele se află sub controlul inginerului-șef, domn care a acceptat cu bucurie o vizită din partea directorului general și a directorului general adjunct al sistemului municipal de alimentare cu apă a orașului Tokio, care doresc să studieze funcționarea unei stații de filtrare de dimensiunile respective în vederea construirii unei noi suburbii în apropiere de Tokio. Inginerul-șef a fost foarte măgulit de această solicitare și cei doi gentlemani japonezi vor beneficia de toată asistența. Acești doi domni, care sunt, firește, membri ai personalului meu, vor avea asupra lor o cantitate relativ mică dintr-un opiaceu foarte concentrat, creat de experții germani în război chimic tocmai cu acest scop, în timpul ultimului război. Substanța aceasta se împrăștie rapid într-un volum de apă atât de mare și, în forma foarte diluată pe care o capătă astfel, are efectul narcozei instantanee, dar temporare a oricărei persoane care bea jumătate de pahar cu apă infestată. Simptomele sunt un somn profund și instantaneu, din care victima se trezește foarte odihnită, după aproximativ trei zile. (Goldfinger ridică o mână, cu palma în sus.) Domnilor, consider că în luna iunie, în Kentucky, e imposibil ca măcar un singur locuitor să reziste douăzeci și patru de ore fără a bea jumătate de pahar cu apă.

Se poate ca în Ziua Z să existe la verticală o mână de alcoolici confirmați, dar anticipez că vom intra într-un oraș în care practic toată populația a adormit adânc acolo unde se afla.

— Cum se chema basmul acela? întrebă domnișoara Galore, cu ochii strălucind la gândul planului.

— Motanul încălțat, replică domnul Jack Strap burzuluit. Spune mai departe, domnule! Sună bine. Cum intrăm în oraș?

— Vom intra cu un tren special care va pleca din orașul New York în seara zilei Z-1. Vom fi aproximativ o sută și vom purta uniforme de angajați ai Crucii Roșii. Domnișoara Galore ne va furniza, sper, contingentul necesar de asistente medicale. A fost invitată la întrunirea de față pentru a îndeplini acest rol minor, dar important.

— Recepționat, închei transmisia! rosti entuziasmată domnișoara Galore. Fetele mele vor arăta ca niște bomboane în uniforma albă, apretată. Ce zici, Jacko?

Se aplecă într-o parte și-l înghionti pe domnul Strap în coaste.

— Zic că le-ar sta mai bine în pardesiuri de beton! replică acesta, scos din răbdări. Pen' ce trebuie să întrerupi întruna? Zi-i mai departe, domnule.

— La Louisville, la cincizeci și șase de kilometri de Fort Knox, eu personal și un asistent al meu vom cere să ni se acorde acces în prima locomotivă diesel. Vom avea la noi instrumente delicate. Vom spune că trebuie să luăm mostre de aer pe măsură ce ne apropiem de Fort Knox, fiindcă la vremea respectivă vestea misterioasei boli care i-a doborât pe locuitori se va fi aflat și e foarte probabil ca în zona învecinată, ba chiar și în toată țara, să se creeze o oarecare panică. Ne putem aștepta ca la scurt timp după sosirea noastră, în zori, să apară avioane de salvare, așa că o sarcină timpurie va fi să preluăm turnul de control al aeroportului Godman, să declarăm baza închisă și să redirecționăm toate avioanelor spre Louisville. Dar, ca să ne întoarcem o clipă, la scurt timp după plecarea din Louisville, asistentul meu și cu mine ne vom debarasa de mecanic și de fochist prin metode cât mai omenoase posibil…

„Da, sunt sigur!" își zise Bond.

— … și voi conduce personal trenul – pot spune că dețin cunoștințele necesare despre aceste locomotive – prin Fort Knox, până la clădirile auxiliare alăturate depozitului.

Goldfinger se întrerupse și cercetă fără grabă cercul de oameni din jurul mesei, cu un aer grav. Mulțumit de ceea ce vedea, reluă pe același ton egal:

— La acel moment, doamnelor și domnilor, ar trebui să sosească și convoaiele voastre de transport. Controlorul de trafic le va plasa în vecinătatea depozitului conform unui plan prestabilit, personalul destinat aeroportului se va deplasa cu camionul la Godman și va prelua controlul, iar noi vom intra în depozit, fără să acordăm atenție corpurilor adormite cu care va fi… ăă… decorat peisajul. În regulă?

Ochii întunecați ai domnului Solo îl priviră pe Goldfinger sfredelitor.

— Sigur, pânnă aici e în regulă, spuse el. Acuma poa' că dumnneata… (umflă obrajii și suflă cu putere, rapid, spre Goldfinger) așa și ușa de douăj' de tone cade. Da?

— Da, răspunse Goldfinger neperturbat. Aproape exact așa.

Se ridică, se duse la masa de sub tabla de scris, luă în brațe cutia de carton cea mare și ciudată, o transportă cu grijă și o așeză pe masă, în fața sa. Părea foarte grea. Se așeză și continuă:

— În timp ce zece dintre asistenții mei instruiți se ocupă de pregătirile pentru deschiderea seifului, mai multe echipe cu tărgi vor intra în depozit și vor scoate în siguranță cât de mulți dintre locatarii acestuia vor putea fi găsiți.

Bond avu impresia că sesizează un tors trădător în cele spuse de Goldfinger în continuare.

— Sunt sigur că veți fi de acord cu toții, domnilor și doamnă, că trebuie evitată orice pierdere inutilă de vieți omenești. Sper că ați observat că până aici nu au existat victime, exceptând cei doi angajați ai căii ferate Illinois Central, care s-au ales cu niște dureri de cap. (Fără să aștepte comentarii, Goldfinger continuă, punând mâna pe pachet.) Când dumneavoastră, domnilor, și asociații dumneavoastră ați avut nevoie de arme, altele decât armele de foc mici,

convenționale, unde le-ați găsit? La unitățile militare, domnilor. Ați achiziționat mitraliere semiautomate și alte echipamente de mare putere de la responsabilii depozitelor din vecinătatea bazelor militare. Le-ați obținut folosind presiuni, șantaj sau bani. Am făcut și eu același lucru. O singură armă e suficient de puternică pentru a deschide seiful cu aur de la Fort Knox și am obținut una, după multe căutări, de la o anumită bază militară din Germania. M-a costat exact un milion de dolari. Acesta, domnilor, este un focos nuclear conceput pentru a fi folosit împreună cu racheta ghidată cu rază medie de acțiune Corporal.

— Iisuse Hristoase!

Lângă Bond, Jed Midnight se prinse cu mâinile de marginea mesei și strânse cu putere. Toți cei de la masă erau palizi. Bond își simțea pielea întinsă peste propriile fălci încleștate. Ca să se scuture de tensiune, băgă mâna în buzunarul interior al hainei, scoase pachetul de Chesterfield, aprinse o țigară, suflă lent ca să stingă flacăra brichetei și o băgă la loc în buzunar. „Dumnezeule atotputernic! În ce m-am băgat?!" Privi în urmă spre panorama cunoștințelor sale despre Goldfinger. Prima întâlnire cu el, bronzat și dezbrăcat, pe acoperișul Clubului Floridiana. Maniera degajată în care-i dăduse lui Goldfinger peste degete. Discuția cu M. Întrevederea de la bancă, la care se pusese problema găsirii unui traficant de aur – da, e drept, unul de mare anvergură și care lucra pentru ruși, însă chiar și așa, un infractor de proporții umane, un ins pe care Bond se ostenise să-l bată la golf și apoi îl urmărise cu calm, cu eficiență, dar totuși ca pe o simplă țintă, asemeni atâtor altele. Acum însă! Acum nu mai vâna un iepure în vizuină și nici măcar o vulpe, ci o cobră regală – cel mai mare și mai letal locuitor al lumii. Oftă resemnat. „Din nou la ananghie, dragi prieteni!" De astă dată lupta chiar se dădea între Sfântul Gheorghe și balaur. Iar Sfântul Gheorghe ar fi făcut bine să se mobilizeze și să întreprindă ceva înainte să se spargă micul ou pe care balaurul îl clocea acum cu atâta încredere. Bond zâmbi încordat. Ce să facă? Pentru numele lui Dumnezeu, ce putea să facă?!

Goldfinger ridică mâna.

— Domnilor și doamnă, credeți-mă, acest obiect este un instrument absolut inofensiv! Nu e armat. Dacă-l lovesc cu un ciocan, nu explodează. Nimic nu-l poate face să explodeze până nu e armat, iar asta se va întâmpla abia în ziua cea mare.

Fața palidă a domnului Billy Ring lucea de năduşeală! Cuvintele care ieșiră sâsâit din gura lui cu falsul rânjet tremurau ușor.

— Domnule, cum… cum e cu treaba asta căreia i se spune… ăă… ploaie radioactivă?

— Ploaia radioactivă va fi minimă, domnule Ring, și extrem de localizată. Acest focos e ultimul model – așa-numita bombă atomică „curată”. Dar plutonul care intră primul în ruinele clădirii va primi costume de protecție. Membrii lui vor forma începutul lanțului uman care va scoate aurul și-l va trece din mână-n mână până la camioanele aflate în așteptare.

— Resturi zburătoare, domnule? Bucăți de beton și oțel și așa mai departe? întrebă domnul Midnight, a cărui voce părea să vină de undeva, din abdomen.

— Ne vom adăposti în spatele palisadei exterioare de oțel a depozitului, domnule Midnight. Întregul personal va avea dopuri de protecție în urechi. Unele camioane ar putea suferi stricăciuni minime, dar acest pericol trebuie acceptat.

— Tipii adormiți? interveni domnul Solo cu o expresie lacomă în ochi. Poa’ că dorm nițel mai mult?

Se vedea cât de colo că domnul Solo nu-și făcea prea multe griji pentru tipii adormiți.

— Îi vom muta într-un loc sigur pe cât de mulți dintre ei vom putea. Mă tem că trebuie să acceptăm ideea că orașul va suferi pagube minore. Estimez că victimele din rândul populației vor fi aproximativ egale cu cel al victimelor accidentelor rutiere de pe străzile din Fort Knox în decurs de trei zile. Operațiunea noastră nu va face decât să mențină la nivel constant statisticile accidentelor rutiere.

— Al naibii de drăguț din partea noastră! comentă domnul Midnight, căruia îi mai venise inima la loc.

— Alte întrebări? rosti Goldfinger neutru.

Citise cifrele, prezentase estimarea perspectivelor operațiunii, acum sosise timpul să ceară votul.

— Rămâne ca detaliile să fie stabilite cu precizie. În această privință mă vor ajuta secretarii mei. (Arătă întâi spre Bond, apoi spre domnișoara Masterton.) Încăperea aceasta va fi sediul nostru operativ, la care veți avea acces cu toții, zi și noapte. Denumirea codificată a proiectului este „Operațiunea marele șlem” și va fi folosită de fiecare dată când se va face referire la proiect. V-aș sugera ca aceia dintre dumneavoastră care doresc să participe să-și informeze unul și numai unul dintre locotenenții de încredere; alți angajați pot fi instruiți pentru rolurile lor ca și cum acesta ar fi un jaf bancar banal. În ziua Z-1 va fi necesară informarea ceva mai pe larg a personalului. Știu că pot conta pe dumneavoastră, domnilor și doamnă, ca, în cazul în care decideți să participați, să tratați întregul proiect ca pe o operațiune de război. Lipsa de eficacitate și securitatea insuficientă vor trebui rezolvate în mod decisiv, firește. Iar acum, domnilor și doamnă, vă voi ruga să răspundeți, fiecare în numele propriei organizații: care dintre dumneavoastră vrea să intre în această competiție? Premiul este imens, riscurile sunt minime. Domnule Midnight?

Goldfinger întoarse capul doi centimetri spre dreapta și Bond văzu cum privirea radiografică a ochilor larg deschiși îl devorează pe vecinul său.

— Da?… Sau nu?

Capitolul 19

Adăugire secretă

— Domnule Gold, ești fără îndoială cel mai măreț lucru care s-a întâmplat în materie de infracțiuni de când Cain a inventat omuciderea și a folosit-o asupra lui Abel! decretă sonor Jed Midnight; după o clipă de tăcere adăugă cu emfază: Voi socoti o onoare să-ți fiu asociat în această întreprindere.

— Mulțumesc, domnule Midnight. Dumneata, domnule Ring?

Bond avea îndoieli în privința domnului Billy Ring. Mâzgălise plusuri în dreptul tuturor numelor, exceptându-i pe Ring și pe Helmut Springer. Domnului Ring îi atribuise un zero, iar lui Springer, un minus. Își trăsese concluziile urmărind ochii, gurile, mâinile, numai că falsul zâmbet constant al Rânjitului nu trădase nimic. Clipitul ochiului drept fusese la fel de constant ca un metronom, în ritmul pulsului, și individul își ținuse mâinile sub masă.

Billy Ring își scoase mâinile de sub masă și formă cu ele un „leagăn al pisicii" pe postavul verde din fața lui. Preț de câteva clipe privi rotirea degetelor mari, după care își ridică fața de coșmar spre Goldfinger. Ticul ochiului stâng încetase; cele două șiruri de dinți începură să funcționeze ca la manechinul unui ventriloc. Avea greutăți cu literele b, m și p, pe care le articula coborându-și buza de jos peste dinți, cum face un cal când își ia cubul de zahăr din palma ta.

— Domnule, prietenii mei și cu mine suntem de multă vreme în legalitate. Vreau să spun că vremurile de demult, când lăsam cadavre împrăștiate peste tot, s-au încheiat odată cu anii patruzeci. Mie și asociațiilor mei ne merge bine cu fetele, cu cânepa și cu pistele de curse, iar când ne trezim strâmtorați, îi avem pe bunii noștri prieteni, sindicatele, care ne strecoară un bănuț, doi. Vezi dumneata, domnule… (Rânjitul deschise mâinile o clipă, după care formă iarăși leagănul pisicii.) Noi socotim că vremurile de demult sunt apuse. Big Jim Colossimo, Jonny Torrio, Dion O'Bannion, Al Capone – unde-s tipii ăștia azi, hă? Îngrașă zorelele pe lângă gard, domnule. Poa' că nu erai pe-aici în vremea când obișnuiam să ne ascundem, între lupte, în Little Bohemia, mai încolo de Milwaukee? Păi domnule, în vremea aceea, oamenii trăgeau unii într-alții atât de iute că aveai nevoie de un program, ca la teatru, ca să te dumirești cine-s actorii și cine-s spectatorii. Așa că, da, oamenii s-au săturat de asta – cei care nu se săturaseră de moarte, dacă mă înțelegi – și când am intrat în anii cincizeci și eu am preluat echipa, decizia de a

ieși din afacerea cu artificii a fost unanimă. Și acum, domnule? Acum apari dumneata și-mi propui să te ajut, cu prietenii mei să dai drumul la cea mai mare bubuitură din istorie! Ce mă gândesc să răspund la propunerea dumitale, domnule… cum îți zice? Păi să-ți spun, domnule. Fiecare are prețul lui, vezi matale? Pentru un miliard de dolari batem palma. Ne lăsăm deoparte jucăriile și scoatem praștiile. Ne prindem.

— Rânjitule, zău că-ți trebuie al naibii de mult timp ca să spui „da”! comentă acru domnul Midnight.

Goldfinger spuse cordial:

— Mulțumesc pentru afirmațiile dumitale foarte interesante, domnule Ring. Mă bucur să vă urez bunvenit dumitale și asociațiilor dumitale. Domnule Solo?

Domnul Solo își prefață răspunsul scoțând din buzunarul hainei un aparat de ras cu baterii pe care-l porni, încăperea se umplu de bâzâitul care evoca niște albine furioase. Domnul Solo își lăsă capul pe spate și se apucă să-și plimbe aparatul pe obrazul drept, în timp ce ochii săi îndreptați în sus căutau decizia în tavan. Pe neașteptate, opri aparatul de ras, îl puse pe masă în fața lui și-și îndreptă capul cu o mișcare ca de șarpe care atacă. Ochii lui negri, ca gura a două țevi de pușcă, se îndreptară amenințător spre Goldfinger și se plimbară lent pe fiecare trăsătură a feței mari, ca de lună. Jumătate din fața domnului Solo părea acum despuiată, iar cealaltă jumătate avea coloritul întunecat, tipic italian dat de o barbă ce crește incontrolabil. Bond presupuse că individul trebuia să se bărbierească o dată la trei, patru ore. Domnul Solo se decise să vorbească și adoptă un ton scăzut, dar care transmise fiori reci întregii încăperi.

— Domnule, am stat cu ochii pe dumneata. Ești foarte relaxat, pentru un om care vorbește de lucruri așa de mari. Ultimul om pe care l-am cunoscut și care era așa de relaxat s-a ales cu o relaxare totală datorită unei mișcări iuți cu satârul. Bine, bine! (Domnul Solo se lăsă pe speteaza fotoliului și întinse palmele deschise într-un gest de capitulare, cam fără tragere de inimă.) Da, mă bag. Dar, domnule… (Urmă o

pauză, pentru subliniere.) Ori ne alegem cu miliardul ăla, ori te alegi dumneata cu coșciugul. De acord?

Buzele lui Goldfinger formară un zâmbet ironic.

— Mulțumesc, domnule Solo. Condițiile dumitale sunt întru totul acceptabile. Am toate intențiile să rămân în viață. Domnule Helmut Springer?

Domnul Springer, ai cărui ochi păreau mai morți ca oricând, zise pompos:

— Încă mai cumpănesc chestiunea cu toată atenția. Vă rog, consultați-i pe colegii mei în timp ce reflectez.

— Neschimbat bătrânul Hell! comentă iritat domnul Midnight. Așteaptă ceea ce el numește inspirație. E călăuzit – primește mesaje de la Atotputernicul, pe lungimea de undă a îngerilor. Bănuiesc că n-a mai auzit o voce omenească de douăzeci de ani!

— Și domnul Strap?

Numitul domn Strap se uită la Goldfinger, încrețind pleoapele, și spuse suav:

— Domnule, mă gândesc că dumneata știi care-s șansele de reușită și e clar că plătești cel mai bine de când a dat damblaua într-unul din aparatele noastre din Vegas, care s-a apucat să dea întruna potul. Presupun că dacă noi punem la bătaie gorilele și armele, farsa asta o să iasă. Mă bag.

Domnul Strap decuplă privirea fermecătoare și ochii lui, din nou înspăimântători, se îndreptară împreună cu ai lui Goldfinger spre domnișoara Pussy Galore.

Domnișoara Galore își adumbri ochii violet, ca să nu trebuiască să se uite la cei doi, și rosti indiferent, adresându-se încăperii în general:

— Afacerile nu merge prea strașnic pe terenul meu. (Bătu darabana cu unghiile lungi, date cu lac argintiu, în lingoul de aur din fața ei.) Băgați de seamă, nu zic că am contul din bancă pe negativ, să zicem doar că e cam subțirel. Da, sigur că mă bag! Eu și cu fetele mele tre' să mâncăm.

Goldfinger își îngădui un semi-zâmbet de înțelegere.

— E o veste excelentă, domnișoară Galore! (Se întoarse spre cel aflat față-n față cu el.) Și acum, domnule Springer, te

putem întreba dacă te-ai hotărât?

Domnul Springer se ridică alene în picioare și lăsă să-i scape căscatul controlat al unui spectator de operă, urmat de o ușoară râgâială. Scoase o batistă din pânză fină și-și tamponă buzele. Ochii săi opaci trecură pe la toți cei de la masă și-n cele din urmă poposiră asupra lui Goldfinger. Își roti încet capul într-o parte și-n cealaltă, de parcă ar fi încercat să-și dezmorțească mușchii gâtului, înțepeniți de fibroză, și zise grav, ca un director de bancă pus în situația de a refuza un credit:

— Domnule Gold, mă tem că propunerea dumitale nu va fi încuviințată de colegii mei din Detroit. (Făcu o mică plecăciune adresată tuturor.) Nu-mi rămâne decât să-ți mulțumesc pentru o întâlnire foarte interesantă. La revedere, domnilor și doamnă!

În tăcerea glacială, domnul Springer băgă cu grijă batista în mâneca stângă a costumului său imaculat, cu dungi subțiri, se duse cu pași moi la ușă și ieși. Ușa se închise cu un declic ascuțit. Bond observă că mâna lui Goldfinger se strecoară ca din întâmplare sub masă și presupuse că-i dădea lui Oddjob semnalul. Semnal pentru ce?

— Mă bucur că a refuzat, zise domnul Midnight cu răutate. E o pacoste! (Se ridică iute și se întoarse spre Bond.) Acum, ce-ar fi să bem un păhărel?

Se ridicară cu toții și se adunară în jurul bufetului rece. Bond se trezi între domnișoara Pussy Galore și Tilly Masterton. Le oferi șampanie. Domnișoara Galore îi aruncă o privire rece și spuse:

— Dă-te la o parte, frumosule! Noi, fetele, vrem să vorbim secrete. Nu-i așa, delicioaso?

Domnișoara Masterton roși, apoi se făcu foarte palidă și șopti pe ton adorator:

— O, da, te rog, domnișoară Galore!

Cu un zâmbet acru spre Tilly Masterton, Bond se îndepărtă. Jed Midnight, care fusese martor la respingere, se apropie de el și-i spuse cu sinceritate:

— Domnule, dacă-i păpușa ta, ai face bine să fii cu ochii pe

ea! Pussy obține ce fete vrea. Le consumă în ciorchine – ca pe struguri, dacă înțelegi ce vreau să spun. (Domnul Midnight oftă obosit.) Iisuse, ce mă mai plictisesc lesbienele astea! Ai să vezi, nu trece mult până n-o face pe copila aia să-și împartă părul cu trei cărări în fața oglinzii!

— O să am grijă, replică Bond voios. Nu pot face mare lucru, e o fată independentă.

— Nu, zău? făcu domnul Midnight, cu o scânteie de interes. Păi poa' că le pot eu despărți. (Își îndreptă cravata.) Mi-ar surâde fata asta Masterton. Are resurse naturale. Mai vedem!

Îi zâmbi larg lui Bond și se îndepărtă.

Bond tocmai se ospăta în tihnă cu caviar și șampanie și se gândea cât de bine manevrase Goldfinger întrunirea, când ușa de la capătul încăperii se deschise și unul dintre coreeni intră grăbit și se apropie de Goldfinger. Acesta înclină capul ca să-i audă spusele șoptite; pe chipul lui apăru o expresie gravă. Lovi cu furculița în paharul cu apă Vichy de Saratoga.

— Domnilor și doamnă! rosti el privind grupul cu tristețe. Am primit o veste proastă. Prietenul nostru, domnul Helmut Springer, a suferit un accident. A căzut pe scări. Moartea a fost instantanee.

— Ho, ho! râse domnul Ring – dar râsul lui nu era râs, ci o gaură cu ecou apărută pe fața lui. Și ce părere are Slappy Hapgood, gorila lui, despre asta?

— Din păcate, domnul Hapgood a căzut și el pe scări și a decedat în urma rănilor căpătate, anunță grav Goldfinger.

Domnul Solo îl privi pe Goldfinger cu un nou respect și spuse încet:

— Domnule, ai face bine să dregi scările acelea înainte ca eu și prietenul meu Giulio să venim să le folosim.

— Problema a fost localizată, răspunse serios Goldfinger. Reparațiile se vor executa imediat. Mă tem că aceste accidente ar putea fi interpretate greșit în Detroit, adăugă el îngândurat.

Jed Midnight îl liniști voios:

— Nu-ți bate capul, domnule! Celor de-acolo le plac grozav înmormântările. Plus că-i scapă de o grijă. Bătrânul Hell n-ar mai fi dus-o mult. În ultimul an s-a tot ațâțat focul sub el. N-

am dreptate, Jacko? zise el întorcându-se spre domnul Strap, aflat lângă el.

— Sigur că da, Jed, spuse domnul Strap cu înțelepciune. Te-ai prins! Domnul Helmut M. Springer urma s-o încaseze.

„S-o încaseze” – expresia mafiotă care însemna ucidere. Când se duse la culcare în seara aceea, Bond nu reuși să-și scoată cuvintele din minte. Oddjob primise semnalul, soneria apăsată de două ori, iar Springer și garda lui de corp o încasaseră. El unul n-ar fi putut face nimic – chiar dacă ar fi vrut, iar domnul Helmut Springer nu însemna nimic pentru el și probabil că oricum merita cu prisosință s-o încaseze –, dar acum, încă vreo 59 998 de oameni aveau s-o încaseze dacă el și nimeni altul nu reușea să facă nimic pentru a preîntâmpina acest lucru.

După ce întrunirea capilor mafioți se încheiase și fiecare plecase să-și vadă de treaba lui, Goldfinger îi dăduse liber fetei și-l ținuse pe Bond în cameră. Îi ceru să ia notițe, după care trecu în revistă, vreme de două ore, întreaga operațiune, în cel mai mic amănunt. Când ajunseră la doparea celor două bazine cu apă (Bond avea sarcina de a elabora un orar precis, astfel încât să existe certitudinea că oamenii din Fort Knox vor fi cu toții „adormiți” în timp util), ceru detalii despre drog și despre viteza cu care acționa.

— Nu va trebui să-ți faci griji în privința asta.

— De ce nu? Totul depinde de asta.

— Domnule Bond, rosti Goldfinger cu o expresie distantă, detașată în ochi. Îți voi spune adevărul, fiindcă nu vei avea nicio ocazie de a-l transmite mai departe – începând din acest moment, Oddjob se va afla permanent la maximum un metru de dumneata și va avea ordine stricte și precise, așa că pot să-ți spun că toată populația din Fort Knox va fi moartă sau incapacitată la miezul nopții, în ziua Z-1. Substanța care va fi introdusă în sistemul de alimentare cu apă dincolo de stația de filtrare, va fi o formă foarte concentrată de GB.

— Ești nebun! Doar nu vrei să spui că ai să omori șaizeci de mii de oameni!

— De ce nu? Șoferii americani fac același lucru o dată la

doi ani.

Bond se holbă la Goldfinger cuprins de o groază aproape fascinată. Nu putea fi adevărat! Nu putea să vorbească serios! Îl întrebă încordat:

— Ce-i GB-ul ăsta?

— GB e cea mai puternică toxină din grupul Trilone ce atacă sistemul nervos. A fost perfecționată de Wehrmacht în 1943, dar n-a fost folosită niciodată din teama de represalii. De fapt, e un instrument de distrugere mai eficace decât bomba cu hidrogen. Dezavantajul ei constă în dificultatea de a o aplica populației. Rușii au capturat toată rezerva germană la Brjeg Dolnîi, la granița cu Polonia. Niște prieteni de-ai mei au putut să-mi furnizeze cantitatea necesară. Introducerea prin intermediul sistemului de aprovizionare cu apă este o metodă ideală de a o aplica într-o zonă dens populată.

— Goldfinger, ești un blestemat de nemernic!

— Nu fi pueril. Avem treabă!

Mai târziu, când ajunseră la problema transportării tonelor de aur afară din oraș, Bond făcu o ultimă încercare.

— Goldfinger, n-ai să reușești să-l scoți. Nimeni n-o să-și scoată mia de tone de aur din oraș, darămite cinci mii! Ai să te trezești gonind pe autostrada Dixie într-un camion cu câteva lingouri de aur pline cu radiații gama și cu armata americană pe urme. Și vei fi omorât șaizeci de mii de oameni pentru asta?! E absurd! Chiar dacă reușești să iei o tonă sau două, unde naiba crezi că ai să le ascunzi?

— Domnule Bond, spuse Goldfinger cu infinită răbdare. Întâmplarea face că la momentul respectiv, un crucișător sovietic din clasa Sverdlovsk va vizita orașul Norfolk din Virginia, într-o croazieră pentru întărirea bunelor relații de prietenie. Va ridica ancora din Norfolk în ziua Z + 1. La început cu trenul și apoi cu un convoi de vehicule de transport, aurul meu va ajunge la bordul crucișătorului până la miezul nopții, în Ziua Z. Voi pleca la bordul crucișătorului, cu destinația Kronstadt. Totul a fost plănuit cu mare atenție, fiecare obstacol posibil a fost anticipat. Trăiesc cu operațiunea aceasta de cinci ani. Acum a sosit vremea pentru executarea

ei. Mi-am aranjat treburile în Anglia și în Europa. Micile reziduuri, cum ar fi rămășițele fostei mele vieți, pot ajunge la hoitarii care-mi vor adulmeca urmele în curând. Eu însă voi fi departe! Voi fi emigrat și, domnule Bond, voi fi luat cu mine inima de aur a Americii. Firește, zise Goldfinger indulgent, această reprezentație unică nu va fi imaculată. N-a fost destul timp pentru repetiții. Am nevoie de acești gangsteri stângaci, cu armele și cu oamenii lor, dar n-am putut să-i introduc în plan decât în ultima clipă. Vor face greșeli. Probabil că vor avea multă bătaie de cap cu transportarea prăzii lor. Unii vor fi prinși, alții, omorâți. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie! Acești oameni sunt amatori, necesari pentru scenele de mulțime, ca să spun așa. Sunt figuranți, domnule Bond, culeși de pe stradă. Ceea ce se întâmplă cu ei după reprezentație nu mă interesează câtuși de puțin. Acum, să ne vedem de muncă. Voi avea nevoie de toate astea, în șapte exemplare, până la căderea nopții. Unde am rămas…?

Așadar, în realitate, operațiunea nu-i aparținea lui Goldfinger, SMERȘ aflându-se în fundal, reflectă Bond. SMERȘ determinase chiar și Înaltul Prezidiu să se implice. Operațiunea însemna Rusia contra Americii, Goldfinger fiind vârful de lance! Oare a fura ceva de la altă țară constituie un act de război? Dar cine va ști că Rusia are aurul? Nimeni, dacă planul se derula așa cum voia Goldfinger. Niciunul dintre gangsteri n-avea habar ce se petrecea. Pentru ei, Goldfinger era doar unul de-al lor, un alt gangster, de proporții ceva mai mari. Dar personalul lui Goldfinger, șoferii convoiului său ce va transporta aurul pe coastă? Bond însuși și Tilly Masterton? Unii vor fi omorâți, inclusiv el și fata. Alții, coreenii de pildă, vor pleca fără îndoială cu crucișătorul. Nu va rămâne nicio urmă, niciun martor. Era un act de piraterie modernă, cu toate accesoriile de pe vremuri. Goldfinger avea să despoaie Fort Knox, așa cum Morgan Sângerosul despuiase canalul Panama. Nu exista nicio diferență în afară de faptul că armele și tehnicile fuseseră actualizate.

Și în lumea întreagă exista un singur om care putea să împiedice desfășurarea planului. Dar cum?

A doua zi se dovedi a fi un nesfârșit viscol de hârtii. O dată la jumătate de oră sosea câte un bilet din sala operativă a lui Goldfinger, cerând programul pentru una, cópii după alta, estimări, orare, liste cu magazine. În camera lui fuseseră aduse încă o mașină de scris, hărți, cărți de referință – orice cerea. Dar Oddjob nu-și relaxă nici măcar o dată grija extremă cu care deschidea ușa la bătaia lui Bond, ochii săi ageri nu se desprinseră nicio clipă de ochii, mâinile și picioarele lui când intra în cameră ca să aducă mâncare, bilete sau materiale. Nu se punea problema ca Bond și fata să facă parte din echipă: erau sclavi periculoși și nimic altceva.

Tilly Masterton era și ea la fel de rezervată. Muncea ca o mașină – iute, cu tragere de inimă, corect, dar necomunicativ. Reacționă cu o politețe rece la primele încercări ale lui Bond de a se împrieteni cu ea de a-i împărtăși gândurile sale. Până seara nu află mai nimic despre ea decât că fusese patinatoare amatoare de succes între perioadele când lucrase ca secretară la firma Unilever. După aceea începuse să primească roluri principale în spectacole pe gheață. Avea drept hobby tirul de interior cu pistolul și cu pușca și era membră a două cluburi de trăgători de elită. Avea puțini prieteni; nu fusese niciodată îndrăgostită sau logodită. Trăia singură într-un apartament de două camere din Earls Court. Avea douăzeci și patru de ani. Da, își dădea seama că se aflau la mare ananghie, dar era sigură că va apărea o soluție, că povestea cu Fort Knox era o aberație și va merge categoric prost. O considera pe domnișoara Pussy Galore „divină” și părea să conteze într-un fel sau altul pe ea ca să iasă din necaz. Spunea că femeile se pricep la lucrurile care necesită finețe și că instinctul le spunea cum să procedeze; că Bond nu trebuie să-și facă griji în privința ei, fiindcă va scăpa cu bine.

Bond ajunse la concluzia că Tilly Masterton se număra printre fetele ai căror hormoni se zăpăciseră. Cunoștea bine tipul și era de părere că ele și omologii lor masculini reprezentau o consecință directă a acordării dreptului de vot femeilor și a „egalității sexelor”. Ca urmare a cincizeci de ani de emancipare, calitățile feminine ajunseseră pe cale de

dispariție ori erau transferate asupra persoanelor de sex masculin. Pămpălăii de ambele sexe se găseau pretutindeni, deocamdată doar parțial homosexuali, dar confuzi, neștiind ce sunt. Rezultatul consta într-o turmă de inadaptați sexual nefericiți – sterpi și plini de frustrări, femeile vrând să domine, iar bărbații, să fie dădăciți. Le părea rău de ei, dar n-avea timp de pierdut cu ei. Bond zâmbi acru în sinea lui când își aminti fanteziile sale legate de fată în timp ce goneau prin valea Loarei. Da, Entre Deux Seins, cum să nu!

La sfârșitul zilei primi un ultim bilet de la Goldfinger.

„Cei cinci directori și cu mine plecăm de pe aeroportul La Guardia mâine la 11 a.m. într-un avion charter pilotat de piloții mei, pentru o recunoaștere aeriană a Marelui șlem. Ne vei însoți. Masterton va rămâne aici. G.”

Bond se așeză pe marginea patului și stătu o vreme privind peretele; apoi se ridică și se așeză în fața mașinii de scris. Munci o oră, dactilografiind la un rând, pe ambele fețe ale colii detaliile exacte ale operațiunii. Împături foaia, o rulă într-un mic cilindru, cam cât degetul lui cel mic, și-l fixă cu gumă de mestecat. Pe urmă dactilografie pe o bucată mică de hârtie:

URGENT ȘI VITAL. RECOMPENSA DE CINCI MII DE DOLARI ESTE GARANTATĂ FĂRĂ NICIO ÎNTREBARE GĂSITORULUI CARE DUCE ACEST MESAJ, NEDESFĂCUT, LUI FELIX LEITER LA AGENȚIA DE DETECTIVI PINKERTON, STRADA NASSAU 154, ORAȘUL NEW YORK. NUMERAR IMEDIAT LA LIVRARE.

Bond rulă acest mesaj în jurul cilindrului, scrise RECOMPENSĂ 5 000 DOLARI cu cerneală roșie pe exterior și lipi pachețelul în mijlocul unei bucăți de bandă adezivă lată de șapte centimetri și jumătate. Se așeză din a nou pe pat și prinse capetele libere ale benzii adezive pe interiorul coapsei sale.

Capitolul 20

Călătorie în Holocaust

— Domnule, Controlul aerian ne apelează, vrea să știe cine suntem. Zice că e spațiu aerian interzis.

Goldfinger se ridică de pe scaun și se duse în cabină. Bond îl privi cum ia în mână microfonul. Vocea lui se auzi limpede pe fundalul zumzetului slab al avionului Beechcraft Executive cu zece locuri.

— Bună dimineața! Aici domnul Gold de la corporația Paramount Pictures. Efectuăm o recunoaștere aeriană autorizată a teritoriului pentru un viitor film categoria A despre celebrul raid din 1861 al armatei confederate care a dus la capturarea generalului Sherman la Muldraugh Hill. Da, exact. Cary Grant și Elizabeth Taylor în rolurile principale. Ce spuneți? Permis? Sigur că avem permis. Să mă uit… (Goldfinger nu consultă niciun document.) Da, iată-l! Semnat de șeful Serviciilor Speciale de la Pentagon. Sigur că da, comandantul de la Centrul blindate are un exemplar. În regulă și mulțumesc. Sper că vă va plăcea filmul. La revedere!

Goldfinger își șterse expresia degajată de pe față, dădu înapoi microfonul și se întoarse în cabină. Proptit bine pe picioare, se uită la pasagerii săi.

— Ei bine, domnilor și doamnă, credeți că ați văzut destul? Cred că sunteți de acord că totul e foarte clar și conform cu exemplarele dumneavoastră ale planului orașului. Nu vreau să coborâm mai jos de o mie opt sute. Poate că am putea să mai facem încă un circuit, după care ne întoarcem. Oddjob, scoate gustările!

Urmă un murmur de comentarii și întrebări pe care Goldfinger le abordă una câte una. Oddjob se ridică de lângă Bond și se duse la coada avionului. Bond îl urmă și, sub ochii lui duri, suspicioși, intră în mica toaletă și încuie ușa.

Se așeză calm, și cugetă. Pe drumul spre La Guardia n-avusese niciun prilej favorabil. Stătuse alături de Oddjob pe bancheta din spate a unei berline Buick discrete. Portierele din spate fuseseră încuiate de șofer, iar geamurile rămăseseră

bine închise. Goldfinger mersese pe locul din față, geamul despărțitor fiind ridicat. Oddjob își luase o poziție puțin oblică, cu mâinile mărginite de bătături cornoase așteptând în poală, pregătite, ca două unelte grele. Nu-și dezlipise ochii de la el până când mașina ocolise gardul despărțitor, îndreptându-se spre hangarul avioanelor charter, și oprise în dreptul avionului privat. Flancat de Goldfinger și de Oddjob, n-avusese de ales: urcase scara ce ducea la avion și se așezase cu Oddjob lângă el. Zece minute mai târziu sosiseră ceilalți. Exceptând schimbul de saluturi scurte, nu comunicase cu ei. Toți cinci se purtau altfel acum – fără remarci istețe, fără vorbe inutile. Erau oameni porniți la război. Chiar și Pussy Galore, într-un impermeabil Dacron negru cu o centură neagră din piele, semăna cu un paznic SS tânăr. În avion se întorsese o dată sau de două ori și-l privise pe Bond meditativ, dar nu-i răspunsese la zâmbet. Poate că pur și simplu nu înțelegea care era locul lui și cine era. Când se întorceau pe La Guardia lucrurile aveau să se petreacă similar. Era „acum ori niciodată”. Dar unde? În sulul de hârtie igienică? Se putea să nu se atingă nimeni de el suficient de curând, ba poate chiar săptămâni întregi. Oare scrumiera va fi golită? Se putea să nu fie. Un obiect însă avea să fie golit.

Cineva zgâlțâi clanța ușii: Oddjob începea să se neliniștească. Dacă Bond dădea foc avionului?

— Imediat, maimuță! strigă acesta.

Se sculă în picioare, ridică repede capacul toaletei, smulse micul pachet de pe interiorul coapsei sale și-l lipi dedesubtul marginii frontale a colacului. Colacul avea să fie ridicat pentru a se ajunge la rezervorul toaletei chimice, care avea să fie golit neîndoielnic imediat ce avionul se întorcea în hangar. Cuvintele RECOMPENSĂ 5 000 DOLARI îl priveau cu îndrăzneală. Nu puteau să-i scape nici măcar celui mai grăbit om de serviciu – cu condiția ca nimeni să nu le vadă înaintea omului de serviciu. Dar nu credea că vreunul dintre pasageri avea să ridice colacul. Micul compartiment era prea înghesuit pentru a putea sta în picioare comod. Lăsă ușor capacul în jos, dădu drumul robinetului, își spălă fața, își netezi părul și ieși.

Oddjob aștepta mânios. Intră în toaletă îmbrâncindu-l, se uită atent înăuntru și ieși, închizând ușa. Bond se întoarse la locul lui. Acum, mesajul SOS se afla în sticlă, iar sticla fusese încredințată valurilor. Cine o va găsi? Și cât de curând?

Absolut toți cei de la bord, inclusiv pilotul și copilotul, vizitară blestemata de toaletă strâmtă înainte să aterizeze. La ieșirea fiecăruia Bond se aștepta să simtă în ceafă gura rece a unui pistol, să audă vorbele aspre, bănuitoare, fâșâitul hârtiei despăturite. Dar, în cele din urmă, urcară în Buick și traversară în viteză podul Triborough, pătrunseră în Manhattan, iar de acolo, pe autostradă, ajunseră pe malul fluviului, intrară pe ușa bine păzită a depozitului și se întoarseră la muncă.

Acum se desfășura o întrecere – o întrecere între mașinăria calmă, eficace, deloc grăbită a lui Goldfinger și minuscula dâră de praf de pușcă pe care o aprinsese Bond. Oare ce se petrecea în afara depozitului? În următoarele trei zile, oră de oră, imaginația lui urmări cele ce puteau să se întâmple – Leiter spunându-i șefului său, consfătuirea, zborul scurt cu avionul la Washington, FBI-ul și Hoover, armata, președintele. Insistențele lui Leiter că trebuie respectate condițiile puse de Bond, că nu trebuie făcută nicio manevră suspectă, nu trebuie demarată nicio anchetă, că nimeni nu trebuie să se clintească din loc, decât în cadrul unui plan principal care va fi derulat în ziua cu pricina și care va captura toată gașca, așa încât nimeni să nu scape. Vor accepta oare condițiile impuse de el sau nu vor îndrăzni să riște astfel? Au discutat cu M peste Atlantic? Oare M insistase ca Bond să fie extras într-un fel sau altul? Nu, M va înțelege și va fi de acord că viața lui Bond trebuie scoasă din calcul, că nimic nu trebuie să pericliteze marea curățenie. Firește, vor trebui să pună mâna pe cei doi japonezi și să-i convingă cumva stâlcindu-i în bătaie poate, să divulge codul pe care-l va aștepta Goldfinger în ziua Z-1.

Oare așa se derulau lucrurile sau planul se dusese de râpă? Leiter, plecat în altă misiune. „Cine-i 007 ăsta? Ce înseamnă? Vreun dus cu capul! Hei, Smith, verifică te rog asta! Du-te la depozit și aruncă o privire. Regret, domnule, dar nu capeți

cinci miare. Poftim banii de taxi ca să te întorci la La Guardia. Mă tem că ți s-a jucat o festă."

Sau, mai rău, poate că nu se întâmplase nimic din toate acestea. Oare avionul stătea și acum într-un colț al aeroportului, fără să se ocupe nimeni de el?

Zi și noapte, gândurile chinuitoare se derulau în mintea lui Bond în timp ce munca era făcută, orele treceau una după alta și mașinăria mortală bâzâia încet, continuu. Ziua Z-1 sosi și trecu precum fulgerul, cu ultimele activități febrile. Iar seara sosi biletul de la Goldfinger.

„Prima etapă a operațiunii a reușit. Îmbarcarea în tren conform planului, la miezul nopții. Adu exemplare ale tuturor hărților, programelor, ordinelor de operațiuni. G."

În formație strânsă cu Bond și Tilly Masterton – el în halat alb de medic, ea în uniformă de asistentă medicală – la mijloc, contingentul lui Goldfinger străbătu iute clădirea aproape pustie a gării Pennsylvania și peronul trenului special. Toți, inclusiv Goldfinger, purtau vestimentația albă convențională și banderolele de braț ale personalului medical militar de teren, iar peronul slab luminat era plin cu siluetele fantomatice ale actorilor din bandele mafiote. Tăcerea și încordarea cadrau cu o forță de urgență ce se grăbea să ajungă la scena unui dezastru, iar tărgile și costumele de decontaminare încărcate în compartimente sporeau dramatismul scenei. Șeful gării discuta încet cu medicii șefi, în persoana domnilor Midnight, Strap, Solo și Ring. În apropierea lor se afla domnișoara Galore și o duzină de asistente palide la față care așteptau cu ochii plecați, de parcă ar fi stat lângă un mormânt deschis. Fără pic de fard, cu coafurile exotice ascunse sub bonetele bleumarin ale Crucii Roșii, dovedeau că au exersat suficient. Ofereau o reprezentație excelentă, îndatoritoare, miloase, dedicate ușurării suferințelor omenești.

Văzând că se apropie Goldfinger și grupul lui, șeful gării veni spre ei repede, cu fața gravă.

— Doctore Gold? Mă tem că veștile care ne parvin nu sunt prea bune. Presupun că totul va fi publicat în ziarele de seară.

Toate trenurile sunt reținute la Louisville, niciun răspuns de la depoul din Fort Knox. Dar vom avea grijă să treceți fără probleme. Dumnezeule atotputernic! Ce se petrece acolo, doctore? Oamenii care ies din Louisville spun că rușii au pulverizat ceva de sus, din aer. (Se uită iscoditor la Goldfinger.) Firește, nu cred una ca asta. Dar ce poate fi? Toxiinfecție alimentară?

Cu o mină solemnă, Goldfinger răspunse pe un ton plin de bunătate:

— Prietene, tocmai asta trebuie să aflăm. De asta suntem trimiși acolo în goana mare. Dacă vrei să fac o presupunere – dar îți atrag atenția, e doar o presupunere –, aș zice că e o formă de boală a somnului, tripanosomiază îi spunem noi.

— Serios? făcu șeful gării, impresionat de numele maladiei. Ei bine, doctore, credeți-mă, suntem cu toții foarte mândri de dumneata și de oamenii dumitale din forțele de urgență.

Întinse mâna, iar Goldfinger dădu noroc cu el.

— Mult noroc, doctore! Iar acum, dacă-ți urci în tren oamenii și asistentele, voi pune trenul în mișcare într-o clipită.

— Mulțumesc, domnule. Colegii mei și cu mine nu-ți vom uita serviciile.

Goldfinger făcu o scurtă plecăciune și contingentul plecă mai departe.

— Urcați în vagoane!

Bond se trezi într-un vagon Pullman, cu Tilly Masterton așezată față-n față cu el, iar coreenii și nemții, pretutindeni în jurul lor. Goldfinger se afla în partea din față a vagonului, discutând vioi cu satrapii lui. Domnișoara Pussy Galore trecu agale pe lângă ei; ignoră fața lui Tilly Masterton, ridicată spre ea, dar îi aruncă lui Bond obișnuita privire. Se auzi zdrăngănitul închiderii unor uși. Pussy Galore se opri, își sprijini brațul de speteaza scaunului din fața lui Bond și se uită la el.

— Bună, frumosule! Nu te-am văzut demult. Se pare că unchiul nu-ți lasă prea mult timp liber.

— Bună, frumoaso! replică Bond. Costumația asta îți șade de minune. Simt că mă cam ia cu leșin, ce-ai zice să mă

îngrijești nițel?

Ochii violet-închis îl examinară cu atenție.

— Știi ceva, domnule Bond? Am impresia că există la matale ceva fals. Am instinctele mele, înțelegi? Ia zi, ce căutați, tu și cu păpușa de colo (făcu semn cu capul în spate) în echipa asta?

— Facem toată munca.

Trenul se puse în mișcare. Îndreptându-se de spate, Pussy Galore spuse:

— Poa' că da. Da' dacă se întâmplă să meargă ceva prost cu șmecheria asta, un lucru cât de mic, pun pariu că Frumosul va fi ăla care știe de ce. M-ai înțeles?

Nu așteptă ca Bond să răspundă ci plecă mai departe, alăturându-se statului-major.

Era o noapte confuză și agitată. Trebuiau păstrate aparențele în fața ochilor curioși și compătimitori ai conductorilor. Consfătuirile de ultimă clipă din tren trebuiau să aibă aparența unor conclave medicale serioase – fără fumat de trabucuri, fără înjurături, fără scuipături. Invidiile și concurența dintre bande trebuiau ținute sub un control ferm. Superioritatea rece a Mafiei, mai ales față de Jack Strap și gașca lui moale, cu viață ușoară din vest ar fi putut duce la schimb de focuri dacă șefii n-ar fi fost pregătiți să apară probleme și n-ar fi stat mereu la pândă ca să le preîntâmpine. Goldfinger anticipase toți acești factori psihologici minori și se pregătise pentru ei. Femeile din grupul Betonistelor fuseseră segregate cu grijă. Nimeni nu avea voie să bea și capii bandelor își țineau oamenii ocupați cu noi instructaje precise, exerciții cu hărțile și discuții îndelungate despre planurile de fugă cu aurul. Întrucât își spionau unii altora planurile, Goldfinger era chemat adesea ca să decidă cine ar trebui să aibă cutare sau cutare traseu spre granița cu Mexicul, spre deșert, spre Canada. Lui Bond îi părea uimitor faptul că o sută din cei mai duri escroci din America, agitați la culme de emoții și de lăcomie, puteau fi ținuți atât de potoliți. Goldfinger era cel care realizase miracolul. Pe lângă aerul său calm, dar amenințător, minuțiozitatea planificării și

încrederea pe care o emana potoleau nervii încordați dinaintea confruntării și creau un fel de spirit de echipă între bandele rivale.

În timp ce galopul de fier al trenului străbătea câmpiile statului Pennsylvania, pasagerii se lăsară treptat cuprinși de un somn neliniștit, frământat. Goldfinger și Oddjob însă rămaseră treji și vigilenți, așa că Bond renunță în scurt timp la orice idee de a-l ataca pe Oddjob cu unul dintre pumnalele ascunse și de a încerca să-și recapete libertatea când trenul încetinea la trecerea printr-o gară sau la urcarea unei pante.

Bond începu să moțăie agitat, întrebându-se, imaginându-și, cumpănind nedumerit spusele șefului gării. Acesta crezuse fără îndoială că sunt adevărate, știa că Fort Knox se află într-o situație de urgență. Oare vestea sa despre Louisville era autentică sau făcea parte din imensul plan de acoperire necesar pentru a-i prinde în capcană pe absolut toți membrii conspirației? Dacă făcea parte dintr-un plan de acoperire, cât de meticulos fusese el pregătit? Va comite cineva vreo greșeală? Va exista vreo gafă oribilă care să-l avertizeze pe Goldfinger din timp? Sau, dacă vestea era adevărată, dacă otrava avusese efect, ce-i mai rămânea lui de făcut?

Era hotărât în privința unui singur lucru. În agitația operațiunii se va apropia cumva de Goldfinger și-i va tăia beregata cu unul dintre cuțitele sale ascunse. Cât de multe va obține prin asta, pe lângă actul de răzbunare personală? Oare detașamentul lui Goldfinger va accepta ordinul altcuiva de a arma focosul nuclear și de a-l detona? Cine ar fi suficient de puternic și de calm încât să preia conducerea? Domnul Solo? Probabil că da. Poate că operațiunea va reuși pe jumătate, gangsterii vor izbuti să ia aur din belșug și să scape – dar nu și oamenii lui Goldfinger, care vor fi pierduți fără el. Între timp, ce altceva mai putea să facă acum, dacă șaizeci de mii de oameni muriseră deja? Exista vreun lucru pe care ar fi putut să-l facă pentru a preîntâmpina acest lucru? Existase vreo ocazie de a-l omorî pe Goldfinger? Ar fi ajutat la ceva dacă ar fi făcut o scenă în gara Pennsylvania? Cu ochii ațintiți asupra propriei imagini întunecate, reflectată în geam, Bond asculta

clinchetul dulce al clopotelor de la trecerile de nivel și mugetul sirenei care cerea cale liberă și-și toca nervii cu îndoieli, întrebări și reproșuri.

Capitolul 21

Cel mai bogat om din istorie

Zorile roșiatice se iviră încet peste nesfârșitele câmpii acoperite cu iarbă negricioasă ce deveni treptat albăstruie, celebrul albastru de Kentucky, pe măsură ce soarele alunga umbrele. La ora șase, trenul începu să reducă viteza și-n scurt timp trecură lunecând lin prin suburbiile orașului Louisville, care abia se trezeau, și se opriră cu un oftat al frânelor hidraulice în gara aproape pustie, plină de ecouri.

Îi aștepta un grup mic, respectuos. Goldfinger, cu cearcăne negre din cauza lipsei de somn, făcu semn unuia dintre nemți să-l însoțească, își luă mica geantă neagră autoritară și coborî pe peron. Avu loc un conclav scurt și serios, șeful gării Louisville vorbind, iar Goldfinger intervenind cu câteva întrebări și încuviințând cu gravitate la auzul răspunsurilor. Apoi Goldfinger reveni obosit în tren. Domnul Solo primise sarcina de a-i primi raportul și-l aștepta în dreptul ușii deschise de la capătul vagonului. Bond îl auzi pe Goldfinger spunând cu tristețe:

— Mă tem, doctore, că situația e la fel de proastă pe cât ne temeam. Voi urca în prima locomotivă cu asta (ridică geanta) și vom înainta încet în zona infestată. Te rog, spune întregului personal să fie pregătit să-și pună măștile. Eu am măști pentru mecanic și fochist. Toți ceilalți angajați ai căilor ferate vor coborî din tren aici.

Domnul Solo încuviință cu un aer solemn.

— În regulă, profesore.

Apoi închise ușa. Goldfinger porni pe peron, urmat de neamțul care-i servea drept gorilă și de grupul de oameni

respectuoși din Louisville, care clătinau din cap. În scurt timp, trenul cel lung ieși din gară fără zgomot, aproape pios, lăsând în urmă micul grup de oficialități, cărora li se alăturaseră patru conductori cu o expresie rușinată pe față, cu mâinile ridicate în semn de binecuvântare.

Mai aveau cincizeci și șase de kilometri o jumătate de oră! Asistentele aduseră cafea și gogoși pentru toată lumea, iar pentru cei ai căror nervi aveau nevoie de așa ceva (Goldfinger se gândea la toate), doze de zece miligrame de dexedrină. Asistentele erau palide și tăcute. Nu se auzeau nici glume, nici comentarii istețe. Încordarea făcea ca atmosfera din tren să fie electrică.

După zece minute, trenul își reduse subit viteza și se auzi șuieratul ascuțit al frânelor. Unii își vărsară cafeaua. Trenul aproape se opri, dar apoi, cu o smucitură, reîncepu să prindă viteză. O mână nouă preluase conducerea trenului, în locul mecanicului mort.

Câteva minute mai târziu, domnul Strap străbătu grăbit trenul.

— Mai sunt zece minute! Pregătiți-vă, oameni buni! Detașamentele A, B și C să-și ia echipamentul. Totul va merge de minune. Păstrați-vă calmul, amintiți-vă sarcinile!

Trecu repede la următorul compartiment și Bond îl auzi cum repetă mesajul. Se întoarse spre Oddjob.

— Ascultă, maimuță, mă duc la toaletă și probabil că va merge și domnișoara Masterton. (Se întoarse spre fată.) Ce zici, Tilly?

— Da, răspunse fata cu indiferență. Presupun că ar fi indicat.

Coreeanul de lângă fată se uită cercetător la Oddjob, iar acesta clătină din cap. Bond spuse:

— Dacă n-o lași în pace, am să stârnesc o încăierare. Lui Goldfinger nu i-ar plăcea așa ceva. (Se întoarse spre fată.) Du-te, Tilly! Mă ocup eu de maimuțele astea.

Oddjob emise o serie de lătrături și mârâituri pe care celălalt coreean păru să le înțeleagă; paznicul se ridică și spuse:

— Bine, da' nu închis ușa.

O urmă pe fată până la capătul vagonului și rămase locului, așteptând-o să iasă. Oddjob făcu același lucru cu Bond. Odată ajuns în toaletă Bond se descălță de pantoful drept, scoase cuțitul și-l strecură sub betelia pantalonilor. Acum, pantoful respectiv nu mai avea călcâi, dar în dimineața aceea nimeni n-avea să observe. Se spălă; fața care-l privea din oglindă era palidă iar încordarea întuneca ochii albastru-cenușii. Ieși din toaletă și-și reluă locul.

Departe, în dreapta, apăru o scânteiere și niște clădiri scunde, abia zărite, ce se ridicau ca un miraj din negura ușoară a dimineții. Treptat căpătară contur: hangare și un turn de control bondoc. Aeroportul Godman! Uruitul slab, ritmic al trenului încetini. Trecură pe lângă câteva vile moderne, îngrijite, ce făceau parte dintr-un nou cartier de locuințe. Păreau să fie nelocuite. În stânga apăru panglica neagră a șoselei Brandenburg Station. Bond își întinse gâtul. Ceața ușoară îmblânzea contururile sclipitoare, moderne ale orașului Fort Knox. Deasupra liniei neregulate a acoperișurilor, aerul era limpede precum cristalul – nici urmă de fum, nimeni nu pregătea micul dejun! Trenul încetini și mai mult. Pe șoseaua Brandenburg Station avusese loc un accident rutier urât. Părea că două mașini se ciocniseră frontal. Corpul unui bărbat ieșea pe jumătate printr-o portieră făcută zob, iar cealaltă mașină zăcea pe spate ca un gândac mort. Bond simți cât de tare îi bate inima. Trecură pe lângă ghereta acarului; peste acele de macaz atârna ceva alb. Era o cămașă bărbătească, iar corpul pe care-l îmbrăca atârna cu capul în jos, depășind nivelul ferestrei. Un șir de bungalouri moderne. Un corp îmbrăcat în maieu și pantaloni zăcea pe burtă în mijlocul unei peluze îngrijite. Liniile ierbii tunse se înșirau cu o precizie frumoasă până în apropierea omului, unde mașina de tuns iarba descrisese o înfloritură urâtă după care se răsturnase pe o parte și rămăsese așa, pe pământul proaspăt săpat al stratului ce mărginea peluza. O frânghie cu rufe se rupsese când femeia se agățase de ea. Femeia zăcea într-un morman de albituri, la un capăt al șirului strâmb de lenjerie intimă, pânzeturi și

prosoape. Trenul intră la pas în oraș; pretutindeni, pe toate străzile, pe toate trotuarele se vedeau siluete lungite, cu brațele și picioarele depărtate – câte una, în grupuri, pe balansoarele de pe verande, în mijlocul intersecțiilor, unde semafoarele continuau să-și deruleze fără grabă semnalele colorate, în mașinile care reușiseră să tragă pe dreapta și în altele care se izbiseră de vitrinele magazinelor. Moarte! Oameni morți pretutindeni! Nicio mișcare, niciun sunet în afară de clinchetul pașilor de fier ai criminalului în timp ce trenul luneca prin cimitir.

În vagoane se stârni agitație. Billy Ring apăru cu un rânjet larg pe față și se opri lângă Bond, rostind încântat:

— Ce să vezi! Bătrânul Goldie chiar că le-a dat să înghită hapuri de dormit! Păcat că unii se plimbau cu mașina când i-a lovit somnul. Dar știi ce se spune despre omlete – nu le poți face fără să spargi câteva ouă, nu-i așa?

Bond zâmbi încordat.

— Așa e.

Cu gura formând O-ul tăcut al râsului, Billy Ring merse mai departe. Trenul trecea încet prin gara Brandenburg, unde zăceau nenumărate cadavre: bărbați, femei, copii, soldați. Peronul era plin de trupuri cu fața în sus, spre acoperiș, cu fața în jos, în praf, sau întoarsă într-o parte. Bond cerceta scena ca să zărească o mișcare, un ochi curios, o mână care tresare. Nimic. „Stai nițel! Ce-i acolo?” Prin geamul închis răzbătea, slab, un vaiet moale, ca un mieunat. În fața ghișeului de bilete se aflau trei cărucioare de copii, cu mamele prăbușite lângă ele. Sigur că da! Bebelușii din cărucioare băuseră lapte, nu apa mortală!

Oddjob se ridică în picioare, urmat de întreaga echipă a lui Goldfinger. Fețele coreenilor erau indiferente, neschimbate; numai ochii li se plimbau constant încoace și-ncolo, ca la niște animale neliniștite. Nemții erau palizi și mohorâți. Nimeni nu se uita la ceilalți. Porniră unul câte unul spre ieșire și se aliniară, așteptând. Tilly Masterton atinse mâneca lui Bond și-l întrebă cu glas tremurat:

— Ești sigur că sunt doar adormiți? Mi s-a părut că văd un

fel de… un fel de spumă pe buzele unora.

Bond văzuse același lucru și spuma era roz.

— Bănuiesc că unii dintre ei mâncau bomboane sau altceva când au adormit, zise el. Știi cum sunt americanii ăștia, mestecă întruna. (Următoarele cuvinte le articulă abia auzit.) Ține-te la distanță de mine. Se poate să se tragă cu arma.

O privi sfredelitor, ca să se convingă că a înțeles. Ea încuviință mutește, fără să-l privească și șopti din colțul gurii:

— Mă duc lângă Pussy. Are ea grijă de mine.

Bond îi zâmbi și spuse încurajator:

— Bun!

Roțile vagoanelor clincăniră slab, trecând peste niște protuberanțe, după care trenul se opri lin. Sirena locomotivei răsună o dată. Ușile se deschiseră și diferitele grupuri se revărsară pe peronul clădirii anexe alăturate Depozitului de lingouri.

Începând din acest punct, totul căpătă o precizie militară. Diferitele detașamente se formară în ordinea de luptă – întâi un grup de atac cu mitraliere semiautomate, apoi purtătorii de tărgi care urmau să scoată din seif paznicii și restul angajaților („De bună seamă un rafinament inutil acum”, își zise Bond), urmați de echipa de demolări a lui Goldfinger – zece oameni cu pachetul lor voluminos, acoperit cu o prelată –, apoi un grup mixt de șoferi de rezervă și oamenii care aveau să se ocupe de controlul traficului, după aceea grupul de asistente medicale, acum înarmate toate cu pistoale, care urmau să rămână în fundal, alături de un grup de rezervă înarmat până-n dinți, care trebuia să se ocupe de orice amestec neașteptat din partea oricui „s-ar fi întâmplat să se trezească”, după cum se exprimase Goldfinger.

Bond și fata fuseseră incluși în grupul de comandă, alcătuit din Goldfinger, Oddjob și cei cinci capi ai bandelor. Ei urmau să-și ocupe poziția pe acoperișul plat al celor două locomotive diesel aflate acum, conform planului, dincolo de clădirile auxiliare, cu vedere perfectă spre obiectiv și spre căile de acces la el. Bond și fata urmau să se ocupe de hărți, de orare și de cronometru, iar Bond avea misiunea de a urmări

eventualele bâjbâieli și întârzieri și de a le aduce fără întârziere la cunoștința lui Goldfinger, ca să poată fi rectificate prin comenzi date conducătorilor de detașamente prin stațiile de emisie-recepție. Când trebuia să fie detonată bomba aveau să se adăpostească în spatele locomotivelor.

Sirena răsună de două ori; în timp ce Bond și fata urcară pe acoperișul locomotivei și-și ocupară poziția, detașamentul de atac, urmat de celelalte grupuri, străbătu în pas alergător cei douăzeci de metri de teren deschis ce despărțeau calea ferată de bulevardul Bullion. Bond se apropie de Goldfinger cât de mult putu. Acesta avea binoclul la ochi și gura aproape de microfonul agățat la piept, dar Oddjob stătea între ei – un munte neclintit de carne și oase –, iar ochii lui, deloc interesați de spectacolul atacului, nu se desprindeau nicio clipă de Bond și fată.

Prefăcându-se că-și cercetează cutia cu hărți și supraveghează cronometrul, Bond măsura distanțe și unghiuri. Se uită la grupul învecinat, cei cinci bărbați și femeia. Aceștia priveau cu o atenție încremenită scena din fața lor; Jack Strap anunță entuziasmat:

— Au trecut de prima poartă!

Cu mintea lucrând pe jumătate la propriile planuri, Bond aruncă o privire rapidă câmpului de luptă.

Era o scenă extraordinară. În mijloc se afla imensul mausoleu scund și bondoc, ale cărui ziduri de granit lustruit scânteiau sub razele soarelui. Dincolo de vastul teren deschis pe care se afla, drumurile – autostrada Dixie, șoseaua Vine Grove și bulevardul Bullion – erau pline cu camioane și vehicule de transport de mare tonaj înșirate pe două rânduri, steagurile de identificare ale bandelor fluturând pe primul și ultimul vehicul al fiecărui convoi. Șoferii lor zăceau grămadă dincolo de adăpostul zidului împrejmuitor al seifului, în timp ce pe poarta principală se revărsau detașamentele ordonate și disciplinate din tren. Dincolo de această lume a mișcării, totul era încremenire și tăcere absolută, de parcă restul Americii își ținea respirația în fața comiterii acestei crime uriașe. Și tot dincolo zăceau cadavrele soldaților, fiecare unde căzuse –

santinelele lângă cazematele lor, cu mâna rămasă încleștată pe pistolul automat, iar dincolo de zidul de apărare, două plutoane de soldați în uniformă de luptă. Zăceau în grămezi neregulate, dezordonate, unele cadavre de-a curmezișul celor învecinate sau peste ele. Între bulevardul Bullion și poarta principală două vehicule blindate se izbiseră una de alta și acum stăteau cu mitralierele greoaie ațintite una spre pământ, iar cealaltă spre cer. Din turela uneia ieșea trupul unui șofer.

Bond căuta cu disperare un semn de viață, un semn de mișcare, un indiciu cât de slab că toate acestea constituiau o ambuscadă atent pregătită. Nimic! Nu se mișca nici măcar o pisică, niciun sunet nu răzbătea din clădirile aglomerate ce alcătuiau fundalul scenei. Doar detașamentele își executau în grabă misiunile sau așteptau pe pozițiile planificate. Goldfinger rosti încet în microfon:

— Să iasă ultima targă. Detașamentul bombei e gata. Pregătiți-vă să vă adăpostiți!

Trupele de acoperire și brancardierii se grăbeau spre ieșire, lăsându-se la pământ, la adăpostul zidului de pază. Până la intrarea detașamentului bombei, care aștepta acum îngrămădit la poarta principală mai erau cinci minute în care zona trebuia eliberată complet. Bond anunță cu un aer de eficacitate:

— Sunt cu un minut înaintea programului.

Goldfinger se uită peste umărul lui Oddjob. Ochii lui spălăciți ardeau, pironindu-l pe Bond. Goldfinger își strâmbă gura cu un mârâit aspru și rosti printre dinți:

— Vezi, domnule Bond! Dumneata te-ai înșelat, iar eu am avut dreptate. Încă zece minute și voi fi cel mai bogat om din lume, cel mai bogat om din istorie! Ce zici de asta?! zise el parcă scuipând vorbele.

— Am să-ți spun după ce expiră cele zece minute, replică Bond calm.

— Așa crezi? Poate.

Goldfinger se uită la ceas și rosti ceva repede în microfon. Detașamentul Goldfinger se strecură încet pe poarta principală, cu povara cea grea atârnată de patru umeri, într-

un cuib de plasă. Goldfinger se uită pe lângă Bond, la grupul de gangsteri aflat pe acoperișul celei de-a doua locomotive, și le strigă triumfător:

— Încă cinci minute, domnilor, după care trebuie să ne adăpostim!

Întoarse privirea spre Bond și adăugă cu glas scăzut:

— Și atunci ne vom lua rămas-bun, domnule Bond. Și mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați acordat, dumneata și fata.

Cu coada ochiului, Bond văzu ceva mișcător – ceva se mișca pe cer. Era o mică pată neagră care se rotea. Ajunse la capătul traiectoriei sale ascendente, se opri și atunci răsună pârâitura asurzitoare a unei rachete de semnalizare.

Bond simți că-i tresare inima. O privire rapidă îi arătă că grămezile de soldați morți înviau, sărind drept în picioare; mitralierele de pe vehiculele blindate se rotiră ca să acopere poarta. Din senin, un difuzor mugi:

— Rămâneți pe loc! Lăsați brațele jos!

Se auzi însă răpăitul inutil al pușții cuiva din grupul de ariergardă, cel care asigura acoperirea și atunci se dezlănțui iadul pe pământ.

Bond o prinse pe fată de mijloc și sări cu ea. Până la peron era o distanță de trei metri. Bond își amortiză căderea cu mâna dreaptă și o împinse pe fată în picioare cu o mișcare smucită din șold. Când o rupse la fugă, aproape de tren, ca să-l aibă drept scut, îl auzi pe Goldfinger strigând:

— Prinde-i și omoară-i!

O ploaie de gloanțe din pistolul automat al lui Goldfinger șfichiui betonul în stânga lui Bond, dar acesta știa că Goldfinger era nevoit să tragă cu mâna stângă. Nu se temea de el, ci de Oddjob. Alergând de nebun pe peron, cu fata de mână, auzi tropotul iute ca fulgerul al picioarelor coreeanului. Fata începu să-l tragă de mână și strigă furioasă:

— Nu! Nu! Stai! Vreau să rămân lângă Pussy! Cu ea sunt în siguranță!

— Taci din gură, proastă mică! îi strigă Bond. Fugi cât te țin picioarele!

Dar fata începu să tragă de el, reducându-i viteza; pe neașteptate, își smulse mâna dintr-a lui și dădu să se strecoare iute pe ușa deschisă a unui vagon. „Hristoase! Ți-ai făcut-o cu mâna ta!” își zise Bond. Smulse cuțitul de la brâu și se răsuci repede ca să-l întâmpine pe Oddjob.

La zece metri distanță Oddjob nici măcar nu se opri din goană. Ridică o mână își smulse de pe cap pălăria cea ridicolă dar mortală privi o clipă ca să țintească și jumătatea de sferă neagră, oțelită, porni prin aer șuierând. Marginea ei o lovi pe fată exact în ceafă. Fără să scoată un sunet, fata căzu pe spate, pe peron, în calea lui Oddjob. Obstacolul reprezentat de ea fu suficient ca să curme lovitura înaltă cu piciorul pe care Oddjob o lansase spre capul lui Bond. Transformă lovitura într-un salt și mâna lui dreaptă tăie aerul ca o sabie. Bond se feri și lovi cu cuțitul în sus, lateral; își atinse ținta undeva în apropierea coastelor, însă inerția corpului zburător îi smulse cuțitul din mână. Se auzi un clinchet pe peron. Oddjob se întoarse iarăși spre el, părând nevătămat, cu mâinile întinse în față și picioarele depărtate, pregătite pentru un nou salt sau o nouă lovitură. Sângele îi clocotea; avea ochii roșii și stropi de salivă pe buzele întredeschise și respira gâfâit.

Pe fundalul bubuiturilor și pârâiturilor armelor, dincolo de gară sirena locomotivei șuieră de trei ori. Oddjob mârâi furios și sări. Bond plonjă într-o parte cât era de lung; ceva se abătu cu o izbitură cumplită peste umărul lui stâng și-l doborî. „Acum urmează lovitura mortală”, își zise când atinse pământul. Se ridică anevoie în picioare, cu gâtul adăpostit între umerii ridicați pentru a amortiza impactul. Dar lovitura nu mai veni. Ochii năuci ai lui Bond priviră silueta lui Oddjob, care se depărta de el pe peron, alergând din răsputeri.

Prima locomotivă se pusese deja în mișcare. Oddjob o ajunse din urmă și sări spre treaptă. Preț de câteva clipe rămase agățat, cu picioarele căutând agitate un punct de sprijin, apoi dispăru în cabină și locomotiva uriașă modernizată prinse viteză.

În spatele lui Bond, ușa biroului impiegatului de mișcare se deschise năvalnic. Se auzi un ropot de pași și un strigăt:

„Santiago!” Era strigătul de luptă al lui Cortez, pe care Leiter i-l atribuise o dată în glumă lui Bond.

Bond se răsuci pe călcâie. Texanul cu păr bălai, îmbrăcat în uniforma de luptă a pușcașilor marini pe care-o avea din război, venea în goană pe peron, urmat de șase soldați în uniformă kaki. De cârligul pe care-l folosea în locul mâinii drepte îi atârna un aruncător de grenade. Bond fugi spre el, spunându-i:

— Nu-mi împușca vulpea, măgarule! Dă încoace!

Îi smulse aruncătorul de grenade și se azvârli pe peron, pe burtă, cu picioarele depărtate. Locomotiva se afla acum la două sute de metri distanță, pe punctul de a traversa podul peste autostrada Dixie.

— Dați-vă la o parte! strigă Bond ca să-i facă pe soldați să iasă din raza de acțiune a flăcării de recul.

Apoi ridică piedica și ținti cu grijă. Aruncătorul de grenade se cutremură ușor și proiectilul antitanc de cinci kilograme porni. Văzu o flacără scurtă și un norișor de fum albăstrui. Din spatele locomotivei ce gonea grăbită zburară bucăți de metal, însă câteva clipe mai târziu locomotiva traversă podul, luă curba și dispăru.

— Nu-i rău pentru un începător! comentă Leiter. Poate că ai scos din funcție motorul din spate, dar locomotivele astea au două motoare și ar putea să scape folosindu-l doar pe cel din față.

Bond se ridică în picioare și zâmbi cu căldură ochilor ca de șoim, cenușii precum cremenea.

— Zevzec incompetent, de ce mama naibii n-ai blocat linia aia? întrebă el sarcastic.

— Ascultă, dom’le detectiv, dacă ai vreo plângere privind punerea în scenă, i le poți comunica președintelui. Și-a asumat personal comanda operațiunii ăsteia, care e o minunăție. Deasupra noastră zboară chiar acum un avion de urmărire; cei de la bord au să depisteze locomotiva și până la amiază bătrânul Goldilocks{59} o să ajungă la mititica. De unde să știm că va rămâne în tren?

Se întrerupse și-l bătu pe Bond prietenește pe spate.

— La naiba, mă bucur că te văd! Soldații ăștia și cu mine am primit misiunea de a-ți asigura protecția. Am tot umblat de colo-colo, căutându-te și ferindu-ne de gloanțele trase spre noi ca răsplată pentru osteneala noastră. Nu-i așa, soldați? zise el întorcându-se spre cei șase.

— Chiar așa căpitane! râseră aceștia.

Bond îl privi cu afecțiune pe texanul cu care împărtășise numeroase aventuri și rosti serios:

— Fii binecuvântat, Felix! Te-ai priceput mereu să-mi salvezi viața. De data asta a fost cât pe ce să fie prea târziu. Mă tem că Tilly Masterton a pățit-o.

Se apropie de tren, urmat îndeaproape de Felix. Mica siluetă zăcea în continuare acolo unde căzuse. Bond îngenunche lângă fată. Unghiul de păpușă stricată al gâtului îi spunea destul. Îi căută totuși pulsul, apoi se ridică și rosti încet:

— Biata prostuță! N-avea o părere deloc bună despre bărbați. (Se uită defensiv la Leiter.) Felix, ar fi scăpat dacă ar fi venit cu mine!

Deși nu înțelese, Leiter puse mâna pe brațul lui Bond.

— Sigur, puștiule! Nu te ambala.

Se întoarse spre soldații lui.

— Doi dintre voi să ducă fata în biroul impiegatului de mișcare. O'Brien, tu du-te după ambulanță. După ce rezolvați cu asta opriți-vă pe la postul de comandă și spuneți-le celor de acolo ce s-a întâmplat. Spuneți-le că l-am găsit pe comandantul Bond și că-l aduc eu imediat.

Bond privi în jos, la mica grămăjoară neînsuflețită de membre și haine, văzând cu ochii minții fata isteață și mândră, cu părul acoperit de basmaua cu picățele, în Triumph-ul TR3 ce zbura pe șosea. Se dusese.

Mult deasupra capului său, o pată rotitoare urca pe cer; ajunse la capătul traiectoriei sale ascendente, se opri și atunci răsună pârâitura asurzitoare a unei rachete de semnalizare. Era semnalul armistițiului.

Capitolul 22

Ultima viclenie

Două zile mai târziu, Felix Leiter mâna cu viteză mașina Cadillac neagră, strecurându-se agil printre șirurile de mașini ale traficului leneș de pe podul Triborough. Aveau timp din belșug până la plecarea avionului lui Bond, cursa BOAC Monarch de seară spre Londra, dar lui Leiter îi plăcea să zdruncine părerea proastă a prietenului său englez despre mașinile americane. Cârligul de oțel care-i înlocuia mâna dreaptă lovi schimbătorul de viteze, mutându-l în poziția vitezei a doua, și mașina scundă, neagră țâșni în față ca să ocupe spațiul strâmt dintre un camion frigorific uriaș și un Oldsmobile visător, cu luneta acoperită aproape complet de abțibilduri din vacanțe.

Bond își simți corpul smucit în spate la izbitura celor trei sute de cai-putere și dinții de jos i se ciocniră de cei de sus. După ce manevra fu încheiată și claxoanele mânioase se topiră în urma lor, spuse blajin:

— E cazul să ieși din categoria mașinilor pentru copii și să-ți cumperi una rapidă. Ar fi de dorit să te pui nițel în mișcare. Mersul ăsta de melc îmbătrânește omul. Într-o bună zi ai să te oprești cu totul, și momentul când te oprești e momentul când începi să mori.

Leiter râse.

— Vezi semaforul ăla verde din față? Pariez că ajung la el înainte să se facă roșu!

Mașina țâșni ca din praștie. În viața lui Bond se produse un scurt gol, în care există doar impresia unui zbor cu iuțeala fulgerului și a unui zid de oțel format din mașini, care se despică prin cine știe ce miracol în fața claxonului triplu al lui Leiter, o sută de metri în care vitezometrul atinse o sută patruzeci și cinci la oră; apoi se treziră dincolo de intersecție, rulând ușor pe banda centrală. Bond rosti calm:

— Dacă întâlnești polițistul care nu trebuie de la rutieră, legitimația aia a ta de la Pinkerton n-o să fie de ajuns. O să te salte nu atât pentru că ai conduce încet, cât pentru că ții în urmă mașinile din spate. Genul de mașină care-ți trebuie e un Rolls Royce Silver Ghost elegant și bătrâior, cu geamuri mari, securizate, ca să te poți bucura de frumusețile naturii. (Făcu semn spre un morman uriaș de automobile casate, în dreapta lor.) Atinge maximum optzeci și poate să se oprească și chiar să dea înapoi dacă vrei. Claxon cu pară de cauciuc. S-ar potrivi cu stilul tău leneș! La drept vorbind, ar trebui să apară curând pe piață o astfel de mașină – cea a lui Goldfinger. Și, că veni vorba, ce naiba s-a întâmplat cu Goldfinger? Nu l-au prins încă?

Leiter aruncă o privire la ceas, intră pe banda din dreapta, reduse viteza la șaizeci și cinci la oră și rosti serios:

— Să-ți spun drept, suntem cam îngrijorați cu toții. Ziarele ne împung – de fapt împung gașca lui Edgar Hoover – de mama focului. Mai întâi au protestat când li s-a pus căluș în privința ta, pe motive de securitate. Nu le-am putut spune că nu e vina noastră și că un individ din Londra, un bătrân matelot pe nume M, a insistat să procedăm așa. Drept urmare, își iau revanșa. Susțin că tragem de timp și așa mai departe. (Vocea lui Leiter căpătă un ton mohorât, de scuză.) Și, James, îți spun sincer, n-avem habar ce s-a întâmplat. Ai noștri au ajuns din urmă locomotiva. Goldfinger fixase viteza la cincizeci la oră și o lăsase să meargă înainte. Undeva, el și coreeanul au coborât; probabil că tipa aceea Galore și cei patru gangsteri au făcut același lucru, fiindcă au dispărut și ei. Am găsit, desigur, convoiul lui de camioane, care aștepta pe autostrada spre est, la ieșirea din Elizabethville. Fără niciun șofer. Majoritatea probabil că s-au împrăștiat, dar undeva stau ascunși, Goldfinger și o echipă dură. N-au ajuns la crucișătorul Sverdlovsk din Norfolk. Am împrăștiat în port o echipă de pază în civil, care a raportat că crucișătorul a ridicat ancora la ora fixată fără să urce la bord niciun străin. De depozitul de pe fluviul East nu s-a apropiat nici măcar o pisică și nimeni n-a apărut la Idlewild sau la granițe – cea cu Mexicul sau cu

Canada. Pariez că Jed Midnight i-a scos cumva și i-a dus în Cuba. Dacă ar fi luat două, trei camioane din convoi și ar fi condus ca nebunii, ar fi putut să ajungă în Florida, într-un loc cum ar fi Daytona Beach, la orele mici ale zilei Z + 1. Midnight e al dracului de bine organizat acolo. Paza de coastă și aviația militară au pus la bătaie tot ce au, și totuși încă n-au dat de nimic. Se poate însă să se fi ascuns pe timpul zilei și să fi ajuns în Cuba noaptea. Povestea ne-a îngrijorat pe toți și faptul că președintele și-a ieșit din minți de furie nu ne ajută cu nimic.

Bond petrecuse ziua anterioară în Washington, călcând pe cele mai dese și mai moi covoare roșii. Avusese parte de discursuri la Biroul Monetăriei, un prânz oficial la Pentagon la care participaseră toate mărimile, un sfert de oră stânjenitor cu președintele, iar restul zilei însemnase muncă pe brânci cu o echipă de stenografi în birourile lui Edgar Hoover, în prezența unui coleg al lui Bond de la Departamentul A. La sfârșit avusese o conversație succintă de un sfert de oră cu M, folosind telefonul dotat cu aparat de codificare al ambasadei. M îi relatase cele petrecute în jumătatea europeană a cazului. Așa cum se așteptase Bond, telegrama trimisă de Goldfinger la Universal Export fusese tratată ca urgență. Fabricile de la Reculver și Coppet fuseseră percheziționate și se găsiseră dovezi suplimentare ale contrabandei cu aur. Guvernul indian fusese prevenit în legătură cu avionul companiei Mecca aflat deja în drum spre Bombay, și curățenia la acel capăt al operațiunii era aproape încheiată. Brigada Specială elvețiană găsise rapid mașina lui Bond și identificase calea pe care el și fata fuseseră duși în America, însă acolo, la Idlewild, agenții FBI le pierduseră urma. M părea mulțumit de felul în care manevrase Bond *Operațiunea Marele Șlem*, dar spuse că Banca Angliei îl sâcâia pe tema aurului în valoare de douăzeci de milioane de lire sterline al lui Goldfinger. Acesta transportase întreaga cantitate într-un depozit al companiei Paragon Safe Deposit din New York, numai că-l scosese de acolo în ziua Z-1, luându-l împreună cu oamenii săi într-un camion acoperit. Banca Angliei avea pregătit un Ordin al Consiliului pentru confiscarea aurului când i se dădea de urmă, după care

trebuia să dovedească faptul că a fost scos prin contrabandă din Anglia sau cel puțin că, la origine, era aur scos prin contrabandă, a cărui valoare sporise prin diferite mijloace îndoielnice. Dar această parte a problemei se afla acum în mâinile Trezoreriei americane și ale FBI-ului și cum M n-avea jurisdicție în America, era cazul ca Bond să se întoarcă imediat în țară și să ajute la rezolvarea situației. La sfârșitul conversației, pe un ton burzuluit, M adăugase că, apropo, prim-ministrul primise rugămintea foarte amabilă de a i se permite lui Bond să accepte Medalia de merit a SUA. Desigur, M explicase, prin intermediul prim-ministrului, că Serviciul nu accepta lucrurile de felul acesta, îndeosebi din partea unor țări străine, oricât de prietene ar fi fost ele. Da, păcat, dar știa că asta ar fi așteptat și Bond, doar cunoștea regulile. Bond spusese „Da, desigur” și „Mulțumesc foarte mult” și că va lua primul avion spre casă.

Acum, în timp ce rulau liniștit pe autostrada Van Wyck, Bond se simțea vag nemulțumit. Nu-i plăcea să lase un caz neîncheiat. Niciunul dintre marii gangsteri nu fusese băgat după gratii, iar el eșuase în cele două sarcini primite – de a pune mâna pe Goldfinger și de a pune mâna pe aurul acestuia. Dejucarea Operațiunea Marele Șlem fusese practic un miracol. Trecuseră două zile până când personalul aeroportului se ocupase de avionul Beechcraft și omul de serviciu care găsise biletul ajunsese la Pinkerton cu doar jumătate de oră înainte ca Leiter să plece pe Coasta de Vest pentru a investiga un mare scandal în lumea curselor. Dar din acest punct, Leiter se pusese pe treabă cu iuțeală: își informase șeful, apoi FBI-ul, apoi Pentagonul. Faptul că FBI-ul avea cunoștință de activitatea lui Bond, la care s-a adăugat contactul cu M prin intermediul CIA, fusese suficient pentru ca întregul caz să fie prezentat președintelui țării într-o oră. După aceea mai trebuise doar să se elaboreze o cacealma imensă la care participaseră într-un fel sau altul toți locuitorii din Fort Knox. Cei doi japonezi fuseseră capturați cu ușurință și Biroul pentru război chimic confirmase că cei doi litri de GB pe care-l aveau în serviete pe post de gin ar fi ajuns ca să măcelărească toată

populația din Fort Knox. Anchetați rapid și cu forță, cei doi explicaseră forma telegramei pe care trebuiau s-o trimită lui Goldfinger pentru a-l anunța că totul a mers bine. Telegrama fusese trimisă, după care armata declarase starea de urgență. Blocajele rutiere, de cale ferată și aeriene respinseseră întregul trafic spre zona Fort Knox, exceptând convoaiele gangsterilor, care fuseseră lăsate în pace. Restul se redusese la interpretarea unor roluri de scenă, inclusiv spuma roz și bebelușii plângăreți, aspecte despre care se considerase că vor da o notă frumoasă de autenticitate.

Da, totul fusese foarte satisfăcător din punctul de vedere al Washingtonului, dar cum rămânea cu partea britanică? Cui îi păsa, în America, de aurul Băncii Angliei? Cui îi păsa că două englezoaice fuseseră omorâte pe parcursul acestei afaceri? Cui îi păsa cu adevărat că Goldfinger se afla tot în libertate, acum că lingourile americane se aflau din nou în siguranță?

Traversară fără grabă câmpul monoton al aeroportului Idlewild, trecând pe lângă scheletele din oțel și beton în valoare de zece milioane de dolari care aveau să se transforme într-o bună zi într-un aeroport matur, și opriră în fața micilor clădiri cubice din beton, înghesuite unele într-altele într-o improvizație, pe care Bond le cunoștea atât de bine. Vocile metalice manierate ajungeau deja la urechile lor. „Pan American World Airways anunță decolarea cursei sale President PA 100”, „Transworld Airways îl cheamă pe căpitanul Murphy. Căpitanul Murphy, vă rog.” Și vocalele alungite și dicția elegantă a crainicului BOAC. „BOAC anunță sosirea cursei sale BA 491 din Bermude. Pasagerii vor coborî la poarta numărul nouă.”

Cu valiza în mână, Bond își luă rămas-bun de la Leiter.

— Mulțumesc pentru tot, Felix! Să-mi scrii zilnic!

Leiter îi strânse mâna cu putere.

— Sigur, puștiule! Și ai grijă de tine. Spune-i măgarului aceluia bătrân de M să te trimită din nou aici cât de curând. La următoarea vizită o să ne luăm liber o vreme din balamuc. E cazul să-mi vizitezi statul natal. Mi-ar plăcea să-ți fac cunoștință cu sonda mea de țiței. Pe curând!

Leiter urcă în mașină și se îndepărtă de terminalul sosirilor, accelerând. Bond ridică mâna în semn de salut. Automobilul Cadillac derapă pe drumul de acces; zări scânteierea cârligului de oțel al lui Leiter, scos pe geam, după care mașina dispăru. Bond oftă, își luă valiza, intră și se duse la ghișeul de bilete al companiei BOAC.

Nu-i displăceau aeroporturile, cu condiția să nu fie însoțit. Avea de așteptat jumătate de oră, pe care era bucuros s-o petreacă plimbându-se prin mulțime, bând un whisky cu sifon în restaurant și petrecând ceva timp în librărie, ca să-și aleagă ceva de citit. Cumpără *Fundamentele Moderne ale Golfului* de Ben Hogan și cel mai recent roman al lui Raymond Chandler, după care se îndreptă agale spre magazinul de suveniruri ca să vadă dacă găsește vreun flecușteț amuzant pentru secretara lui.

La microfonul sistemului de anunț prin difuzor al BOAC, o voce de bărbat citi o listă lungă de pasageri ai cursei Monarch rugați să se prezinte la ghișeul de bilete. Zece minute mai târziu, în timp ce achita unul dintre cele mai moderne și mai scumpe pixuri, Bond își auzi propriul nume.

— Domnul James Bond, pasager al cursei BOAC Monarch numărul 510 spre Gander și Londra, este rugat să se prezinte la ghișeul de bilete al BOAC. Domnul James Bond, vă rog!

Era vorba, precis, despre infernalul formular de impozitare pe care să declare câți bani câștigase în timpul ședерii sale în America. Din principiu, Bond nu se ducea niciodată la Biroul Fiscului din New York ca să-și obțină permisul și o dată trebuise să se certe cu cei de la Idlewild. Ieși din magazin și se duse la ghișeul de bilete al BOAC. Funcționarul spuse politicos:

— Domnule Bond, vă rog, îmi puteți arăta certificatul dumneavoastră medical?

Bond scoase formularul din pașaport și i-l dădu. Omul îl cercetă cu atenție.

— Îmi pare foarte rău, domnule, dar la Gander a apărut un caz de febră tifoidă și cei de acolo insistă ca tuturor pasagerilor de tranzit care nu și-au făcut vaccinul în ultimele

șase luni să li se administreze un rapel. E foarte supărător, domnule, dar cei de la Gander sunt foarte sensibili în legătură cu aceste lucruri. Păcat că n-avem cum să facem cursa fără escală – avem un vânt puternic din față.

Bond, care ura vaccinările, zise iritat:

— Uite ce e, sunt plin cu vaccinuri de un fel sau altul! Le tot fac de douăzeci de ani, pentru o afurisită de boală sau alta.

Se uită în jur. Zona din apropierea porții de îmbarcare a BOAC părea ciudat de pustie.

— Dar ceilalți pasageri? Unde sunt?

— Au acceptat cu toții, domnule. Acum li se administrează vaccinurile. Va dura doar un minut, domnule, dacă vreți să veniți încoace.

— Fie!

Bond ridică din umeri enervat și-l urmă pe funcționar după tejghea, pe ușa ce dădea în biroul directorului regional al BOAC. Înăuntru se afla obișnuitul medic în halat alb, cu partea de jos a feței acoperită de o mască și cu acul pregătit.

— Ultimul? îl întrebă el pe funcționar.

— Da, doctore.

— În regulă. Scoateți-vă haina și suflecați-vă mâneca stângă, vă rog. Păcat că cei de la Gander sunt atât de sensibili!

— Al naibii de păcat, replică Bond. Ce, se tem că au să împrăștie ciuma bubonică?!

Simți mirosul puternic al spirtului sanitar și împunsătura acului. Zise morocănos:

— Mulțumesc.

Își trase mâneca în jos și dădu să-și ia haina de pe speteaza scaunului. Mâna lui coborî spre haină, n-o prinse, coborî mai departe, mai departe, spre podea. Corpul lui plonjă după mână, în jos, în jos, în jos…

În avion, toate luminile erau aprinse. Păreau să existe locuri libere din belșug. De ce să fie el cel așezat lângă un pasager al cărui braț ocupa în întregime sprijinitoarea centrală dintre scaune?! Dădu să se ridice și să-și schimbe locul, dar îl cotropi un val de greață. Închise ochii și așteptă. Ce extraordinar! N-avea niciodată rău de avion. Simți nădușeala

rece pe față. „Batista, șterge-ți fața.” Deschise ochii din nou și-și privi brațele. Încheieturile mâinilor sale erau legate de brațele scaunului. Ce se întâmplase? I se făcuse vaccinul și după aceea își pierduse cunoștința sau așa ceva. Oare devenise violent? Ce mama naibii însemnau toate astea? Aruncă o privire spre dreapta și rămase cu ochii ațintiți într-acolo, îngrozit. Alături de el ședea Oddjob. Oddjob! Oddjob în uniformă BOAC!

Coreeanul se uită la el fără pic de curiozitate și apăsă butonul soneriei pentru însoțitoarea de zbor. Bond auzi ding-dong-ul plăcut la coada avionului, în chicinetă, apoi foșnetul unei fuste lângă el. Ridică privirea și o văzu pe Pussy Galore, arătând îngrijită și proaspătă în uniforma albastră de însoțitoare de bord!

— Salut, frumosule! zise ea aruncându-i privirea aceea profundă, iscoditoare pe care și-o amintea atât de bine.

De când și-o amintea? De secole, din altă viață! O întrebă disperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece? De unde-ai apărut?!

Fata zâmbi veselă.

— Caviar și șampanie! Voi, britanicii chiar știți să trăiți luxos când urcați la șase mii de metri! Nici urmă de varză de Bruxelles, iar dacă există ceai, n-am dat încă peste el. Acum liniștește-te, unchiul vrea să-ți vorbească.

Plecă agale pe culoarul dintre scaune, legănându-și șoldurile, și dispăru dincolo de ușa cabinei de comandă.

Acum, nimic nu-l mai putea surprinde pe Bond. Goldfinger, într-o uniformă de căpitan al BOAC cam prea mare pentru el, cu cascheta drept în creștet, închise ușa cabinei în urma lui, veni pe culoar și se opri lângă Bond, privindu-l sumbru.

— Ca să vezi, domnule Bond! Așadar, Soarta vrea să jucăm partida până la capăt. Dar de astă dată domnule Bond, e imposibil să mai ai vreun as în mânecă! Ha! (Exclamația aspră conținea un amestec de mânie, stoicism și respect.) Chiar te-ai dovedit a fi un șarpe încălzit la sân! (Clătină încet din căpățâna-i mare.) De ce oare te-am lăsat să trăiești?! De ce nu

te-am zdrobit ca pe un gândac?! Tu și cu fata mi-ați fost de folos, da, cu asta am avut dreptate. Dar am fost nebun să risc! Da, nebun! (Coborî vocea și rosti rar:) Acum spune-mi, domnule Bond, cum ai procedat? Cum ai comunicat?

Bond răspunse calm:

— Vom discuta într-adevăr, Goldfinger. Și-ți voi spune anumite lucruri. Dar numai după ce-mi desfaci legăturile astea și-mi aduci o sticlă cu whisky, gheață, sifon, apă și un pachet de Chesterfield. După aceea, după ce-mi spui ceea ce vreau să știu, voi decide ce să-ți divulg. Așa cum spui, situația mea nu e favorabilă sau cel puțin nu pare a fi. Așa că n-am nimic de pierdut, iar dacă vrei să obții ceva de la mine, va fi în condițiile alese de mine.

Goldfinger îl privi cu gravitate.

— N-am nicio obiecție la condițiile dumitale. Din respect pentru abilitățile dumitale ca adversar, îți vei petrece confortabil ultima călătorie. Oddjob! zise el cu asprime. Sună soneria ca să vină domnișoara Galore și desfă legăturile astea. Treci pe locul din față. Aici, la coada avionului nu poate face niciun rău, însă n-are voie să se apropie de ușa cabinei de comandă. Dacă e nevoie omoară-l pe loc, dar aș prefera să ajungă la destinația noastră viu. Ai înțeles?

— Mrrh!

Cinci minute mai târziu, Bond avea ceea ce voia. Măsuța din fața lui era coborâtă și pe ea se aflau whisky-ul lui și țigările. Își turnă un pahar zdravăn. Goldfinger ședea pe scaunul alăturat, de cealaltă parte a culoarului, și aștepta. Bond luă paharul și bău din el. Era pe punctul de a lua o înghițitură mai zdravănă când văzu ceva. Așeză paharul cu grijă pe măsuță, fără să deranjeze micul rotocol rotund de hârtie care fusese lipit de fundul paharului. Aprinse o țigară, luă iarăși paharul în mână, scoase cuburile de gheață din el, le puse înapoi în vasul cu gheață și bău aproape tot conținutul. Acum putea citi cuvintele prin fundul paharului. Lăsă paharul jos cu grijă, fără să miște hârtia. Mesajul spunea: „Sunt de partea ta. XXX. P.”

Se întoarse spre Goldfinger, se făcu comod și zise:

— Așa Goldfinger. În primul rând, ce se petrece, cum ai obținut avionul ăsta și încotro ne îndreptăm?

Goldfinger se așeză picior peste picior, privind nu spre Bond, ci spre culoar, și răspunse pe un ton relaxat, de conversație:

— Am luat trei camioane și am mers până în apropierea Capului Hatteras. Într-unul din camioane se afla stocul meu personal de lingouri de aur, iar în celelalte două, șoferii mei, personalul de rezervă și gangsterii. N-aveam nevoie de niciunul din aceștia, în afară de domnișoara Galore. Mi-am păstrat un mic nucleu de oameni care știam că-mi vor fi necesari, i-am plătit pe ceilalți cu sume uriașe și i-am împrăștiat treptat pe traseu. Pe coastă am ținut o ședință cu cei patru capi ai bandelor, într-un loc pustiu, pe domnișoara Galore lăsând-o cu camioanele, sub un pretext oarecare. I-am împușcat pe cei patru în stilul meu obișnuit – câte un glonț pentru fiecare. M-am întors la camioane și am explicat că cei patru au ales banii și acțiunea independentă. Am rămas cu șase oameni, cu fata și cu aurul. Am închiriat un avion și am zburat la Newark, în New Jersey, lăzile cu aur trecând drept plumb pentru plăci radiografice. De acolo am plecat singur la o anumită adresă din New York, de unde am luat legătura prin radio cu Moscova și am explicat incidentul cu Operațiunea Marele Șlem. Pe parcursul convorbirii am menționat numele tău. Prietenii mei, pe care cred că-i cunoști (Goldfinger îl privi sfredelitor), sunt numiți colectiv SMERȘ. Au recunoscut numele Bond și mi-au spus unde te afli. Am înțeles imediat multe lucruri care-mi fuseseră ascunse anterior. Cei de la SMERȘ au spus că le-ar plăcea foarte mult să te ancheteze. Am cumpănit și la momentul oportun am conceput planul pe care-l vezi acum în desfășurare. Dându-mă drept prieten al tău, mi-a fost foarte ușor să aflu la ce cursă ai bilet. Trei dintre oamenii mei au fost în trecut membri ai Luftwaffe și m-au asigurat că nu vor avea nicio greutate cu pilotarea acestui avion. Restul au fost simple detalii. Prin cacealmale calme, furt de identitate și folosirea unei anumite cantități de forță, întregului personal BOAC de la Idlewild, echipajului acestui

avion și pasagerilor li s-au administrat injecțiile necesare, din efectul cărora probabil că-și revin chiar acum. Ne-am schimbat hainele cu cele ale echipajului inconștient, aurul a fost încărcat în avion, tu ai fost abordat și urcat la bord pe o targă și la momentul potrivit, noul echipaj BOAC, împreună cu însoțitoarea de bord, a urcat în avion și am decolat.

Goldfinger tăcu câteva clipe și ridică o mână cu resemnare.

— Desigur că au existat mici dificultăți. Ni s-a spus să urmăm „pista de rulare Alfa până la pista de decolare patru", și am reușit doar luându-ne după un avion al KLM. Rutina de la Idlewild n-a fost deloc ușor de executat și probabil că am părut oarecum stângaci și lipsiți de experiență, dar, domnule Bond, cu siguranță de sine, nervi tari și o purtare aspră intimidatoare, nu e niciodată greu de învins mentalitatea de funcționar civil a unor oameni care sunt, în definitiv, angajați lipsiți de importanță. Am înțeles de la operatorul radio că acest avion este căutat. Începuseră deja să ne pună întrebări înainte să ieșim din aria de acoperire VHF la Nantucket. După aceea, Sistemul de Avertizare Timpurie de la distanță ne-a luat la întrebări pe o frecvență înaltă. Asta nu m-a tulburat. Avem destul combustibil. Moscova ne-a dat deja aprobările necesare pentru Berlinul de Est, Kiev sau Murmansk. Vom urma ruta pe care ne-o impune vremea. N-ar trebui să apară nicio încurcătură, iar dacă apare, voi ști cum să ies din ea prin radio. Nimeni nu va doborî un avion valoros al BOAC. Misterul și confuzia ne vor proteja până când ne vom afla pe teritoriul aerian sovietic, iar atunci, firește, vom dispărea fără urmă.

De când aflase detaliile Operațiunea Marele Șlem, lui Bond nu-i mai păruse nimic fantastic sau imposibil în ce-l privea pe Goldfinger. Furtul unui avion cu altitudinea de croazieră de șase mii de metri, așa cum îl explicase Goldfinger, era absurd, dar nu mai absurd decât metodele acestuia de a face contrabandă cu aur sau de a cumpăra un focos nuclear. Examinarea acestor lucruri arăta că, deși aveau o undă de magie, ba chiar de geniu, în fond erau exerciții logice. Singurul aspect bizar consta în amploarea lor. Chiar și

minuscula manevră a trișării domnului Du Pont fusese născocită în mod sclipitor. Fără îndoială, Goldfinger era un artist – un savant al criminalității tot atât de mare în domeniul lui cum erau Cellini sau Einstein în ale lor.

— Și acum, domnule Bond din Serviciul Secret britanic, am făcut un târg. Ce ai să-mi spui? Cine te-a pus pe urmele mele? Ce se suspecta? Cum ai reușit să-mi dejoci planurile?

Goldfinger se lăsă pe speteaza scaunului, își așeză mâinile pe abdomen și-și ațintи privirea în tavan. Bond îi oferi o versiune cenzurată a adevărului. Nu menționă nimic despre SMERȘ, nici despre locația ascunzătorii lingoului capturat de el și nici despre secretele dispozitivului Homer, care ar fi putut constitui o noutate pentru ruși. Încheie astfel:

— Vezi așadar, Goldfinger, ai scăpat ca prin urechile acului! Dacă n-ar fi fost intervenția lui Tilly Masterton în Geneva, acum ai fi la răcoare. Ai sta și te-ai scobi între dinți într-o închisoare elvețiană, așteptând să fii trimis în Anglia. Îi subestimezi pe englezi. Poate că sunt începți, dar ajung unde vor. Crezi că vei fi în siguranță în Rusia? Eu unul n-aș fi prea sigur! Am mai scos oameni chiar și de acolo. Îți ofer un ultim aforism pentru cartea ta, Goldfinger: „Nu stârni niciodată ursul britanic.”

Capitolul 23

Tratamentul ITI

Avionul își continua cursa, mult deasupra intemperiilor, peste întinsul peisaj luminat de lună. Luminile fuseseră stinse. Bond ședea tăcut pe întuneric și transpira de frică la gândul a ceea ce urma să facă.

Cu o oră în urmă, fata îi adusese cina. În șervet găsise ascuns un creion. Ea făcuse câteva remarci dure, destinate urechilor lui Oddjob, și plecase. Bond ciugulise din mâncare și băuse o cantitate considerabilă de whisky, în timp ce

imaginația lui bântuia în jurul avionului. Se întreba ce ar fi cu putință să facă pentru a obliga la o aterizare forțată la Gander sau altundeva în Noua Scoție. Ca ultimă soluție, putea oare să dea foc avionului? Se jucă cu ideea asta și cu posibilitatea de a deschide forțat ușa de acces. Ambele idei păreau imposibil de pus în practică și sinucigașe. Ca să-l scutească de osteneala de a se gândi la ele, bărbatul pe care-l văzuse înainte la ghișeul de bilete al BOAC, unul dintre nemți, veni și se opri lângă el, rânjind.

— BOAC se îngrijește bine de tine, nu? Domnul Goldfinger crede că s-ar putea să ai idei prostești. Mi-a cerut să supraveghez partea din spate a avionului, așa că așază-te comod și savurează călătoria, nu așa se spune?

Bond nu răspunse, așa că omul își văzu de drum până la coada avionului. Bond constată că-i sâcâie ceva mintea – un lucru legat de ideile sale anterioare. Treaba cu forțatul ușii de acces… Ce se întâmplase cu avionul acela care zbura pe deasupra Iranului în 1957? O vreme rămase privind țintă, fără să vadă speteaza scaunului din fața lui. Putea să funcționeze! Exista o posibilitate să funcționeze! Scrise pe interiorul șervetului: „Îmi voi da toată silința. Pune-ți centura de siguranță. XXX. J.”

Când fata veni ca să-i ia tava, Bond lăsă șervetul să cadă pe jos, apoi îl luă și i-l dădu prinzând-o de mână și zâmbind ochilor ei cercetători. Fata se aplecă să ia tava îl sărută fugitiv pe obraz, se îndreptă de spate și zise pe ton dur:

— Ne vedem în vise, frumosule!

Apoi plecă în chicinetă.

Bond se hotărâse. Plănuise exact ce trebuia făcut. Centimetrii fuseseră măsurați, cuțitul din tocul pantofului stâng se afla sub haina sa și-și răsucise în jurul încheieturii mâinii stângi capătul mai lung al centurii de siguranță. Îi mai trebuia doar un semn că trupul lui Oddjob s-a întors cu spatele la geam. Era prea mult să spere că Oddjob va adormi, dar se putea cel puțin să-și găsească o poziție mai comodă. Ochii lui Bond nu părăsiră nicio clipă profilul slab pe care-l vedea reflectat în dreptunghiul geamului securizat din dreptul

scaunului din fața lui, însă coreeanul stătea stoic sub becul de lectură pe care-l lăsase aprins, din prudență, cu privirea ațintită în tavan, cu buzele ușor întredeschise și cu mâinile așezate relaxat, pregătite, pe mânerele scaunului.

O oră trecu. Două ore. Bond începu să sforăie ritmic, moleșitor – hipnotic, spera el. Mâinile lui Oddjob se mutaseră în poală. Capul se lăsă în piept o clipă, se îndreptă se mișcă pentru a găsi o poziție mai comodă se întoarse în direcția opusă ochiului pătrunzător de lumină de pe perete și se lăsă pe obrazul drept, cu ceafa spre geam!

Avu grijă să-și mențină cadența sforăitului. A-l prinde pe coreean cu garda jos avea să fie mai dificil decât trecerea pe lângă un buldog flămând. Încet, centimetru cu centimetru, se lăsă pe vine, în față sprijinit pe vârful tălpilor, și-și strecură mâna cu cuțitul între perete și scaunul lui Oddjob. Acum, mâna lui se afla pe poziție. Vârful pumnalului ascuțit ca acul, țintea centrul centimetrului pătrat de geam pe care-l alesese. Bond strânse cu putere în mână capătul centurii de siguranță, depărtă cuțitul vreo cinci centimetri și lovi.

Habar n-avusese ce se va întâmpla când spărgea geamul; știa doar, din articolele de presă privind cazul din Iran, că forța de aspirație exercitată asupra cabinei presurizate îl trăsese pe pasagerul de lângă geam prin fereastră, în spațiu. Își trase cu putere pumnalul din gaură; răsună un muget fantastic, aproape un țipăt al aerului care ieșea, și Bond se trezi atras violent spre speteaza scaunului lui Oddjob, cu o forță care-i smulse din mână capătul centurii de siguranță. De peste spetează, fu martorul unui miracol.

Corpul lui Oddjob păru să se alungească spre deschizătura mugitoare, neagră. Cu un trosnet, capul lui ieși în afară și umerii izbiră rama. Apoi corpul coreeanului fu absorbit prin gaură pas cu pas, de parcă ar fi fost pastă de dinți, cu un șuierat teribil. Acum, Oddjob se afla până la mijloc afară din avion. Fesele uriașe înțepeniră în deschizătură și pasta umană se mișca doar centimetru cu centimetru, dar la un moment dat fesele ieșiră cu o bubuitură puternică și picioarele dispărură ca din pușcă.

După aceea urmă sfârșitul lumii. Cu un îngrozitor zgomot de sticlărie spartă dinspre chicinetă, uriașul avion plecă botul în jos și plonjă. Ultimul lucru pe care-l conștientiză Bond înainte să leșine fu țipătul strident al motoarelor, prin geamul deschis, și o imagine trecătoare a pernelor și pledurilor ce zburau prin fața ochilor lui, ieșind în spațiu. Apoi îmbrățișând disperat pentru ultima oară scaunul din față, corpul lui privat de oxigen se prăbuși, cu plămânii cuprinși de o durere arzătoare.

Următorul lucru pe care-l simți fu un șut puternic în coaste. Avea gust de sânge în gură. Gemu. Piciorul îi izbi iarăși corpul. Cu mișcări care-i stârniră dureri, se ridică în genunchi între scaune și privi prin pelicula roșie ce-i acoperea ochii. Toate luminile erau aprinse, iar în cabină plutea o ceață subțire. Depresurizarea puternică făcuse ca temperatura din cabină să coboare sub punctul de condens. Prin geamul deschis, mugetul motoarelor era teribil. Vântul rece ca gheața îl șfichiuia, parcă arzător. Goldfinger stătea în picioare lângă el, cu o expresie drăcească pe chipul scăldat de lumina gălbuie. În mâna lui se afla un pistol automat mic, dar mortal. Goldfinger ridică piciorul și izbi iarăși. Bond simți că-l învăluie o explozie de furie incandescentă. Prinse piciorul și-l răsuci cu putere, cât pe ce să rupă glezna. Urmă țipătul lui Goldfinger și o prăbușire ce zgudui avionul. Bond sări pe culoarul dintre scaune, se răsuci într-o parte și se abătu asupra corpului căzut grămadă. O explozie îi pârjoli un obraz, dar în clipa următoare, genunchiul lui îl lovi cu putere pe Goldfinger în vintre și mâna lui stângă prinse pistolul.

Pentru prima oară în viață Bond își ieși din minți. Lovea cu pumnii și genunchii corpul care se lupta, izbind iarăși și iarăși fața lucioasă cu fruntea. Pistolul se îndreptă din nou asupra lui, tremurând; Bond lovi cu muchia palmei în lateral, aproape indiferent, și auzi zăngănitul metalic al armei între scaune. Mâinile lui Goldfinger îi cuprinseră gâtul, iar mâinile lui cuprinseră gâtul lui Goldfinger. Degetele lui Bond apăsau tot mai puternic arterele. Își lăsă toată greutatea în față, chinuindu-se să respire. Oare va leșina înainte să moară

celălalt? Da sau nu? Putea să suporte apăsarea mâinilor puternice ale adversarului? Fața lucioasă și rotundă ca de lună începea să se schimbe. Pe sub bronz apărea un vinețiu închis. Pleoapele începură să se zbată. Apăsarea mâinilor pe gâtul lui Bond se înmuie. Mâinile căzură. Limba ieși din gura deschisă atârnând și din adâncul plămânilor lui Goldfinger se auzi un gâlgâit cumplit. Stând călare pe pieptul amuțit, Bond își descleștă lent degetele rigide, unul câte unul.

Scoase un oftat adânc, se lăsă pe genunchi apoi se ridică încet. Năuc, privi de-a lungul interiorului luminat al avionului. Lângă chicinetă Pussy Galore zăcea pe locul ei cu centura pusă ca o grămadă de haine spălate. Mai departe, în mijlocul culoarului paznicul zăcea cu brațele și picioarele depărtate, un braț și gâtul fiind îndoite la unghiuri ridicole. Fără o centură care să-l țină când avionul intrase în picaj, probabil că fusese azvârlit în tavan ca o păpușă de cârpă.

Își trecu mâinile peste față, simțind abia acum arsurile de pe palmă și obraji. Ostenit, se lăsă în genunchi și căută micul pistol. Era un Colt automat, de calibrul .25. Deschise magazia: mai erau trei gloanțe, plus unul pe țeavă. Pe jumătate pășind, pe jumătate pipăind, se duse lângă fată, îi descheie jacheta și-și lipi mâna de pieptul ei cald. Inima pulsa ca un porumbel sub palma lui. Desfăcu centura de siguranță, întinse fata pe podea, pe burtă, îngenunche cu picioarele de o parte și de alta a ei și, vreme de cinci minute, îi apăsă ritmic plămânii. Când fata începu să geamă, se ridică de lângă ea, înaintă pe coridor și luă din tocul de umăr al paznicului mort pistolul Luger complet încărcat. În timp ce făcea cale întoarsă pe lângă chicineta distrusă, văzu o sticlă intactă cu whisky care se rostogolea încoace și-ncolo printre diferitele resturi. O ridică, scoase dopul și o înclină spre gura lui deschisă. Băutura îl arse ca un dezinfectant. Puse dopul la loc și merse mai departe. La ușa cabinei de comandă se opri un minut, gândindu-se; apoi cu câte un pistol în fiecare mână, apăsă brutal clanța și intră.

Cele cinci fețe, albastre în lumina instrumentelor, se întoarseră spre el. Gurile luară forma unor găuri negre și ochii scânteiară, măriți în orbite. În cabină, mugetul motoarelor se

auzea mai slab. Mirosea a sudoare provocată de frică și a fum de țigară. Bine proptit pe picioare, cu pistoalele ținute ferm, Bond spuse:

— Goldfinger e mort. Dacă mișcă vreunul sau nu se supune unui ordin, îl omor. Pilotule, care e poziția, traseul, altitudinea și viteza avionului?

Pilotul înghiți în sec și fu nevoit să-și adune saliva în gură înainte de a putea vorbi.

— Domnule, suntem la circa opt sute de kilometri de Golful Goose. Domnul Goldfinger spunea că vom abandona avionul cât de aproape de coastă vom putea, la nord de poziția curentă. Urma să ne reîntâlnim la Montreal și domnul Goldfinger spunea că ne vom întoarce și vom recupera aurul. Viteza noastră actuală în raport cu solul este de patru sute de kilometri la oră, iar altitudinea, șase sute șaptezeci de metri.

— Cât mai poți zbura la altitudinea asta? Consumi combustibilul repede, bănuiesc.

— Da, domnule. Estimez că mai avem aproximativ două ore, la această altitudine și viteză.

— Dă-mi un semnal orar.

Copilotul răspunse rapid.

— Tocmai am primit unul de la Washington, domnule. Ora cinci fără cinci dimineața. La acest nivel va începe să se lumineze de ziuă în circa o oră.

— Unde se află nava meteo, Charlie?

— La circa patru sute optzeci de kilometri nord-est, domnule.

— Pilot, crezi că ne poți duce în Golful Goose?

— Nu, domnule, vom rămâne fără combustibil cu vreo sută cincizeci de kilometri înainte să ajungem. Putem ajunge doar pe coastă la nord de poziția actuală.

— Bun. Modifică traseul, direcția: nava meteo Charlie. Operator, ia legătura cu nava și dă-mi microfonul!

În timp ce avionul executa un viraj amplu, Bond ascultă paraziții și scurtele crâmpeie de voci ce veneau din difuzorul de deasupra capului. Auzi vocea slabă a operatorului.

— Stația oceanică Charlie, aici avionul Speedbird 510. G-

ALGY apelează C de la Charlie, G-ALGY apelează C de la Charlie, G-ALGY…

O voce răstită interveni:

— G-ALGY, declară-ți poziția! G-ALGY, declară-ți poziția! Aici Turnul de Control Gander. Urgență! G-ALGY…

Londra intră pe frecvență, auzindu-se slab. Un glas emoționat începu să vorbească repede. Acum vocile veneau din toate direcțiile. Bond își imagina coordonarea rapidă a tuturor stațiilor de control aerian pentru fixarea poziției, oamenii ocupați muncind de zor sub becurile fluorescente, receptoarele telefoanelor ridicate, voci imperative comunicând pe tot cuprinsul lumii. Semnalul puternic al Turnului de Control Gander acoperi toate celelalte transmisiuni.

— L-am localizat pe G-ALGY. L-am poziționat la aproximativ 50 grade nord cu 70 grade est. Toate stațiile, încetați transmisiunile! Repet, am localizat G-ALGY…

Dintr-odată, vocea slabă a lui C de la Charlie interveni:

— Aici Stația Oceanică Charlie, către Speedbird 510. Charlie către G-ALGY. Mă auzi? Răspunde, Speedbird 510.

Bond băgă pistolul cel mic în buzunar și luă microfonul care i se oferi. Apăsă butonul de emisie și vorbi cu glas scăzut, urmărind echipajul pe deasupra dreptunghiului de plastic.

— C de la Charlie, aici Speedbird G-ALGY deturnat aseară de pe Idlewild. L-am omorât pe cel răspunzător și am incapacitat parțial avionul depresurizând cabina. Am pistolul ațintit asupra echipajului. Nu avem destul combustibil ca să ajungem la Goose, așa că propun să amerizăm cât mai aproape de voi posibil. Vă rog, pregătiți un șir de rachete de semnalizare.

O nouă voce, una autoritară, poate cea a căpitanului interveni:

— Speedbird, aici C de la Charlie. Mesajul tău a fost auzit și înțeles. Vorbitorul să se identifice! Repet vorbitorul să se identifice. Terminat.

Zâmbind la gândul senzației pe care o vor provoca vorbele lui Bond răspunse:

— Speedbird către C de la Charlie. Aici agentul numărul zero-zero șapte al Serviciului Secret britanic, repet numărul zero-zero șapte. Postul radio al Whitehall va confirma. Repet, confirmați cu postul radio Whitehall. Terminat.

Urmă o tăcere uluită. Voci din întreaga lume încercară să intervină. Un post de control, probabil cel de la Gander, le scoase din emisie. C de la Charlie reveni:

— Speedbird, aici C de la Charlie, zis și Arhanghelul Gavril, în regulă, verific la Whitehall și s-a făcut cu rachetele de semnalizare, dar Londra și Gander vor mai multe detalii…

Bond îl întrerupse.

— Regret, C de la Charlie, dar nu pot să țin în vizor cu arma cinci oameni și să fac conversație politicoasă, dă-mi te rog condițiile pe mare și după aceea ies din emisie până când amerizăm.

— În regulă, Speedbird, văd condiții pe mare cu vânt de categoria a doua, valuri lungi și line, fără spumă. Ar trebui să reușiți fără probleme. Îmi veți apărea pe radar curând și vom supraveghea constant lungimea voastră de undă. Pregătesc whisky pentru unul și cătușe pentru cinci. Noroc! Terminat.

— Mulțumesc, C de la Charlie, adaugă te rog o cană cu ceai la comandă. Am la bord o fată frumoasă. Aici Speedbird terminat și ies din emisie.

Bond își luă degetul de pe buton și dădu microfonul operatorului radar.

— Pilotule, nava pregătește rachete de semnalizare pentru ghidaj și supraveghează constant lungimea noastră de undă. Vânt de categoria a doua, valuri lungi și line, fără spumă. Ia-o ușurel și hai să încercăm să scăpăm teferi. Imediat ce atingem suprafața apei, deschid ușa. Până atunci, dacă iese cineva din cabina de comandă îl împușc. Înțeles?

Din spatele lui Bond, din pragul ușii, se auzi vocea fetei:

— Tocmai aveam de gând să mă alătur petrecerii dar m-am răzgândit. Nu-mi place să fiu împușcată! Dar ai putea să iei legătura din nou cu omul acela și să-i spui două porții de whisky. Ceaiul mă face să sughiț.

— Pussy, treci înapoi la locul tău! replică Bond.

Mai aruncă o ultimă privire în cabina de comandă după care ieși.

•

Două ore mai târziu – doi ani mai târziu –, Bond stătea lungit în cabina caldă de pe nava meteo Charlie, ascultând visător o emisiune radio canadiană matinală. Îl dureau diferite părți ale corpului. Se dusese la coada avionului și o pusese pe fată să îngenuncheze cu capul între brațe, pe un scaun, după care se strecurase în spatele ei, acoperind-o cu trupul lui, și-i ținuse strâns în brațe corpul îmbrăcat în jachetă de salvare, proptindu-se bine cu spatele în speteaza scaunului.

Ea tocmai făcea, neliniștită, remarci de formă despre caracterul impudic al poziției când burta avionului izbise cu putere primul munte de valuri, cu o sută șaizeci de kilometri la oră. Uriașul avion săltă o dată, după care se prăbuși cu botul în față în zidul de apă. Impactul făcuse ca partea din spate să se rupă. Greutatea ca de plumb a lingourilor din cala de bagaje frânsese avionul în două, trimițându-i pe Bond și pe fată în apa rece ca gheața, luminată de șirul de rachete de semnalizare. Pe jumătate năuci, plutiseră în jachetele de salvare galbene până ajunsese barca de salvare la ei. La momentul respectiv, doar câteva bucăți din avion mai pluteau la suprafață, iar echipajul, cu trei tone de aur atârnate de gât, se îndrepta spre fundul Atlanticului. Echipajul bărcii căută vreme de zece minute, dar văzând că nu apare la suprafață niciun cadavru, renunță și îndreptă fasciculul lanternei puternice de căutare spre binecuvântata cocă de fier a vechii fregate.

Fuseseră tratați de parcă ar fi fost pe jumătate capete încoronate, pe jumătate marțieni. Bond răspunsese la primele și cele mai urgente întrebări, după care, dintr-odată, totul deveni prea mult pentru mintea lui obosită. Acum stătea lungit, savurând atmosfera pașnică și căldura dată de whisky și se gândea la Pussy Galore, întrebându-se de ce alesese să se adăpostească sub aripa lui, și nu sub a lui Goldfinger.

Ușa ce făcea legătura cu cabina alăturată se deschise și fata intră. Purta doar un pulover cenușiu de pescar, care, dacă ar fi

fost cu un centimetru mai scurt, ar fi fost indecent. Mânecile erau suflecate. Fata, care arăta ca o pictură de Vertes, zise:

— Oamenii mă tot întreabă dacă vreau o frecție cu spirt, iar eu le tot spun că dacă e să mă fricționeze cineva, acela ești tu, și că dacă voi fi fricționată cu ceva, aș vrea să fiu fricționată cu tine. Așa că iată-mă, încheie ea jalnic.

Bond replică ferm:

— Încuie ușa aia, Pussy, scoate-ți puloverul și hai în pat! Ai să răcești.

Făcu așa cum i se ceruse, ca un copil supus. Cu capul pe brațul lui Bond, ridică privirea spre el și întrebă, nu cu voce de gangster, nici cu voce de lesbiană, ci cu un glas de fetiță:

— Ai să-mi scrii la Sing Sing?

Bond privi în ochii violet-închis care nu mai erau duri și imperativi, se aplecă și-i sărută ușor pe pleoape, remarcând:

— Mi s-a spus că-ți plac doar femeile.

— N-am mai întâlnit niciodată un bărbat, zise ea, apoi vocea îi redeveni dură. M-am născut în Sud. Știi care e definiția virginei în partea aceea a lumii? O fată care poate să fugă mai repede decât fratele ei. În cazul meu, n-am putut să fug la fel de repede ca unchiul meu. Aveam doisprezece ani. Asta nu-i prea bine, James. Ar fi trebuit să ghicești atâta lucru.

Bond zâmbi spre fața cea palidă și frumoasă.

— Ai nevoie doar de o rundă de ITI.

— Ce înseamnă ITI?

— Prescurtarea de la „îngrijire tandră și iubitoare”. Asta scrie pe majoritatea hârtiilor când e internat un copil fără adăpost într-un spital de copii.

— Mi-ar plăcea.

Fata privi gura pasională cu o expresie cam crudă, ce aștepta deasupra buzelor ei. Ridică mâna dădu la o parte șuvița de păr negru ca o virgulă care căzuse pe fruntea lui, deasupra sprâncenei drepte, și privi în ochii cenușii, pătimași.

— Când începe?

Mâna dreaptă a lui Bond urcă încet pe coapsele ferme, musculoase, peste întinderea plată și moale a abdomenului până la sânul drept, cu sfârcul întărit de dorință și spuse încet:

— Acum.
Și buzele lui se lipiră nemilos de ale ei.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Cartier mic din centrul Londrei.

{2} Cea mai veche casă americană de modă masculină de lux care mai există și în prezent.

{3} Unitate istorică, de elită, a armatei britanice, cu existență sporadică începând din secolul al XVIII-lea.

{4} Marcă de încălțăminte bărbătească de lux comercializată de Brooks Brothers.

{5} Pălărie cu marginea borului ușor ridicată și cu o adâncitură verticală în calotă.

{6} Crabi din apele Floridei, cu carne de culoare deschisă și cu textură și gust foarte delicate, în prezent o raritate.

{7} Șef de sală (fr.).

{8} Actor de cinema american, născut în Anglia, (1899-1962).

{9} Pistă de curse de cai din sud-estul Floridei, în apropiere de Miami.

{10} Firmă americană specializată în vestimentație destinată cu precădere tineretului.

{11} Agenția națională americană de detectivi Pinkerton.

{12} Model irlandez de inel, de regulă înfățișând două mâini și o inimă, oferit ca semn de afecțiune durabilă.

{13} Mică ambarcațiune rudimentară din lemn, cu mai multe catarge și cu pânze, folosită în bazinul apusean al Oceanului Pacific în transportul de mărfuri și la pescuit.

{14} Abreviere de la British Overseas Airways Corporation – Corporația aeriană internațională britanică (acum desființată).

{15} Abreviere de la Office of Strategic Services, Biroul de servicii strategice, agenție americană instituită cu scopul de a obține informații despre operațiunile inamice și de a le sabota, în al doilea război mondial; ulterior, multe din rolurile sale au fost preluate de CIA.

{16} Agenția franceză de spionaj militar intern.

{17} Joc de cuvinte: Goldfinger se traduce prin „Deget de aur”.

{18} Abreviere de la Criminal Investigation Department, Departamentul de investigații penale al poliției britanice.

{19} Artist rus, specializat în mozaicuri, care a lucrat în Anglia (1883-l969).

{20} Fostul nume al actualei Republici Ghana.

{21} District al statului american California.

{22} Oraș din statul american California, pe țărmul Oceanului Pacific.

{23} Regiune din nord-estul Africii de Sud, între râul Vaal și orașul Johannesburg.

{24} Provincie și regiune istorică din centrul Africii de Sud, colonizată de buri.

{25} Regiune din teritoriul canadian Yukon.

{26} Mină subterană adâncă din statul american Dakota de Sud.

{27} Capitala Letoniei.

{28} Monedă de aur valorând 10 dolari, ieșită între timp din circulație.

{29} Banca centrală a Germaniei în perioada 1876-1945.

{30} Pariul clasic și cel mai popular în golf, alcătuit din trei pariuri separate – pe cel mai bun scor la primele nouă găuri, la ultimele nouă și la toate optsprezece la un loc.

{31} Aluzie la proverbul englezesc „Cine ia masa cu diavolul are nevoie de o lingură cu coada lungă”.

{32} Una dintre companiile aeriene britanice care ofereau în trecut servicii de transport pentru pasageri și mașinile lor, în sistemul feribotului maritim.

{33} Tip de canapea de două locuri.

{34} Stil arhitectural, de decorațiuni interioare și mobilier apărut în Franța la jumătatea secolului al XIX-lea și caracterizat de ornamentația abundentă.

{35} Latura ascunsă a dragostei.

{36} Odd-job man, în engleză, înseamnă „om bun la toate”.

{37} Joc de cuvinte bazat pe numele seriei Rolls Royce-ului lui Goldfinger, „Silver Ghost” – „Fantoma argintie”.

{38} Aluzie la Scotland Yard, departamentul de criminalistică al poliției metropolitane londoneze.

{39} Perișoare din carne de baracudă, fierte în apă sau supă.

{40} Ouă cu smântână.

{41} Calcan dat prin făină și prăjit în unt, stropit cu zeamă de lămâie și presărat cu pătrunjel.

{42} Dă-i juniorului! Fă-l knock-out! (fr.).

{43} Baroana Anne Louise Germaine de Staël-Holstein (1766-1817), cunoscută drept madame de Staël, scriitoare elvețiană care a influențat gusturile literare ale Europei la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea.

{44} Pietro Annigoni (1910-1988), pictor italian cunoscut îndeosebi pentru portretul președintelui John F. Kennedy și cel al reginei Elisabeta a II-a a Angliei.

{45} Celebră rețetă alsaciană de varză acră călită, cu cârnați și costiță afumată.

{46} Nu știu de ce, domnule. (fr.).

{47} A ști să trăiești. (fr.).

{48} A ști să mori. (fr.).

{49} Obscenitate care poate fi tradusă aproximativ „Păsărică cu toptanul”.

{50} Pate de ficat. (fr.).

{51} Marcă de cămăși elegante, fabricată în trecut de compania C.F. Hathaway din statul american Maine.

{52} Linie de produse cosmetice bărbătești lansată în 1929 de compania Beecham, actualmente GlaxoSmithKline.

{53} Rupert Chawner Brooke (1887-1915), poet englez cunoscut pentru sonetele de război idealiste compuse în timpul primului război mondial și renumit pentru frumusețea-i tinerească.

{54} „Infracțiunea infracțiunilor”, joc de cuvinte pornind de la expresia franțuzească *crème de la crème*, „crema cremei”, cu sens de superlativ absolut.

{55} Companie americană de pază și protecție cu sediul în Richmond, statul

Virginia, cunoscută pentru vehiculele sale blindate, antiglonț.

{56} Joc de cuvinte intraductibil, cu aluzie scatologică.

{57} Unitate de măsură a masei metalelor prețioase, pietrelor prețioase.

{58} Imens sistem de convoaie de camioane creat de forțele aliate după debarcarea din Normandia, pentru aprovizionarea trupelor lor care înaintau în Europa.

{59} Joc de cuvinte intre numele Goldfinger (Deget de aur) și Goldilocks, „Bucle de aur” – numele unei fetițe care este personajul principal al unei serii de basme.